— Nemi, tu de unde ai iscodit? se adresă Walker isteţului Indian.

— Nemi s'a lăsat să alunece în apă, Sahib, şi înotând până la marginea bărcii, a auzit ce vorbeau cei trei oameni.

— Ascultă-mă, Powell, se întoarse detectivul spre inspector. — Până acum am stabilit următoarele: Individul urmărit de prietenii noştri s'a urcat pe puntea şalupei, vestind pe cei doi bărbaţi că la ora unsprezece trebue să fie pregătiţi. Trei rachete albastre vor atrage luarea-aminte a echipajului unui yacht puternic, care are misiunea... cam aici, nu-i aşa, domnule comisar?... Asta ar fi cam în direcţia spitalului?

— Da, tocmai în faţa capătului limbii de pământ... la vreo cinci mile marine.

— In cazul ăsta trebue neapărat să cerem concursul marinei... Ce doreşti, dragul meu?

Un poliţist îşi făcuse apariţia în încăpere, şi părea foarte turburat.

— Am ordinul să vă anunţ că... operaţia la care a fost supus colonelui Gordon n'a izbutit... Rănitul a murit acum o jumătate ceas, fără să-şi mai fi recăpătat cunoştinţa... Da, Sir, un glonte în partea dreaptă a pieptului, altul în pântece... medicii au fost nevoiţi să-i taie piciorul drept, care fusese sfărtecat din pricina unui glonte dum-dum.

Jonny Walker şi inspectorul Powell se priviră îngroziţi.

— Asta ai să mi-o plăteşti scump, Paul Rodzof! — scrâşni detectivul, în cele din urmă. Domnule inspector, fii bun, te rog, şi trimite după locotenentul Prince.

Nu trecu multă vreme şi cel chemat îşi făcu apariţia la prefectură.

— Domnule locotenent, lucrurile au luat o întor-

sătură neplăcută, ceea ce ne silește să cerem ajutorul marinei — începu Jonny Walker. In acest scop, ne vom folosi de bunăvoința dumitale... Da, îți mulțumesc!... E ora zece și douăzeci... pornim numaidecât cu mașina, căci se pare că avem de-a face cu un vas foarte puternic... Ai dreptate, domnule locotenent! Crezi că ni se va pune la dispoziție un torpilor?... Foarte bine, în acest caz, încă n'am pierdut partida, domnii mei!

In urma intervenției generalului Derby, comandamentul marinei puse la dispoziția polițiștilor torpilorul numărul 221. Echipajul, în fruntea căruia se aflau căpitanul Norfolk și locotenenții Hill și Carpenter, era foarte încântat de aventura care îi aștepta. Mai ales tunarul O'Connor abia izbutea să-și stăpânească bucuria și nădăjduia că „vânătoarea" avea să fie încununată de izbândă și va ține cât mai multă vreme. Firește, scrisoarea pe care se gândea s'o trimită părinților săi, avea să stârnească admirația întregii familii.

Jonny Walker și inspectorul Powell se plimbau nerăbdători pe puntea torpilorului și ascultau distrați lămuririle locotenentului Carpanter, care le explica binevoitor cum era amenajat micul vas de război, precum și cât prețuia el în luptele navale.

In cele din urmă, o șalupă ușoară se ivi din spre arsenal, aducând pe Mister Norfolk, comandantul torpilorului.

După ce salută pe cei doi polițiști, căpitanul se întoarse spre primul ofițer, Mister Carpanter.

— Totul în ordine, domnule locotenent?

— All right, Sir! răspunse cel întrebat.

— Atunci, dați-i drumul!

Cereți mâine numărul 172 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

– Ridicați ancora! se auzi, în clipa următoare, glasul puternic al primului ofițer.

Marinarii se năpustiră spre lanțurile de care era prinsă ancora.

— Incet, înainte!

Comanda răsună în sala mașinilor... un șuierat al sirenei și, liberat din cătușele sale, vasul se puse în mișcare încetișor, strecurându-se printre numeroasele vapoare ancorate în portul Bombay.

Cei doi polițiști urmăreau cu luare-aminte mișcările îndemânatecilor marinari. In curând, la capetele celor două catarge de semnalizare se iviră două luminițe, cărora li se răspunse în același fel de la port și de pe coastă. Aici, pe întinsul apei, întunerecul nu era atât de adânc ca în oraș. Minunatul cer tropical, cu puzderia-i de stele, se întindea ca o boltă uriașă deasupra lor. Jonci ușoare, bărci, vase de comerț pluteau liniștite pe suprafața mării. Un vapor mare, de pasageri, luminat de sute de becari, trecu încetișor pe dinaintea torpilorului englez.

Iarăși se auzi sunetul strident al sirenei, prevestind vasele mai mici să se ferească... telegraful țăcăni de câteva ori... apoi răsună glasul primului ofițer:

— Inainte, cu viteza la jumătate!

Uriașul trup de oțel se cutremură ușor... prora spintecă apa... valurile începură să se spargă de pereții vasului. Cea mai mare parte din echipaj se afla pe punte, privind cu încordare în zare, pentru a descoperi ceva, despre care niciunul dintre ei nu știa cum arată.

Căpitanul și ofițerul secund stăteau de vorbă cu cei doi polițiști, cari se aflau și ei pe puntea de comandă.

— Ce-i drept, până acum nu mi-a fost dat încă

să conduc o întreprindere ca cea de astăzi— zise comandantul, la un moment dat.

— Şi pot să-ţi făgăduiesc că n'o să-ţi mai fie dat nici de acum încolo, domnule căpitan — replică Jonny Walker.

— Bagă de seamă să nu fiu nevoit să-ţi amintesc de această făgăduială, dragul meu! Cine ştie ce ne mai aşteaptă în viaţă, cine ştie ce piedeci avem să întâlnim înaintea noastră! Cu toate astea, nu-mi pare rău de fel, căci îmi doresc din toată inima să ofer din când în când câte o distracţie oamenilor mei, cari se plictisesc de moarte cu viaţa asta monotonă! Ia te uită cu câtă încordare aşteaptă producerea marelui eveniment, deşi nici nu ştiu măcar despre ce e vorba! N'ar fi bine să le dăm câteva lămuriri?

— Ba da, cred chiar că e necesar, domnule căpitan — încuviinţă Jonny Walker. Inainte de asta, însă, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare...

— Mă rog!

— Acum e ora zece şi cincizeci... când vom ajunge la far?

— La far? Până acolo ne trebue vreo opt minute, iar până la Kolaba-Point douăsprezece — firește, dacă vom scăpa cu bine din învălmăşeala asta de vase... Da, Mister Carpenter, daţi-i drumul, ca să nu ne scape ticăloşii!

Telegraful din sala maşinilor tăcăni iarăşi... glasul primului ofiţer răsună din nou în port-voce:

— Inainte, cu toată viteza!

Spre norocul lor, cei doi poliţişti nu erau la întâia călătorie cu vaporul, altminteri ar fi avut de suferit din pricina răului de mare. Torpilorul scârţâia din toate încheieturile sale... un val uriaş acoperi pentru câteva clipe botul ascuţit al prorei... apa ajunse până la picioarele marinarilor, întrucât puntea se afla doar cu un metru şi ceva deasupra mării.

Cei doi polițiști își încleștară mâinile de parapet, în timp ce marinarii stăteau liniștiți cu picioarele resfirate, mișcându-se după legănările vasului. Un curent de aer rece le biciuia obrajii... pielea celor doi polițiști ardea ca focul, iar ochii îi simțeau uscați. De înțeles se înțelegeau foarte greu și uneori erau nevoiți să răcnească din răsputeri ca să se audă.

— Ce viteză avem, domnule căpitan?

— Șaizeci și trei de mile marine, Mister Walker! Dacă doriți putem spori viteza și mai mult.

— Câți oameni sunt pe bord?

— Patruzeci.

— Nu s'ar putea să li se spună că fiecare din ei primește câte zece dolari dacă izbutim să ajungem yachtul?

— Locotenent Hill! Vestește băieților răsplata făgăduită de Mister Walker!... Firește, prin port-voce!

Abia scăpase din pâlnie ultimul cuvânt al ofițerului secund, că un „Ura!" tunător răsună pe puntea vasului. In aceeași clipă, trei rachete albastre se înălțară spre cer. Ofițerii, cei doi polițiști și câțiva marinari scrutau zarea, cu ajutorul reflectoarelor.

— Domnule căpitan, dacă nu mă înșel, colo, la tribord...

— Da, poate că ai dreptate... se zărește un punct... Ce-i, Smith?

— Colo, înainte, la babord, un yacht mare înaintează cu viteză redusă...

— Da, așa e, domnule căpitan! Priviți, punctul se mișcă... e o șalupă... după cât se pare, oprește lângă yacht... nu pot desluși, căci e încă foarte departe...

— Carpenter, stingeți luminile de poziție! — răsună glasul poruncitor al căpitanului Norfolk. — Inainte, cu toată viteza!

— Înainte cu toată viteza! — se auzi comanda în sala mașinilor.

— Acum yachtul pornește, domnule căpitan! Damned! înaintează ca vântul... ah, blestematele astea yachturi de mare!

— Individul are ceva pe cuget, căci altminteri n'ar pluti fără lumină... Tăiați-i drumul, Carpenter!

Făcând un ocol mare, torpilorul încercă să iasă înaintea dușmanului său. Cele două vase începură o goană turbată.

— Crezi că punem mâna pe ei, domnule căpitan? — întrebă inspectorul Powell, cuprins de îngrijorare.

— Nu mai încape îndoială, domnule inspector! Avem doar mașini foarte puternice și, afară de asta, mijloace prin care să-l silim să se oprească... Ei, nu cumva individul și-a pierdut mințile?

O trosnitură ușoară se auzise în acea clipă și un obiect căzu în apă, foarte aproape de torpilor.

— Ce a fost asta?

— Vicălosul îndrăznește să tragă asupra unui vas al Maiestății Sale... Pregătiți tunul!

Clipa asta o așteptase de mult tunarul O'Connor... Acum era rândul lui. Cât ai clipi din ochi, tunul, care se afla înaintea punții de comandă, fu eliberat din învelitoarea lui de piele.

Iarăși se auzi o trosnitură, urmată de un plescăit...

Oarecum neliniștiți, marinarii priveau cu încordare spre comandantul lor.

— Ia să vedem ce o să spună stimabilul despre obuzul nostru de opt centimetri! — zâmbi căpitanul Norfolk. — Distanța 3500 metri! Foc!

O fulgerare, urmată de o bubuitură puternică.

Din spre vasul dușman se înălță iarăși un nor de fum și... obuzul căzu în apă, lângă prora torpilorului.

Depărtarea dintre cele două vase devenea tot mai mică... prora micului vas de război spinteca apa cu furie.

— Pentru orice eventualitate, dă ordin oamenilor să se înarmeze!

Locotenentul Hill se duse să îndeplinească porunca, în timp ce goana urma cu aceeași îndârjire.

— Ticălosul ăsta nu se dă înapoi de la nimic! — scrâșni căpitanul, văzând că vasul dușman lansase un nou proiectil. — Distanța două mii cinci sute de metri... Foc!

„Asta le-a venit de hac, domnule Walker!

— Crezi, domnule căpitan?... Da, se pare că ai dreptate... trebue să se fi întâmplat ceva pe bordul yachtului, ceea ce nu-i împiedecă... ah, trag iarăși... prea scurt însă!

— Ticăloșii ăștia pot pricinui cea mai mare nenorocire cu obuzele lor... Cred că... 1500 metri!... Foc!...

— Și de astă dată am nimerit, domnule căpitan! — strigă tunarul O'Connor, cu fața strălucind de bucurie.

— Tânărul nostru tunar pare să aibă dreptate, domnule! ocotenent! — zise căpitanul Norfolk. Dacă nu mă înșel și ochianul meu de noapte nu-mi joacă vreo festă... da, da, yachtul se învârtește în loc!

— Așa e, domnule căpitan! — strigă locotenentul Hill. — Dreptatea a...

— Inainte cu viteza pe jumătate!

— De ce doriți să înaintăm mai încet? — întrebă Jonny Walker, nedumerit.

— Asta o s'o vedem îndată! O simplă măsură de prevedere, căci nu putem ști ce-a pus la cale dușmanul nostru.

— Vedeți cât de chibzuit a procedat domnul că-

pitan? — zise ofițerul secund, după un răstimp. — Acum yachtul se află în largul mării și putem.... ce distanță?... Vreo opt sute de metri... Așa dar, încă trei ghiulele și am isprăvit cu el... Priviți, se pregătește să se predea.. băgați de seamă, domnule căpitan...

— Șapte sute de metri!... Foc!

— Bravo, O'Connor! Foarte bine, bravo! — exclamă comandantul torpilorului, care stătea la cârmă cu privirile ațintite spre vasul dușman. — Vezi cum se învârtește yachtul în loc, domnule Walker? Minunată priveliște de la depărtarea asta mică... Drace, știi că are curaj!... Iată, trage din nou! Atenție, înapoi!

Obuzul șuieră, deasupra apei, trecu la vreo câțiva centimetri peste puntea torpilorului și căzu în apă. Primul ofițer se apropiă și el de cei doi polițiști.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că poliția noastră are de afacе cu asemenea vrăjmași! Felicitările mele, domnule Walker!

— Thank you, Mister Carpenter! — răspunse detectivul, zâmbind. — Dar ia spune, crezi că vom pune mâna pe indivizi în viață?

— Vezi, asta nu prea îmi vine să cred! — zise căpitanul Norfolk. — La drept vorbind, nici n'aș vrea să primejduiesc zadarnic viața oamenilor mei! Îți închipui, doar, și dumneata ce ar însemna o încercare de a trece pe bordul yachtului, spre a-i prinde vii... Păcat că torpilele sunt atât de scumpe, altmmeri v'aș oferi o priveliște cum rar se întâlnește în viață...

Căpitanul nu-și sfârșise bine vorba, când o flacără uriașă țâșni de pe bordul yachtului dușman, care fu învăluit într'un nor negru de fum. În clipa următoare, se auzi o bubuitură groaznică, urmată de

răcnete sălbatece. Bucăți de lemn, sfărâmături din corpul yachtului sburară în aer și, numai printr'o adevărată minune, torpilorul englez scăpă neatins. Cei de pe puntea vasului de război se uitau cu ochii holbați la înfiorătoarea privelişte, fără ca vreunul din ei să fie în stare să dea o mână de ajutor nenorociților. Ici-colo, începură să se ivească în zare luminițele câtorva vase care înaintau cu repeziciune spre locul catastrofei.

In sfârșit, norul de fum se risipi și epava yachtului ieși la iveală.

— Inainte, cu viteza redusă!

Glasul căpitanului răsună iarăși în sala mașinilor și torpilorul porni incetișor printre sfărâmăturile plutitoare ale vasului dușman. Două trupuri neînsuflețite fură pescuite din valuri.

— Mister Walker, dacă doriți să cercetați cadavrele, vă rog să mă urmați în partea dindărăt a punții — zise un marinar, apropiându-se de vestitul detectiv londonez.

Cele două trupuri erau oribil mutilate. Unul avea picioarele retezate de la genunchi, iar fața îi era neagră cu desăvârșire, contrastând însă cu gulerul alb, înalt, spălat de apa mării.

— Domnule căpitan, pune să se scoată gulerul acestui cadavru — zise Jonny Walker, cu înfrigurare, arătând spre unul din cele două trupuri neînsufletite.

Un marinar se apropiă și împlini porunca.

— Domnii mei, iată aici dovada că mortul e Paul Rodzof! Priviți pata asta roșie de la gât, care arată că afirmația mea nu poate fi pusă la îndoială.

— Morți pe bord!

Steagul torpilorului coborî incet până la jumătate, căci nenorociții meritau și ei să fie cinstiți, nsa cum se obișnuiește între marinari. Ce-i drept, alu-

necaseră pe căi greşite, dar înainte de asta erau oameni, cari păşeau pe aceeaşi cale spre judecata de apoi.

— Inainte, cu toată viteza!

Torpilorul se cutremură din încheieturi, apoi spintecă valurile cu repeziciune, îndreptându-se spre portul Bombay.

— Domnule Walker, din actele găsite asupra mortului s'a putut stabili câţi oameni se aflau pe bordul yachtului scufundat?

— Da, domnule căpitan! Treizeci şi una de persoane... cel puţin aşa reiese din lista echipajului.

— Dar şi în lupta din Union Street au fost victime omeneşti?

— Da, din partea noastră au căzut colonelul Gordon, detectivul Chester şi alţi şase poliţişti. In afară de aceştia au fost răniţi, mai mult sau mai puţin grav, aproape treizeci de oameni. Banditii au avut nouă morţi şi doi grav răniţi.

— Groaznic bilanţ!

— Da, domnule căpitan. Priveşte, însă, îndărătul nostru! Ce-a mai rămas din yachtul minunat? Doar câteva sfărâmături... Acela care a pricinuit moartea tovarăşilor săi şi care a trecut prin viaţă semănând nenorocire în jur, şi-a găsit un sfârşit mult mai groaznic decât al victimelor sale... Privelişiea care mi se înfăţişează acum înaintea ochilor îmi aminteşte de celebrul tablou din Roma, „ Mors Imperator"... Moartea împăratului!... Da, Paul Rodzof a fost şi el un împărat crud, care şi-a jertfit supuşii cu tot atâta nepăsare ca şi despotul al cărui sfârşit a fost imortalizat pe pânză...

După două săptămâni, câteva persoane discutau cu aprindere în cabinetul Prefectului de Poliţie din Paris. Aceste persoane erau: Prefectul Meline, de-

tectivul Jonny Walker, bijutierul François Chevalier și Marceaux, directorul societății de asigurare „Securité".

— Din primul moment eram sigur că domnul Walker va duce la bun sfârșit misiunea încredințată — zise acesta din urmă. — Iată, deci, că nu m'am înșelat de fel!

— Da, domnule director, și eu știam că acest caz a intrat pe mâini bune! — încuviință prefectul. Felicitările mele, domnule Walker! Îți mulțumesc că ai scăpat omenirea de acești indivizi primejdioși...

— Și în același timp, pe mine, de doi vrăjmași înverșunați — completă detectivul, zâmbind. — Dar ia spune-mi, domnule Chevalier, ce ai făcut cu „Degetul lui Dumnezeu"?

— „Degetul lui Dumnezeu" împodobește gâtul fiicei mele, actuala doamnă Lincoln... A fost darul meu de nuntă, pe care, ce-i drept, l-am înmânat tinerilor căsătoriți abia după ce s'au cununat în India. Îmi pare foarte rău că nu sunt și ei de față, ca să-și arate recunoștința pentru binevoitorul ajutor al domnului Walker, însă trebuiau neapărat să plece în Anglia, căci bancherul Fred Lincoln ardea de nerăbdare să-și cunoască nora. Și, afară de asta, ginerele meu părea foarte grăbit să-și ducă soția la adăpost, căci mai are de îndeplinit o misiune... Mă supun rugăminții sale și nu vă vorbesc nimic despre această misiune, totuși vă rog să mă credeți că graba lui era foarte îndreptățită.

— Domnule prefect, ce facem cu dosarul B. V. T. 365—398 Petre și Paul Rodzof? — întrebă un funcționar care se ivi în cabinetul șefului său.

— Dumneata ce zici, domnule Walker? se adresă Meline, zâmbind, către detectivul englez.

— Chestia s'a lămurit prin moartea împricinaților — răspunse acesta, bine dispus.

— Auzi, Barthou, chestia s'a lămurit! — zise prefectul subalternului său.

Funcționarul făcu o plecăciune adâncă și se duse să îngroape dosarul în arhiva prefecturii.

— Și acum ce ai de gând, domnule Walker? — urmă prefectul. — De sigur că ai să te înapoiezi în patrie...

— Nu, domnule prefect, acum trebue să-mi duc la capăt misiunea întreruptă prin intervenția fraților Rodzof. Iată, vă fac o mărturisire... când am pornit pe urmele dușmanilor mei înverșunați, bănuiam că aceștia sunt și răpitorii unei femei care a dispărut de câtăva vreme... Ce-i drept, m'am înșelat, în schimb am scăpat de vrăjmașii mei de moarte. Acum, însă, nu-mi rămâne decât să pornesc iarăși în căutarea dispărutei și... nădăjduiesc că voiu izbândi!... Domnule prefect, deocamdată voiu locui la hotelul „Tremoile"... Dacă aveți nevoie de mine sau arestați vreun individ suspect, care ar putea fi în legătură cu răpirea unei femei, vă rog să-mi dați de veste...

După ce strânse mâinile celor de față, detectivul Jonny Walker părăsi cabinetul prefectului, căci trebuia neapărat să ducă la îndeplinire misiunea încredințată de contesa Romanov.

Urmărirea celor doi criminali îi răpise un timp prețios, cu toate astea nădăjduia că tot va izbuti să dea de urmele Natașei Verodin, care, până acum nu dăduse încă niciun semn de viață.

Un glas lăuntric îi șoptea că nenorocita femeie trăia încă și peste puțin timp, îi va fi dat s'o vadă pecetluind astfel fericirea celor doi soți, cari trăiau departe unul de altul.

Și, nădejdile detectivului englez aveau să se în-

făptuiască în curând. Nu bănuia, însă, că fericirea Natașei și a lui Boris Verodin urma să fie pecetluită cu ajutorul unui compatriot al său. Și acest compatriot era Reginald Lincoln, tânărul aviator englez.

306. — Liberată din ghiarele proxenetei.

După ce se înapoiară acasă, doamna Bendler o însoți pe Natașa în odaia ei și începu să-și arate toată mânia care o cuprinsese.

— Din zi în zi îți ridici nasul tot mai mult! — scrâșni proxeneta, punând mâinile în șolduri. — Iată acum nu vrei nici măcar să destăinuiești cine sunt aceste cunoștințe! Hai, spune-mi cine erau cei doi cu cari ai stat de vorbă în local... altminteri, să știi că nu va fi bine de dumneata!

O desnădejde fără seamăn se întipări pe chipul sărmanei prințese.

— N'ai decât să faci ce poftești... du-te la poliție... m'am săturat până peste cap! — bâigui ea.

— Cu alte cuvinte vrei să intri în închisoare? — se răsti proxeneta.

— Oriunde, numai aici nu!

Și biata prințesă izbucni într'un plâns sfâșietor. Ușa se închise cu sgomot în urma ticăloasei, dar Natașa nu mai vedea și nu mai auzea nimic, căci es lăsase cu totul pradă durerii ei nemărginite.

In cele din urmă, copleșită de oboseală, adormi.

Când se trezi era noaptea târziu și, după ce se desbrăcă, se întinse iarăși în pat. Visuri rele o chinuiră toată noaptea. Se făcea că un balaur uriaș, îngrozitor la vedere, își întinsese ghiarele spre dânsa și, cu toate împotrivirile ei, izbuti s'o înșface cu dinții. Biata femeie gemu din somn, părându-i-se că simte colții monstrului cari îi sfâșiau carnea...

A doua zi dimineaţă, băgă de seamă că proprietăreasa îi luase rochiile, astfel că ar fi fost nevoită să umble prin casă mai mult desbrăcată.

Asta era prea mult pentru sărmana prinţesă, care se retrase în odaia ei şi nu lăsă pe nimeni înăuntru deşi proxeneta bătu cu pumnii în uşă, ameninţând-o că aduce poliţia dacă nu se hotărăşte să deschidă.

Cam în acelaşi timp când proxeneta încerca să intre în camera Natalşei, se ivi şi contesa Auertaler.

Proprietăreasa se îndreptă spre uşă, aruncă o privire prin mica deschidere şi recunoscu pe doamna, cu care Natalşa vorbise în ajun. Doamna Bendler se simţi cuprinsă de nelinişte.

— Ticăloasa nu şi-a ţinut gura... le-a destăinuit unde locuieşte! — scrâşni ea.

Chibzui cu înfrigurare la cele ce avea de făcut, apoi alergă spre una din încăperi şi deschise uşa. Chiriaşa era „ocupată“ însă.

— Muiere blestemată, nu puteai să încui uşa? — strigă proxeneta, înfuriată.

Alergă în altă odaie, unde avu mai mult noroc. „Doamna“ mai era în pat, dar singură şi tocmai îşi întindea membrele amorţite de somn.

— Frieda, îmbracă-ţi repede capotul şi du-te de spune că toate odăile sunt ocupate! Dacă întreabă de mine, spune că nu sunt acasă.

Soneria se auzi din nou, de astă dată mai stăruitor ca până acum.

— Aha, nu vor să-mi dea drumul înăuntru! — murmură contesa, frământată de nelinişte. — Cu toate astea, trebue neapărat să văd ce se petrece aici...

Tocmai voia să apese iarăşi pe butonul soneriei, când auzi paşi îndărătul uşii.

In sfârşit, aceasta se deschise şi un cap de femeie, cu părul ciufulit, oxigenat, ieşi la iveală

— Ce doriți, mă rog? — întrebă fata, cu ton supărat și, fără să mai aștepte răspuns, adăugă; — N'avem nicio cameră liberă!

— N'am nevoie de cameră, ci vreau să vorbesc cu proprietăreasa — răspunse contesa Auertaler.

— Vreți să vorbiți cu doamna Bendler? Nu e acasă, a plecat acum o jumătate ceas.

— Minți! — făcu artista, cu glas tăios.

„Pensionara" doamnei Bendler vru să-i închidă ușa în nas, dar contesa se așteptase la asta și, punând piciorul în prag, zise cu voce amenințătoare:

— Bagă de seamă, poliția mă așteaptă jos! Dacă nu se poate vorbi cu prea stimata doamnă Bendler, atunci mă voiu vedea nevoită să mă folosesc de ajutorul însoțitorilor mei...

Aceste cuvinte își făcură efectul dorit, căci în clipa următoare, proprietăreasa își făcu apariția.

— Nu înțeleg de ce sunteți atât de stăruitoare! — zise ea. — Ce Dumnezeu, nu poți avea liniște nici în casa ta! Ați auzit, doar, că n'am nicio odaie liberă!

— Imi dai voie să intru înăuntru? — întrebă contesa, neturburată.

Proxeneta se dădu în lături și frumoasa femeie păși în coridor.

— Mă cunoști? — întrebă ea.

— Eu... nu! — răspunse proprietăreasa, cu glas nesigur.

— Nu minți! Știi cine sunt!

— Ei da... ce doriți de la mine? Ce va să zică tonul ăsta?

— Vreau să vorbesc cu tânăra care te-a însoțit la localul din Kurfürstendamm. Știu că locuiește aici.

— A locuit, căci azi dimineață a șters putina uitând, firește, să-și plătească chiria pe care o datora...

Contesa Auerfaler tresări speriată. Să fie adevărat, oare? Nu, nu era cu putință! Tânăra femeie n'ar fi cutezat să facă una ca asta.

— Nu-i adevărat! — răspunse artista cu tărie. — Bănuiesc că i-ai pus gând rău și, dacă susții mai departe că tânăra nu-i aici, am să chem poliția, care o să cerceteze casa din pivniță până în pod.

Proxeneta se făcu albă ca varul, căci știa prea bine ce o aștepta dacă autoritățile aveau să descopere ce se petrece în casa ei. Pe de altă parte, însă, n'avea de loc chef să lase din mâini o pradă atât de bună. Să fi fost totul în zadar? Străduințele ei să rămână fără folos și să piardă suma pe care baronul i-o făgăduise dacă Natașa avea să-i aparțină?

Dar ticăloasa nu mai avu răgaz să se gândească la o scăpare, căci una din uși se deschise și prințesa își făcu apariția în prag, alergând spre artista de cinematograf.

Trăgând cu urechea, Natașa recunoscuse glasul acesteia și, în desnădejdea ei, luase hotărîrea să iasă la iveală, fără să mai țină seama că era aproape desbrăcată, fără să se mai gândească la ceea ce avea să se întâmple. Nu, nu-i păsa de nimic. Trebuia cu orice preț să scape din casa asta blestemată, unde era hărăzită unei soarte îngrozitoare.

— Scumpa mea copilă! — murmură contesa cu blândețe, cuprinzând umerii prințesei, care plângea la pieptul ei.

Proxeneta simțea că pământul îi fuge de sub picioare.

— Ca în film! — șopti ea, cu glas batjocoritor. — Ce o să mai iasă din asta?

Cereți mâine numărul 173 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Vino, draga mea! — zise contesa, pornind cu nenorocita femeie spre odaia acesteia. — Intâi vom pune toate în ordine, iar după aceea mă vei însoți, căci n'ai ce căuta în casa asta.

— Și cu chiria cum rămâne? — strigă proxeneta, care nu se mai putu stăpâni.

Artista se întoarse spre dânsa.

— Intâi trebue să vorbesc cu domnișoara! — răspunse ea. — Așa dar, lasă-ne singure și am să te chem când voiu avea nevoie de dumneata.

Proprietăreasa încleștă pumnii, dar nu se împotrivi, dându-și seama că era nevoită să se supună, mai ales dacă voia să iasă cu câștig din chestia asta

Natașa se prăbuși într'un scaun și plecă privirile, cu fața aprinsă de rușine.

— Cum ai ajuns aici, copila mea? — întrebă contesa, mângâindu-i obrajii. — Ieri, când te-am recunoscut în local, am avut numaidecât impresia că o mare primejdie plutește asupra dumitale. Femeia asta nu trezește încredere și bănuiesc că se îndeletnicește cu cea mai josnică meserie din câte există în lume.

Prințesa clătină capul în semn de încuviințare.

— Ah, dacă ați ști ce nenorocită sunt! — murmură ea, ștergându-și lacrimile.

Revenindu-și, istorisi cum intrase în casa bătrânei văduve, cu al cărei fiu făcuse cunoștință mai de mult, cum fusese nevoită să renunțe la binevoitorul adăpost al doamnei Tollwitz și cum ajunse să închirieze o cameră la ticăloasa proxenetă.

No. 175 al romanului
VRAJA MILIOANELOR
va costa 4 Lei

- Taci, taci, copila mea!—exclamă contesa la un moment dat, astupându-şi urechile cu mâinile. — Nu vreau să aud toate astea! Lasă că am să port eu de grijă ca ticăloasa să-şi ia pedeapsa cuvenită! In orice caz, dumneata pleci cu mine, chiar acum. Unde îţi sunt rochiile?

— Proprietăreasa... mi le-a luat... azi dimineaţă — îngâimă prinţesa.

Contesa Auertaler deschise uşa şi strigă în coridor:

— Doamnă Bendler, vino încoace! Am de vorbit cu dumneata!

Proprietăreasa îşi făcu apariţia în odaie, cu mutra plouată. Îşi dădea prea bine seamă că nu era de glumit cu această femeie, totuşi voia să mai salveze ceea ce era de salvat. Ea aruncă Nataşei o privire plină de ură, apoi zise:

— Ei, cum rămâne cu chiria? Cred că n'ai uitat cât îmi datorezi?

— Taci! — răspunse contesa în locul Nataşei. — N'ai dreptul să ceri nimic, căci chiar de la început îţi puseseşi în gând s'o înşeli şi s'o silească să facă ceea ce voiai dumneata. Ţi-ai greşit însă socotelile, cucoană!

— Asta o s'o vedem noi! — scrâşni proxeneta cuprinsă de furie. — Firește, vina e tot a mea, fiind că am fost prea bună şi n'am anunţat poliţia...

— Dacă poliţia s'ar amesteca în cazul de faţă, socot că n'o să-ţi meargă tocmai bine, căci sunt sigură că oameni de teapa dumitale sunt cunoscuţi autorităţilor. Ia spune, ţi-ar conveni dacă domnii de la poliţie ar stabili de câte ori te-ai folosit de trucul cu banii dispăruţi? Cine ştie câte nenorocite au fost silite să-ţi facă pe plac, văzând că nu mai au cu ce să-şi plătească chiria!

Proxeneta spumega de furie, însă îşi dădea sea-

mă tot mai mult că nu poate s'o scoată la capăt cu această femeie.

— Domnișoara mă va însoți și, dacă vei cuteza să te împotrivești, ai să dai ochi cu poliția — urmă contesa. — Cu toate că-mi dau prea bine seama că n'ai dreptul să ceri nimic, sunt totuși gata să-ți ofer o sumă oarecare, pentru ca să nu mai dau loc la discuții... Am să-ți plătesc o sută de mărci! Te învoiești?

— Bine, fie! — scrâșni proxeneta. Cu toate astea să știi că tot am fost înșelată!

— Taci, altminteri nu primești nici atâta! — se răsti contesa, înfuriată. — Acum adu rochiile!

Cealaltă nu mai îndrăzni să răspundă deși mânia o înăbușea aproape. Părăsi încăperea, mormăind și se întoarse numaidecât cu rochiile prințesei, le aruncă pe pat, apoi se propti în mijlocul odăii, cu mâinile în șolduri, după cum îi era obiceiul.

— Ieși afară! — porunci artista de cinematograf. — Banii ai să-i primești la plecare!

Proxeneta nu se încumetă să răspundă nici de astă dată.

Colac peste pupăză: în clipa aceea se ivi și baronul, pe care ticăloasa femeie îl trase repede în camera ei. Cu toate astea, contesa îl zărise și un zâmbet plin de înțeles i se ivi pe buze. Nu mai încăpea nicio îndoială că presupunerile ei erau îndreptățite. Din fericire, însă, intervenise încă la timp ca să împiedice nelegiuirea.

In cele din urmă, Natașa își strânse lucrușoarele și rămase liniștită, cu valiza în mână, așteptând hotărîrea ocrotitoarei sale. Această o privi cu blândețe și, luând-o de mână, îi zise:

— Du-te jos, eu aștept aici până ajungi la capătul scării.

In acest chip proprietăreasa scăpă prilejul să-și

ducă la îndeplinire răzbunarea, căci își pusese în gând să adreseze Natașei o vorbă de ocară, când aceasta avea să părăsească pensiunea. După cât se părea, însă, isteața contesă ghicise gândul proxenetei, căci nu-i îngăduia cele o sută de mărci decât atunci când prințesa dispăruse.

— Dacă ai de gând să strigi ceva după mine, să știi că te [illegible] în judecată! — o preveni contesa Auertaler, și părăsi casa, plină de demnitate.

Pereții se cutremurară — din pricina furiei cu care trânti ușa proprietăreasa. Contesa zâmbi, însă, mulțumită, căci se aștepta la o asemenea izbucnire de mânie.

Când se văzu înaintea baronului, proxeneta nu se mai putu stăpâni.

— Iată cu ce m'am ales! — strigă ea, ca ieșită din minți. — După ce a stat la mine trei luni încheiate, mi-a plătit o sută de mărci! Cui trebue să-i mulțumesc pentru asta? Dumitale, căci numai dumneata m'ai hotărît să viu în cafeneaua aia blestemată. Altfel, ar mai fi rămas și astăzi la mine și aș fi câștigat o mulțime de parale cu dânsa.

— Bine, dar eu nu sunt vinovat de fel, doamnă Bendler — răspunse baronul. — Doar dumneata mi-ai oferit fata! Ar fi păcat, însă, dacă mi-ar scăpa din mâini. astfel că, am să pornesc în urmărirea ei. Cine știe, poate tot izbutesc să-mi ajung ținta! Și, în acest caz, te asigur că n'o să-ți pară rău de fel!

Proxeneta se bătu cu palma peste frunte.

— Cum de nu m'am gândit numaidecât la asta! — zise ea, cu însuflețire. — Da, da, trebue neapărat să aflăm unde a fost dusă tânăra! Dacă izbutim să-i descoperim noul adăpost, izbânda o să fie tot de partea noastră! Hai, grăbește-te, căci altminteri o scapi din ochi! Când mai vii pe aici?

— Imediat după ce aflu adresa ei.

— Noroc, domnule baron! — făcu proxeneta, rânjind și-și conduse „clientul" până la ușa casei pe care o încuiă în urma lui.

307. — Misunea Verei Ulkitzki.

— Felicitările mele, tinere! Eram sigur că ai să-ți iei diploma.

Inginerul cehoslovac Rudolf Kraza — un bărbat înalt, cu trăsături energice, ochi inteligenți și o barbă scurt tăiată, ușor încărunțită — își bătu fiul pe umeri.

— Mulțumesc, colega! — răspunse tânărul Victor, izbucnind în râs.

Henny Burg, o fată simpatică, cu ochii mari, cam visători, și părul castaniu, nu se mai îndura să-și desprindă privirile de pe chipul tânărului inginer, care se înapoiase acasă, după ce-și luase diploma. Încurcată, Henny mototolea batista în mână și deși era încredințată că prezența ei nu-și avea rost acolo în această clipă, nu-i venea să se miște din loc.

Nu erau departe vremurile când chipeșul Victor se juca cu dânsa în grădină, unde sburdau ca doi mieluși, fără să țină seamă de răsadurile de flori fără să se sinchisească de zarzavatul pe care îl striveau în picioare. Tot Victor o învățase să înoate el stătea cu dânsa sub nucul bătrân și-i citea cărți frumoase — și, odată, când erau singuri în biblioteca tatălui său, Victor îi cuprinsese mâna, care începuse să tremure... Apoi, nici ea nu știa cum se întâmplase asta — fața lui se apropiă de a ei... Da Henny se gândea cu duioșie la toate acestea, când glasul tânărului inginer o trezi din visare.

— Henny! — exclamă el, alergând spre dânsa

cu brațele întinse — ce mare te-ai făcut... și ce frumoasă! — adăugă el, în șoaptă.

— Bine-ai venit, Victor! — murmură fata, strângându-i mâna.

— Atâta tot? — făcu el, desamăgit.

— Felicitările mele că ți-ai luat diploma!

— Atâta tot? — întrebă Victor, din nou.

Fata își desprinse mâna dintr'a lui, părăsi repede încăperea și porni în goană spre odăița ei, căci nu mai puteea să-și ascundă turburarea ce o cuprinsese.

Orfană din frageda copilărie, Henny crescuse în casa inginerului Kraza, unde dusese o viață liniștită, de sine stătătoare. Dar ea își iubea lumea ei închisă și acolo era astăzi o zi de sărbătoare, cu dangăte de clopot și lumânări aprinse... Cât de frumoasă era viața! Un ogor întins, scăldat în razele soarelui, se desfășura înaintea ochilor ei, iar prin fereastra deschisă pătrundea ușor adierea vântului de primăvară. Chipul frumoasei copile strălucea de bucurie, căci ea avea, doar, douăzeci de ani iar în odaia învecinată, foarte aproape de dânsa, se afla un tânăr chipeș, cu fruntea lată și ochi inteligenți, care o învățase să înoate...

Henny își apropiă fața de oglindă, care se aburi de răsuflarea-i caldă. In micul cerc aburit, tânăra scrise cu vârful degetului un „V" apoi râse ea singură de naivitatea ei și, așezându-se la fereastră, închise ochii:

...Un Făt Frumos se strecură prin tufișul des al pădurii... Prințesa dormea de o sută de ani somnul ei adânc, în care o cufundase neînduplecata vrăjitoare... Dar buzele fierbinți ale prințului se apropiară de gura ei și...

Da, așa îi citise Victor odinioară, la umbra nucului bătrân...

Tatăl şi fiul păşiră pe aleia prunduită ce ducea prin mijlocul grădinii care înconjura vila.

— Da, da, aşa se petrece întotdeauna în natură! — zise bătrânul. — Dacă un om îşi pierde lumina ochilor, natura îi întăreşte alte simţuri, — dacă i se taie o mână, cealaltă va căpăta puteri noui, ca să poată îndeplini funcţiunile ambelor mâini. Tot ce se află sub soare e supus acestei legi a compensaţiei...

Rudolf Kraza se opri şi trase un fum din pipa-i scurtă.

— Să luăm, de pildă, poporul nostru — urmă el. — A gemut atâta vreme sub jugul asupritorilor, a răbdat în tăcere chinurile la care a fost supus, dar nu şi-a pierdut niciodată nădejdea că va veni şi pentru el ziua cea mare. Energia cheltuită în slujba stăpânilor noştri, a fost înlocuită prin această nădejde care ne însufleţea mereu, care ne dădea noui puteri de viaţă, până când, într'o bună zi, s'a înfăptuit visul măreţ care trăia în mintea fiecărui Cehoslovac: independenţa patriei noastre. Şi acum, după ce ni s'a împlinit această dorinţă, avem datoria să luptăm din răsputeri, pentru a păstra ceea ce am câştigat cu atâta trudă, avem datoria să apărăm independenţa patriei noastre, să ne străduim s'o punem la adăpost de atacurile duşmanilor din afară... Asta a fost preocuparea mea de căpetenie din ultimii ani.

— Ştiu, am citit mult despre lucrările tale — răspunse tânărul inginer. — Nici nu-ţi poţi închipui cu câtă nerăbdare aştept clipa când îmi vei destăinui şi mie taina descoperii făcute.

— In curând ţi se va îndeplini şi această dorinţă, fiul meu! Deocamdată, însă, trebue să-ţi mai învingi niţel curiozitatea.

— Dar ai ajuns, cel puţin, la capătul cercetărilor?

— Da, sunt gata! Acum lucrez la altă chestie, în legătură cu descoperirea mea şi, anume, trebue să găsesc mijlocul cu ajutorul căruia razele să aibă şi în apă acelaşi efect pe care îl au în aer. Ai să-mi dai o mână de ajutor la aceste experienţe, nu e aşa, fiul meu? La drept vorbind, n'aş mai avea nevoie să lămuresc şi această latură a chestiunii, căci rezultatul la care am ajuns e desăvârşit — cu toate astea ţiu morţiş să duc lucrurile până la capăt.

— Bazele experienţelor tale îmi sunt cunoscute, tată! Zău, e o descoperire cu adevărat genială şi e foarte uşor de prevăzut vâlva pe care o va stârni în lume. mmm

— Vezi, eu unul nu ţin de fel să stârnesc vâlvă! Ascultă-mă, Victor, ştii prea bine că toată viaţa mea am fost un om cumpătat şi mi-a plăcut întotdeauna să trăiesc pentru mine şi nu pentru alţii. Mai mult, încă, m'am străduit din răsputeri să nu atrag asupra mea atenţia celorlalţi. Tocmai de aceea aş socoti ca o înjosire dacă descoperirea mea ar fi discutată de tot felul de oameni, mai mult sau mai puţin cunoscători în această materie. Şi, apoi, ştii tu că — bătrânul privi cercetător în jurul său — ştii că lucrările mele vor întâmpina cu atât mai multe piedeci, cu cât descoperirea va stârni mai multă vâlvă? Chiar de pe acum mi-au ajuns la ureche diferite svonuri, din care reiese că străinătatea urmăreşte cu mult interes tot ce se petrece în laboratorul meu. Şi crede-mă că-mi dau prea bine seamă de însemnătatea acestui interes. Vezi, asta e primejdia cea mare, fiul meu. Lucrurile mari trebuesc creiate în cea mai desăvârşită linişte, în taina cea mai de nepătruns... M'ai înţeles, fiule?

Tânărul clătină capul în semn de încuviinţare. Nici prin minte nu-i trecea însă, că tatăl său nu izbutise să-şi ascundă secretul şi că cei din frun-

tea republicii sovietice erau în căutarea unui mijloc cu ajutorul căruia să smulgă taina inginerului cehoslovac. De unde să bănuiască Victor Kraza că noul guvern rusesc voia să pună mâna pe geniala descoperire a tatălui său, datorită căreia putea să se apere împotriva dușmanilor cari amenințau existența noului stat?.

Slujnica inginerului Kraza bătu la ușa Henny-ei.

— Intră!

— Domnișoară Henny, iar a venit domnul Hellbig!

— Bine, Erna, doar te-am rugat de atâtea ori...

— Știu, domnișoară, i-am spus-o și lui de altminteri... Acum, însă, susține că trebue să vă vorbească neapărat.

Ah, cât de nesuferit îi era tinerei fete omul acesta, cu ochi spălăciți, cari nu erau în stare să susțină nici măcar o privire! Monoclul său, de care nu se despărțea niciodată, îi apărea uneori Henny-ei chiar și în vis și, atunci i se părea că vede ochiul înfiorător al unei bufnițe. Toată înfățișarea acestui Hellbig era nespus de desgustătoare; glasul său răgușit lovea auzul ca un ciocan. Deși tânăra fată se arăta foarte rece cu el, ba uneori nici nu-l lua în seamă, pretendentul acesta plictisitor venea mereu să-i facă vizite. De altminteri ,nu se sfia să-și expună teoria lui, după care dragostea nu exista decât în romane, iar legătura dintre două ființe nu era decât rezultatul obișnuinței sau al legilor omenești. Așa dar, era încredințat că, încetul cu încetul, Henny se va supune și ea acestor legi, ceea ce îl îndemna să stăruie cu încăpățânare în hotărîrea lui de a se căsători cu nepoata inginerului

— Sunt fericit că te pot vedea, stimată domnișoară Burg — începu el, ca de obiceiu.

Fata îl întinse mâna, şovăind:

— Voiai să-mi spui ceva, domnule Hellbig?

Deşi nimeni nu-l poftise să ia loc, pretendentul se aşează pe un scaun şi-şi netezi mânuşile.

— Hm, trebue oare neapărat să spui ceva unei femei? — răspunse el, zâmbind. — Nu sunt femeile destul de isteţe ca să poată înţelege chiar şi tăcerea unui bărbat?

— Domnule Hellbig...

— Mă rog!

— Dacă ai ceva de vorbit cu unchiul meu, firește că n'am nimic împotrivă! Atâta vreme, însă, cât vizita dumitale e în legătură cu mine, mă văd silită să-ţi vorbesc pe faţă şi...

— Şi?

Chipul pretendentului deveni şi mai palid, iar buzele sale subţiri se schimonosiseră într'un zâmbet silit.

— ...să te rog să-ţi scurtezi vizita! — încheiă fata, enervată.

— Şi de ce, mă rog? Bărbatul şi femeia nu sunt legaţi prin aşa zisa dragoste, ci prin obişnuinţă.

— Asta mi-ai spus-o de nenumărate ori. Cunosc prea bine teoria dumitale şi-ţi repet că n'o împărtăşesc de fel! Nu fii supărat, dar eu una tăgăduiesc că obişnuinţa e legătura care uneşte două fiinţe de sex diferit.

— Eşti încredinţată de asta?

— Da, foarte încredinţată!

— Ei, cine ştie, poate că te-ai obişnuit cu altcineva?

— Poate! — răspunse ea, cu glas scăzut.

— Vezi, domnişoară Burg, eu mi-am închipuit lucrurile cu totul altfel... Dumneata fiind orfană, iar eu om bogat... In vremurile astea când numai banii au însemnătate..

— Asta întrucât te privește pe dumneata! — îi curmă vorba tânăra fată. — Și, la urma urmei, nu te-am rugat să-mi porți de grijă, domnule Hellbig! Deși sunt orfană, am tot ce-mi trebue și mă simt foarte bine în casa unchiului meu. Așa dar, te rog foarte mult să nu te îngrijești de mine!...

In acea clipă, Victor Kraza deschise ușa încăperii, dar rămase în prag, nehotărît.

— Iartă-mă, Henny, nu știam că te deranjez...

— Ba dimpotrivă, nu mă deranjezi de fel! — răspunse fata, cu însuflețire, și chipul i se îmbujoră, trădând simțimintele ei.

Hellbig se ridică de la locul lui.

— Îmi dați voie să mă prezint... doctorul August Hellbig.

— Inginerul Kraza! — răspunse Victor, cu răceală.

— Junior, nu-i așa?

— Da, domnule doctor.

— Și rămâneți aicic multă vreme? — întrebă medicul, după ce aruncase o privire asupra fetei.

— Da, n'ar fi cu neputință să nu mai plec de aici.

— Hm, asta nu v'aș sfătui de fel, domnule Kraza. Orășelul nostru nu vă poate oferi nimic, iar tinerii de azi au nevoie de orizonturi largi, în cari să poată sburda în voie.

— Domnule doctor, sper că în orice caz pe dv. nu vă voiu stingheri de fel, chiar dacă aș rămâne aici, — răspunse Victor, cu glas batjocoritor, căci medicul făcuse și asupra lui o impresie foarte rea.

— Să mă stingheriți?

După cât se părea, ironia lui Victor nimerise tocmai bine, căci medicul își pierdu liniștea lui obișnuită și urmă, cuprins de turburare:

— Firește că nu mă veți stingheri și... cu atât mai puțin pe domnișoara Henny, nu e așa?

Zicând acestea, își aţinti privirile asupra tinerei fete, apoi adăugă:

— Dar acum trebue să plec... căci mai am o mulţime de treburi.

— Atât de ocupat în orăşelul acesta, domnule doctor? — făcu Victor, cu ton batjocoritor.

Celălalt, însă, nu mai drimi să-i răspundă şi-şi luă rămas-bun de la ei.

— Henny, pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu individul ăsta? — izbucni tânărul inginer, cu glasul sugrumat de gelozie, ceea ce stârni o tainică bucurie în inima verişoarei sale.

— E un om desgustător! — răspunse ea. — Nădăjduiesc, însă, că i-ai tăiat pofta să ne mai facă vizite!

— Nu cumva o fi îndrăgostit de tine?

Tânăra plecă privirile şi chipul i se îmbujoră iarăşi.

— Are asta vreo însemnătate pentru tine, Victor? — întrebă ea, cu glas slab. — Ia adu-ţi aminte, de când ai plecat la studii mi-ai scris vreodată?

— Prostuţo, ştii doar că un om care se află printre străini e atât de ocupat cu sine, încât n'are vreme să se gândească la cei de acasă. Şi apoi, învăţătura...

Henny se îndreptă spre fereastră, ca să nu i se vadă lacrimile care îi umeziseră ochii.

— Victor! — se auzi în acea clipă glasul adânc al bătrânului inginer.

— Da, tată, viu.

Inginerul Kraza deschise uşa grea ce dădea în laboratorul său, ale cărui ferestre erau vopsite în alb.

Victor se opri în prag, cuprins de mirare. Ceea ce vedea înaintea sa era un fel de telescop uriaş format din opt tuburi cari mergeau îngustându-se spre vârf. Acest telescop se afla pe o placă mare mobilă,

de alamă, astfel că putea fi îndreptat în orice direcție.

— Vino înăuntru, Victor! Ușa asta n'o las deschisă niciodată! — îl îndemnă tatăl său.

Tânărul se supuse și bătrânul inginer închise ușa după el, apoi trase un mâner, care se afla în partea dinăuntru a ușii. In clipa următoare, se iviră șase plăci de oțel, cari alunecară unele peste altele, acoperind intrarea cu desăvârșire.

— Ca în tezaurul băncii Angliei! — zâmbi tânărul inginer.

— Da, dragul meu, însă cred că ceea ce am eu aici n'ar putea fi cumpărat nici chiar cu capitalurile câtorva bănci, — răspunse tatăl său, care, se întoarse apoi spre aparatul din mijlocul încăperii.

— Privește, asta e totul! De sigur că ți-ai închipuit cine știe ce instalație, cu mecanism complicat și mânere tăinuite, — nu e așa?

— Da, mărturisesc că așa e, tată. Nu mi-ar fi trecut prin minte să fie atât de simplu.

— Ascultă-mă, descoperirea mea se bazează pe principii străvechi, stabilite încă de pe vremea lui Arhimede, care, cu ajutorul oglinzilor sale a izbutit să distrugă flota lui Martelus. Firește, pe atunci vapoarele erau făcute din lemn și se aprindeau foarte ușor. Ei bine, preocuparea mea a fost să găsesc un mijloc cu ajutorul căruia să mă pot folosi de același principiu, însă aplicat vaselor din timpurile noastre... cu alte cuvinte, să descoper anumite raze cari să topească oțelul, fierul sau aluminiul.

— Și le-ai găsit?

— Da! In acest scop, ionizez o cantitate oarecare de aer, prin care trec apoi un puternic curent electric... Un briciu, e folositor, atâta vreme cât îl întrebuințăm la bărbierit — dar e de ajuns o singură mișcare neîndemânatecă pentruca acest obiect cu

întrebuințare practică să ucidă un om... Oțelul, din care se construiesc podurile, aduce omenirii servicii neprețuite; același oțel, însă, transformat în tunuri, împrăștie moartea pretutindeni. Aceleași observații le putem face și asupra sticlei... Ochelarii, de pildă... o mare cucerire a civilizației, nu e așa? Tot astfel orice sticlă optică... Ei bine, în curând îți voiu dovedi cât de primejdioase sunt aceste obiecte, în aparență nevătămătoare...

Zicând acestea, bătrânul se îndreptă spre un raft, din care scoase două perechi de ochelari albaștri, mănuși lungi de piele și două halate de cauciuc, pe cari le îmbrăcară. Apoi, Rudolf Kraza întoarse un mâner și becul cu cărbune, de la baza telescopului, începu să sbârnâie, producând în același timp o lumină vie. Becul acesta, însă, era atât de bine fixat în primul tub al aparatului, încât nici cea mai mică rază de lumină nu putea străbate afară.

— Vezi tuburile din care e format telescopul meu — urmă bătrânul inginer. — In fiecare din aceste tuburi se află cinci prisme de sticlă, astfel că razele becului trec prin patruzeci de prisme. De fiecare dată ele primesc elemente noui, din care pricină la sfârșit lumina devine de un verde-închis, însă are însușirea de a distruge nu numai ființele vii pe cari le întâlnește în cale, ci și metalele. Această lumină nu poate fi împiedecată în niciun chip. Și, ceea ce până acum nu izbuteau să facă în războiu sute de mii de oameni, cari în cele din urmă mureau pe câmpul de luptă, vor putea face numai doi oameni — auzi, Victor? — numai doi oameni, cari stau pe placa asta de alamă și mânuiesc telescopul... Așa, bagă de seamă la cele ce au să se întâmple!

Cereți mâine numărul 174 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Rudolf Kraza apăsă pe un buton şi îndepărtă un dop de asbest care se afla la baza telescopului. Prin deschiderea formată, pătrunse un mănunchiu de raze cari erau îndreptate asupra unei bucăţi mari de oţel.

— Aşa, acum razele sunt de culoare roşie! — strigă bătrânul inginer la urechea fiului său, ca să acopere sbârnâitul aparatului. — Bagă de seamă, răsucesc mânerul ăstă, până când razele capătă culoarea verde dorită de mine... Vezi, razele devin liliachii... acum violet... Invârtesc, însă, mai departe şi violetul se transformă în albastru... Această rază albastră o unesc cu alta galbenă şi capăt raza verde-închis, pe care am botezat-o deocamdată „raza morţii"... Aşa, o mai întăresc până la un grad oarecare şi... priveşte bucata de oţel.

Victor văzu cum raza verde se înfigea tot mai mult în placa de metal, până când o străpunse cu totul, croindu-şi astfel calea mai departe.

— Acum o să facem încercarea cu aluminium! — zise bătrânul Kraza, îndreptând telescopul spre o placă groasă de aluminium.

Şi, într'adevăr, experienţa izbuti şi de astă dată, metalul fiind străpuns de raza verde.

Apoi, Rudolf Kraza închise comutatorul beculuí cu cărbune şi aprinse lumina în laborator, după ce puse în mişcare două ventilatoare uriaşe, care aerisiră încăperea.

— Ei, Victor, ce spui de toate astea? — întrebă inventatorul, scoţându-şi halatul şi ochelarii.

— Nu găsesc cuvinte prin care să-mi exprim admiraţia pentru măreaţa ta descoperire — răspunse fiul său.

No. 175 al romanului
VRAJA MILIOANELOR
va c a 4 Lei

Un zâmbet de mulţumire se înfiripă pe chipul bătrânului inginer, care privi plin de mândrie la opera lui.

— Da, da, telescopul acesta va revoluţiona întreaga tehnică a războiului. Niciun tanc nu mai e sigur, niciun avion nu mai poate pluti deasupra locurilor, unde se află „razele morţii", căci acestea distrug orice metal, chiar dacă ar fi la o înălţime cât de mare. Cine ştie dacă razele mele nu vor hotărî omenirea să renunţe la războaie! Poate că atunci când popoarele îşi vor da seamă că înarmarea nu mai are niciun rost, vor munci pe alte tărâmuri şi învăţaţii nu se vor mai strădui să născocească mijloace cât mai sigure pentru a ucide oamenii! Crede-mă, fiul meu, sunt cu conştiinţa împăcată, căci mi-am creiat opera nu ca să servească la nimicirea semenilor noştri, ci ca să-i îndemne la pace şi să slujească la apărarea noastră împotriva acelora cari ar cuteza să ne încalce drepturile... Iată, aici — bătrânul arătă spre un dulăpaş de oţel, care se afla într'un colţ al laboratorului — aici e secretul descoperirii mele, însemnarea orânduirii prismelor în telescop şi formele acestor prisme... Iar în ceea ce priveşte însuşirea razelor în apă, pe care trebue s'o mai cercetez, sper că mă vei ajuta la aceste experienţe... Iată şi cheia laboratorului. Nu am decât două: una o păstrez eu, iar cealaltă, pe care am făcut-o cu mâna mea, ţi-o dau ţie, băiete.

Zicând acestea, bătrânul inginer deschise uşa şi părăsi încăperea împreună cu fiul său.

— Socot că nu mai e nevoie să-ţi amintesc că ceea ce ai văzut acum trebue să rămână o taină pentru ceilalţi. O vorbă nesocotită, un pas nechibzuit şi totul e pierdut, Victor.... da, totul!

Tânărul porni în căutarea verișoarei sale și o găsi pe terasă.

— Iartă-mă, Henny, că n'am venit mai curând ca să stau de vorbă cu tine — zise el, așezându-se pe banca vopsită cu lac roșu.

— Ei, ai văzut minunea? — întrebă fata, cu sfială.

— Da, am văzut-o!

— Și?

Crescută în această casă, Henny cunoștea taina unchiului ei, pe care îl iubea din toată inima, și care, la rândul lui, ținea foarte mult la nepoata sa.

— Am rămas uimit — răspunse Victor. — Nici nu poți să-ți închipui ce vâlvă o să stârnească această descoperire. Dar...

Tânărul își curmă vorba și rămase nehotărît câteva clipe, apoi urmă:

— ...am mai avut o surpriză, Henny!

— Și anume?

— Acum trei ani, când am plecat la studii, tu erai copilă încă, iar astăzi găsesc o tânără frumoasă, puțin cam visătoare... Unde ți-e voioșia de altă dată, Henny?

— Singurătatea m'a întristat, Victor! Și, dacă vrei să-ți spun adevărul...

— Henny, unde ești? — strigă bătrânul inginer, care nu se despărțea de nepoata lui decât atunci când lucra în laborator.

— Aici, unchiule! — răspunse fata, alergând în întâmpinarea sa și luându-l de braț.

— Aha, stăteați de vorbă! — făcu bătrânul inginer, zâmbind. — Cei doi copii ai mei se înțeleg de minune! Asta îmi place!

Tânăra îi așează cu grijă câteva perne într'unul din fotoliile de trestie și-l sili, cu blândețe să ia loc.

Mulţumit, Rudolf Kraza îşi mângâiă barba, apoi umplu un pahar cu coniac şi-l ridică, zicând:

— Vă doresc noroc, dragii mei!

Cei doi tineri roşiră ca nişte elevi de şcoală.

Paşii cadenţaţi ai sentinelelor răsunau pe asfaltul din faţa Kremlinului, fosta reşedinţă a ţarilor Rusiei.

Era o noapte întunecată de primăvară şi după cât se părea, intrarea în falnica cetate era păzită cu mai multă străşnicie. O lumină slabă pătrundea afară prin cele patru ferestre, cu perdelele lăsate, cari se aflau într'o parte a clădirii. Din când în când câte o maşină se oprea înaintea portalului, un bărbat cobora repede şi, după ce arăta santinelei insigna, dispărea grăbit pe poarta grea de stejar.

Fruntaşiii revoluţionarilor ţineau o şedinţă secretă, în care puneau la cale ceva foarte însemnat — cel puţin aşa se părea, judecând după chipurile grave ale celor de faţă.

Preşedintele arătă cu creionul spre comisarul poporului pentru război, care purta o tunică de culoare kaki şi era încins cu un brâu lat de piele, din care ieşea tocul galben al revolverului.

— Tovarăşe Korniloff, ai cuvântul!

Comisarul tuşi uşor, puse ţigareta deoparte şi-şi roti prin încăpere ochii-i mici, vicleni.

— Tovarăşi — începu el — acum, după ce am găsit comoara şi putem împlini întrucâtva nevoile statului, datoria noastră e să veghem cu străşnicie ca ceea ce am creiat să nu fie distrus de duşmanii noştri din afară. De aceea avem nevoie de mijloace cât mai sigure, prin cari să ne putem apăra oricând. Agenţii noştri din Cehoslovacia ne-au informat că un inginer din Brno a dat la iveală o descoperire menită să revoluţioneze întreaga tehnică a războiu-

lui. Vă închipuiţi, cred, ce însemnătate are această descoperire şi cât ne-ar folosi dacă ar intra în stăpânirea noastră. Din acest motiv, am dat ordin agenţilor să supravegheze casa inventatorului şi am primit din partea lor următoarele lămuriri: E vorba de inginerul Rudolf Kraza, care locuieşte într'adevăr la Brno, în strada Bojar numărul 14, unde se află şi laboratorul său. Descoperitorul lucrează singur, însă pare să fie o personalitate în acest domeniu, căci s'a întâmplat adeseori ca specialişti în tehnica războiului să-i ceară sfatul. Şi mai însemnat pentru noi e faptul că de la o vreme încoace şi-au făcut apariţia la Brno agenţii mai multor state, ceea ce dovedeşte că străinătatea se interesează de această descoperire... Aşa dar, trebue neapărat să ne punem pe lucru — şi asta cât mai repede, ca s'o luăm înaintea celorlalţi. Dacă nu izbutim să punem mâna pe planurile descoperirii chiar într'una din săptămânile viitoare, atunci mai mult ca sigur că se vor găsi alţii cari să ni le sufle dinaintea nasului. Lupta pentru „razele morţii" trebue să se sfârşească prin izbânda noastră, altminteri suntem oricând în mâna duşmanilor, cari nu vor şovăi o clipă să se folosească de marea descoperire pentru a-şi întinde stăpânirea asupra celor cari le stau în cale. Prin urmare cer stăruitor să se hotărască în şedinţa de azi măsurile trebuincioase pentru ca să punem mâna pe planurile descoperirii inginerului Kraza!

— Dumneata, tovarăşe Pavlov! — zise preşedintele, arătând spre un bărbat slab şi palid.

— Tovarăşi, mă alătur propunerii tovarăşului Korniloff şi cer şi eu să pornim la lucru cât mai grabnic cu putinţă. In afară de asta, mai pot adăuga că toate străduinţele agenţilor noştri de a intra în vorbă cu vreunul din locatarii casei sau d

a pătrunde înăuntru, au rămas fără folos. Singurul lucru pe care au izbutit să-l facă, a fost să-l iscodească pe coşarul care curăţă din când în când hornurile locuinţei inginerului. Acesta, însă, le-a destăinuit, doar, că laboratorul se află în partea de nord a casei şi că are o singură uşă, al cărei mecanism pare să fie foarte complicat... Asta-i tot ce aveam de spus!

— Dau cuvântul comisarului Cekei.

— Tovarăşi, la drept vorbind, aş fi putut să nu mai iau cuvântul, căci n'am nimic de adăugat. Ceea ce trebue să facem acum e să chibzuim cu luare-aminte la cele ce ne-au spus tovarăşii noştri. In primul rând avem nevoie de un om inteligent, pe care să ne putem bizui... M'am gândit întâi la Boris Verodin, a cărui nevinovăţie a ieşit la iveală, însă din discursul lui v'aţi încredinţat că nu ne putem folosi de el în cazul de faţă. Deaceea am să vă propun un altul despre care nu mă îndoiesc că va fi în stare să-şi ducă la îndeplinire misiunea ce-i vom încredinţa.

Privirile tuturor se îndreptară cu încordare spre comisarul Cekei.

— Şi cine e acesta? — întrebă unul din ei.

Un zâmbet viclean încolţi pe buzele revoluţionarului.

— E vorba de un om care zace în temniţă de câtva timp...

— Şi crezi că putem avea încredere în el?

— In prizonierii mei putem avea încredere oricând!... Da, sunt sigur că-şi va duce misiunea la bun sfârşit.

— Şi dacă te înşeli?

— Există vreun om care să nu ţină la viaţa lui? Şi, afară de asta, oricine e bucuros să respire niţel aer curat, după ce a lâncezit opt luni în închisoarea

Cekei... Din fericire, acela despre care vă vorbesc, se pricepe în chestiuni de mecanică și sunt sigur că nu ne va trăda, mai ales dacă îi vom făgădui o răsplată mare.

— Dar de ce a fost întemnițat? — întrebă unul din comisari.

— Pe semne că n'am făcut-o eu de geaba! — răspunse comisarul Cekei, zâmbind batjocoritor. — Dar mai bine mă duc să vi-l aduc încoace!

Zicând acestea, revoluționarul se ridică, în vreme ce tovarășii săi rămaseră în sala de ședințe, urmând să chibzuiască mai departe.

— Tovarăși, cu privire la propunerea comisarului Cekei, aș avea și eu ceva de adăugat — continuă președintele. — Poate că individul merită, într'adevăr încrederea noastră — cu toate astea nu putem să lăsăm totul în seama unui om care a lâncezit în temnița Cekei opt luni de zile. Gândiți-vă, ce s'ar întâmpla dacă ar pune mâna pe planuri și, deodată, îndemnat de dorința de răzbunare, ar preda hârtiile unei puteri străine? Firește, avem putința să-l pedepsim însă la ce ne-ar folosi pedeapsa dacă n'am izbuti să intrăm în stăpânirea marei descoperiri? Deși tovarășul nostru ne-a încredințat că omul merită toată încrederea, socot că lucrul cel mai bun ar fi să-i dăm un supraveghetor, însă un supraveghetor care să nu-l lase să întrevadă că ne îndoim de buna lui credință. Cunoașteți cu toții rolul pe care îl joacă femeile în asemenea chestiuni... Ele au fost întotdeauna puntea de trecere, care a înlesnit spionilor să-și ajungă ținta. Ei bine, ce ar fi dacă trimisul nostru ar fi însoțit de o femeie frumoasă, care să fie în aparență ajutorarea lui, iar în realitate persoana noastră de încredere? Cu alte cuvinte, trebue să-l încredințăm că are nevoie de aju-

torul acestei femei, care îl va însoți pretutindeni și va putea să-i înlesnească ajungerea la țintă și, în același timp, ne va da de veste dacă trimisul își face datoria.

— Tovarășul președinte are dreptate—încuviință comisarul Pavlov. — În acest chip, am avea un supraveghetor, care să nu stârnească bănuielile trimisului nostru și care, la urma urmei, ar putea chiar să-i dea o mână de ajutor, la nevoie. Chestia e însă, de unde luăm pe această femeie? Căci trebue să îndeplinească următoarele condiții: să fie frumoasă, isteață, curajoasă și, mai ales, să se bucure de toată încrederea noastră...

— Cred că am găsit persoana de care avem nevoie — zise Ilino, președintele Comitetului Central. — Acum câtva timp m'am întâlnit cu o veche cunoștință, care luptă mereu pentru propășirea statului nostru și care s'a jertfit pentru binele poporului. E vorba de o fostă prințesă care a intrat dela început în rândurile noastre și, renunțând cu totul la rangul ei, a luptat cot la cot cu tovarășii noștri. În tot acest timp, tânăra fată, care e foarte frumoasă a dat dovadă de un curaj fără seamăn, astfel că putem să-i încredințăm această misiune grea. Fratele ei, Iesta Ulkitzki, pe care îl cunoașteți cu toții, e o dovadă mai mult că spusele mele sunt întemeiate. Amândoi s'au lepădat de titlurile de noblețe și au venit să lupte alături de noi, cu toate că puteau să trăiască liniștiți în casa părinților lor. Acum tânăra fată — pe care o cheamă Vera — îndeplinește slujba de soră de caritate în infirmeria unei temnițe, dar sunt sigur că nu va pregeta o clipă să-și servească patria și în alt chip decât până acum

Uriașa temniță a Cekei de pe Lubianka, era cufundată în tăcere de moarte. Doar santinelele mai vegheau în coridoarele lungi, slab luminate.

Un automobil se opri înaintea porții și comisarul Cekei coborî din el. Santinelele îl salutară. Aproape fără să le ia în seamă, comisarul trecu repede înainte, urcă la primul etaj al clădirii și deschise ușa camerei de gardă.

Paznicul de serviciu stătea la masă, cu capul rezemat în mâini și sforăia de zor.

— Terecenko, să te ia dracu! — îi strigă comisarul în ureche.

Adormitul sări în sus și, cu acest prilej, se izbi cu capul de abajurul de tablă al lămpii. Cu mare greutate izbuti să-și recapete echilibrul, când dădu cu ochii de nocturnul vizitator.

— La ordinele dumitale, tovarășe comisar! — bâigui el.

— De câte ori ți-am spus că n'ai voie să dormi când ești de serviciu! — se răsti comisarul Cekei, izbind cu pumnul în masă la fiecare vorbă. — Dar las' că despre asta vom vorbi noi mâine! Acum cară-te repede și adu-l în biroul meu pe arestatul Klonitzki din celula 115... dar fără să faci sgomot! Ai înțeles?

— Înțeles, tovarășe comisar!

Paznicul își încinse centironul, de care atârna un toc de revolver, își puse căciula și părăsi odaia, cu pași grăbiți. După ce urcă două etaje, o luă de-a lungul coridorului și începu să numere celulele:

— O sută unsprezece... o sută doisprezece... o sută treisprezece... o sută paisprezece... În sfârșit, o sută cincisprezece!

Deschise cu mare băgare de seamă ușa căptușită cu tablă groasă, apoi intră în celulă.

La început, aerul înăbuşitor care domnea înăuntru îi tăiă aproape răsuflarea. După ce-şi mai veni în fire, scoase lampa de buzunar şi plimbă razele ei pe trupurile care zăceau ghemuite pe paturile de scânduri. Când cel căutat fu descoperit, paznicul se apropiă de el şi îl sgâlţâi de umăr. Arestatul scoase un răcnet sălbatec, în care se vădea groaza de moarte, bănuiala înfiorătoare că i-a sunat ceasul din urmă

Terecenko îi astupă gura cu palma lui lată şi zise:

— Nu ţipa, tovarăşe, că doar nu-ţi fac nimic! Te cheamă comisarul!

— Minţi! — strigă celălalt, smucindu-se într'o parte.

— Nu mint, boule! Hai, urmează-mă, dar fără sgomot!

— Nu vreau... nu, nu mă mişc de aici... Hai, împuşcă-mă, ce mai stai la gânduri! — răcni nenorocitul, care părea că-şi pierduse minţile.

Între timp, se treziseră şi tovarăşii săi de suferinţă, cari se îngrămădiră, sperioşi, unul într'altul.

— Na, acum i-ai sculat şi pe ceilalţi! — mormăi paznicul. — Hai vino odată! N'ai să păţeşti nimic... vezi doar că am venit singur!

Arestatul aruncă asupra tovarăşilor săi o privire rugătoare, apoi porni în urma paznicului. Obişnuit cu întunerecul din celulă, nenorocitul se frecă la ochi, ca să se deprindă cu lumina din coridor, şi începu să tremure, căci fiori reci îi străbăteau trupul, ceea ce se întâmplă adesea când eşti trezit din somn pe neaşteptate.

Era un bărbat de statură potrivită, cu umerii lăsaţi în jos. Avea fruntea lată şi capul îi era acoperit cu păr bătând în roşu. Ochii-i erau foarte frumoşi, trădau inteligenţă şi erau adânciţi în orbite.

— Incotro? — cercetă el, cu glas tremurător, adresându-se paznicului.

— Chiar în biroul comisarului.

— Nu cumva ştii pentru ce m'a chemat?

— De unde să ştiu asta? Eu nu fac decât să execut porunca primită.

După ce străbătură câteva coridoare, cei doi ajunseră înaintea biroului comisarului, unde, pe o bancă de lemn, se aflau doi paznici, cu armele între picioare.

Terecenko bătu la uşă.

— Intră!

— L-am adus, tovarăşe comisar!

— Bine, Terecenko! Lasă-ne singuri.

Şi rămaseră singuri — stăpânitorul acestei închisori şi prizonierul său. Cel dintâiu în deplină conştiinţă a puterii sale, iar celălalt într'o atitudine umilă, dându-şi seamă de situaţia lui nenorocită.

Se priviră în tăcere. Căutătura comisarului era străpungătoare, părând că vrea să pătrundă până în adâncul sufletului acestui om care abia izbutea să-şi ascundă spaima.

— Tovarăşul Klonitzki, nu e aşa? — întrebă comisarul, aproape prietenos, păşind spre arestat.

Tonul acesta blând pricinui nenorocitului o spaimă mult mai mare, decât dacă celălalt ar fi răcnit la el. In această clădire blestemată, nimeni nu obişnuia să se folosească de blândeţe şi tocmai de aceea spaima arestatului era foarte întemeiată. Nu mai încăpea nicio îndoială că, sub această bunăvoinţă se ascundea ceva grozav.

— Intocmai, domnule comisar, numele meu e Klonitzki! — răspunse arestatul, cu glas scăzut.

Cekistul îi întinse mâna şi, fără să lase din palmă degetele umede, tremurătoare, ale bietului arestat, îi puse cealaltă mână pe umăr şi-l sili să se aşeze pe un scaun din faţa biroului.

— Fumezi? — întrebă el, apoi, și mai prietenos, oferindu-i tabacherea.

— Dacă-mi dați voie! — bâigui arestatul.

— Zău, nu te înțeleg de fel, ce va să zică mofturile astea? Suntem, doar, oameni cu toții, — sau ești cumva de altă părere? — mormăi, supărat, atotputernicul comisar. — Hai, servește-te, nu mai sta la gânduri!

Klonitzki întinse mâna spre tabacheră, dar era atât de tulburat încât nu izbuti să scoată țigareta afară. În cele din urmă izbuti, dar abia trase câteva fumuri, că începu să tușească din greu. Trecuseră luni întregi de când nu mai fumase un tutun ca lumea.

— Îmi dai voie să-ți ofer un păhăruț de votcă? — urmă comisarul. — Dacă vrei, am să-ți țin tovărășie...

— Iertați-mi sinceritatea, domnule comisar, dar m'am desobișnuit cu totul să se poarte cineva omenește cu mine. N'ați vrea să fiți atât de bun să mă lămuriți ce va să zică asta?

— Ascultă-mă, dragul meu, oiu fi eu comisarul Cekei, nu-i vorbă, dar nu m'am gândit niciodată să mă socot deasupra dumitale, deși ești un biet arestat. Și mai mult ca sigur că nu mi s'ar fi încredințat această slujbă însemnată, dacă n'aș fi știut cum să mă port cu oile a căror pază o am!

Comisarul păru atât de mulțumit de gluma lui, încât izbucni într'un hohot de râs, din care se potoli cu mare greutate. Apoi umplu două pahare cu rachiu și ciocni cu arestatul.

— În sănătatea dumitale, tovarășe!

— Noroc! — răspunse Klonitzki și dădu pe gât cu lăcomie băutura arzătoare.

Alcoolul i se scurse prin vine ca o dâră de foc,

ajunse la inimă şi o făcu să bată mai tare ca de obiceiu. Apoi, nenumărate ace se înfipseră în mintea arestatului, care păru luminat dintr'odată... încăperea i se păru mult mai mare ca la început şi se simţi învăluit de o lumină vie.

— Mai iei un pahar?

— Dacă-mi daţi voie...

Ciocniră din nou.

Pentru prima dată, după ce tânjise îndelungat în mizerabila celulă, Klonitzki se simţi iarăşi bine. Incăperea asta „oficială" i se păru acum mult mai „prietenoasă" şi însuşi comisarul Cekei făcea impresia unui om mai puţin înfiorător decât îl socoteau arestaţii. Ba, parcă era chiar simpatic?

Dar, deodată, gândul înfiorător, străbătu iarăşi, ca un ac înroşit în foc, mintea sărmanului arestat. Nu cumva toată această prietenie, ţigaretele, rachiul, erau o cursă? Nu cumva sbirii voiau să-şi bată joc de el, să-l aţâţe înainte de a-i da lovitura de moarte?

Klonitzki se făcu galben ca ceara, ochii-i se adânciră şi mai mult în orbite şi rămaseră aţintiţi spre chipul comisarului, care stătea de cealaltă parte a mesei.

— Ce-i cu dumneata? Nu te simţi bine? — întrebă cekistul, neliniştit.

— Nu... nu-i nimic! — bâigui arestatul. — Ştiţi, doar, că a trecut multă vreme de când n'am mai sorbit o picătură de rachiu.

— Ei, las'că te deprinzi iarăşi, dragul meu! Ascultă-mă, spune drept, cum o duci aici, la mine?

— Hm, cum s'o duc... aşa cum vrea administraţia închisorii.

— Bun răspuns!... Nu m'am înşelat de fel în privinţa dumitale, dragul meu Klonitzki! Nu, nu

m'am înșelat!... Ascultă-mă, cât timp socoți să mai rămâi aici?

— Glumiți, firește, domnule comisar!

— Nu, zău, o cred foarte serios!... Ce-ai spune, de pildă, dacă ți-aș da drumul chiar în noaptea asta? Înțelegi, Klonitzki... Să presupunem că te iau cu mine în mașină, te duc în oraș și te las acolo, liber cu desăvârșire... Frumos, nu e așa?... Și, pe lângă asta îți mai și spun: „Dragul meu Klonitzki, ai lâncezit prea mult în temniță, sănătatea ți-e sdruncinată și trebue să faci o călătorie în străinătate, ca să te mai întremezi nițel... Spune, nu ți se pare ceva din „O mie și una de nopți?".

Arestatul nu răspunse, dar creierul său lucra cu înfrigurare, încercând să lămurească misterul care îl învăluia.

— De ce taci, Klonitzki?

— Domnule comisar, vă rog să mă înțelegeți... unui om în situația mea nu-i arde de glumă... și-apoi, glumele sună atât de sinistru în casa asta...

— Hahaha! — râse comisarul.

Se ridică dela locul lui, făcu un ocol în jurul mesei, apoi se așeză pe dânsa și puse mâna pe umărul arestatului.

— Ia spune-mi, ce-mi oferi, dacă fac una ca asta?

— Cum... vorbești serios?

— Firește, îți dau cuvântul de onoare!

— Ce vă ofer?... Ce-aș putea să vă ofer?

— Ascultă-mă, Klonitzki, vreau să-mi faci un serviciu, dar un serviciu foarte însemnat...

— Fac orice doriți! — strigă arestatul, cuprins de turburare și era cât p'aci să sară de pe scaun dacă mâna grea a comisarului nu l-ar fi ținuit locului.

— Ești inginer?

Cereți mâine numărul 175 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Da, domnule comisar, am studiat ingineria în Franţa.

— Cunoşti ceva limbi străine?

— Da, în afară de limba rusă, vorbesc bine franceza şi germana.

— Că eşti curajos, o ştiu prea bine, altminteri nu te-aş fi arestat la graniţă, tocmai când vroiai să pleci în străinătate cu săculeţele de aur...

Klonitzki plecă ochii şi o roşeaţă vie i se ivi deodată pe obraji.

— Dar nu vreau să scormonesc în trecut — urmă comisarul. — Uite ce e, dragul meu, acum ai putinţa să-ţi îmbunătăţeşti soarta... Te trimitem în Cehoslovacia, cu o misiune foarte importantă. M'ai înţeles? Lămuririle ai să le capeţi mai târziu, după ce te vei fi hotărît dacă pleci sau nu...

Klonitzki rămase pe gânduri şi însufleţirea dela început păru să scadă.

— Va să zică, şovăi? — îl iscodi comisarul Cekei. — Nu cumva ţi-e teamă?

— Mărturisesc că da... Iată, acum nu vă mai ascund că prin încercarea mea de a trece graniţa, urmăream doar, să-mi salvez viaţa care mi se părea ameninţată. Călătoria aceasta, însă, de care mi-aţi vorbit adineauri, trezeşte în sufletul meu aceeaşi teamă... teama de moarte!

— Bine dragul meu, dar nici nu ştii măcar despre ce e vorba?

— Vre-o explozie? — şopti Klonitzki.

— Nu.

— Atentat? Crimă? — urmă inginerul sfredelind cu privirea pe cel dinaintea sa. — In acest caz, vă spun dinainte, că nu vă puteţi bizui pe mine.

— Nu, dragul meu, nu e vorba de nicio crimă...

afară de cazul că vei fi nevoit să te aperi! Nădăjduiesc însă, că lucrurile nu vor ajunge până acolo!

— Spionaj?

— N'ai ghicit nici de astădată... Ascultă-mă, avem nevoie de niște planuri, cari se află în Cehoslovacia. Misiunea dumitale va fi să pui mâna pe aceste planuri și să le aduci încoace. Răsplata e foarte mare, mai mare decât îți închipui... Îți dau zece minute de gândire!

Zicând acestea, comisarul sări de pe masă, intră în odaia învecinată și, după ce încuiă ușa în urma lui, se plecă spre o gaură făcută în perete, de unde putea urmări tot ce se petrece dincolo.

Câteva minute, arestatul rămase nemișcat, apoi își roti privirile în jurul său. Întinse mâna spre tabacheră, care se mai afla pe masă, dar se răsgândi, se ridică dela locul său, făcu vre-o câțiva pași prin încăpere, apoi se așeză iarăși.

Comisarul Cekei îl urmărea cu luare aminte.

— Bine... bine... așa și trebue — murmură el mulțumit. — Dacă ar fi primit fără șovăire, l-aș fi trimis în celulă numaidecât, căci ar fi fost neîndoielnic că urmărește doar să se vadă dincolo de graniță pentruca după aceea să ne tragă chiulul.

Cekistul aruncă o privire spre ceasornic: mai erau patru minute. Klonitzki stătea iarăși nemișcat. chipul îi era liniștit cu desăvârșire.

— S'a hotărît să primească! șopti comisarul, care era un bun cunoscător de oameni.

Fără să mai aștepte sfârșitul răgazului acordat, intră iarăși în odaia în care se afla inginerul.

— Ei, tovarășe Klonitzki?

— Primesc! — răspunse acesta, cu hotărîre. — Da, plec în Cehoslovacia și sper să-mi duc la capăt misiunea.

— Eram sigur de asta! În acelaşi timp, însă, îţi amintesc că ar fi foarte primejdios să tojoci cu noi.

— Ştiu!

— Cu atât mai bine! Sper că eşti încredinţat că putem urmări tot ce se petrece acolo... m'ai înţeles, nu-i aşa?

— Da, v'am înţeles!

— Şi mai cred că ţii la viaţa dumitale?

— Da, şi încă foarte mult!

— In cazul acesta te sfătuesc să nu te abaţi din cale.

De astădată, Klonitzki recunoscu iarăşi tonul ameninţător al comisarului Cekei.

— Bun, aşa dar am căzut de acord! — urmă comisarul. — Unde ţi-e paltonul?

— N'am palton

— Hm, asta-i cam neplăcut, căci e frig afară!

Comisarul apăsă pe butonul unei sonerii şi în clipa următoare un paznic îşi făcu apariţia în odaie.

— Ascultă-mă tovarăşe, adu-mi şuba din cancelaria mea dela primul etaj... dar nu uita şi căciula!

O linişte mormântală se lăsă în sala de şedinţe, când Klonitzki şi comisarul Cekei îşi făcură apariţia acolo. Zece perechi de ochi curioşi se aţintiră cercetători asupra inginerului, care se simţea stingherit în această încăpere mare, plină de fum. Imbrăcat în şuba largă a comisarului, ale cărei mâneci îi erau prea lungi, purtând căciula mitoasă, inginerul se simţea mic şi neînsemnat în faţa acestor bărbaţi, cari il priveau cu încordare, ca şi cum fiecare din ei ar fi vrut să citească ce se petrece în sufletul său.

— Hai, desbracă-te şi ia loc aici! — îl îndemnă preşedintele adunării.

— Acesta e inginerul Klonitzki! — începu co-

misarul Cekei, după ce se aşezară cu toţii. — Tovarăşul ştie intrucâtva despre ce este vorba şi, după cum am prevăzut, şi-a dat încuviinţarea. Lămuririle le va primi din partea tovarăşilor Pawlov şi Korniloff, cari au să-i dea şi planul oraşului, cu împrejurimile sale. Aşa dar n'a mai rămas decât să stabilim data plecării şi chipul în care va trebui să lucreze trimisul nostru...

— Inainte de asta, trebue să-i aducem la cunoştinţă o hotărîre pe care am luat-o fără ştirea dumitale, tovarăşe comisar — interveni preşedintele. — Cunoaştem cu toţii rolul însemnat pe care l-au jucat femeile în spionajul internaţional... Ele sunt puntea de legătură între cele două tabere, datoria lor e să netezească drumul spre ţintă, să deschidă uşi care rămân închise pentru toţi ceilalţi. De multe ori o femeie — în acest domeniu, firește — are mai mare însemnătate decât un bărbat şi tocmai deaceea socotim că n'ar fi rău dacă tovarăşul Klonitzki şi-ar lua o însoţitoare, care să-i dea o mână de ajutor la îndeplinirea misiunii sale... Ai ceva împotrivă, tovarăşe?

Inginerul căpătă curaj şi răspunse:

— Nu, dar trebue să vă atrag atenţia că nu orice femeie poate fi de folos într'adevăr. E nevoie de o femeie frumoasă, isteaţă şi, mai ales cu mult sânge rece. Dacă aţi găsit vre-una care să aibă aceste însuşiri, firește că sunt gata s'o iau cu mine.

Pentru a nu trezi bănuielile inginerului, preşedintele socoti cu cale să nu-i destăinuiască deocamdată că se învoiseră asupra persoanei care avea să-l însoţească în călătorie.

— Ce-i drept, nu ştim nici noi cine va fi ajutoarea dumitale, însă nădăjduiesc că în curând vom găsi ce ne trebue. In orice caz, mâine seară trebue să porniţi la drum neapărat.

Zorile se iveau la răsărit, când membrii guvernului părăsiră sala de ședințe, în care nu mai rămaseră decât trei bărbați: comisarul războiului, comisarul Cekei și inginerul Klonitzki.

— Mâine seară la ora opt, o mașină te va lua de aici, ca să te ducă la aerodrom. Până atunci, sperăm să găsim însoțitoarea de care ai nevoie și, dacă va mai fi vreme, o vom aduce aici ca să ți-o prezentăm — în caz contrar, vă veți întâlni la aerodrom. Banii ai să-i primești chiar mâine dimineață, ca să-ți poți cumpăra haine și tot ce-ți trebuie pentru drum. De dormit ai să dormi în camera învecinată... Așa, acum du-te la culcare, căci vei fi fiind obosit și trebue să te odihnești bine.

Inginerul strânse mâinile celor doi comisari și părăsi încăperea.

Dar abia se închise ușa în urma lui, când comisarul Cekei apăsă de două ori pe butonul soneriei. Un bărbat înalt, uscățiv, cu o manta cenușie și o capelă militărească trasă peste ochi, se ivi în sala de ședințe.

— Timofejev, l-ai văzut pe inginerul Klonitzki?

— Da.

— Și ai putea să-l recunoști?

— Dintr'o mie, domnule comisar!

— Bine, ai să rămâi de pază în coridor... Dar fii cu băgare de seamă... nu trebue să te vadă prea des!

Această întorsătură pe care o luase dintr'odată viața lui Klonitzki, avu o mare înrâurire asupra sa; el se simți copleșit de o turburare fără seamăn. Deși trecuse multă vreme de când nu mai dormise pe un pat ca lumea, totuși străduințele sale de a adormi rămaseră zadarnice.

— Liber, liber! — şopti el, de nenumărate ori, în timp ce privirile-i se îndreptau spre fereastra prin care se vedea cerul senin.

Deodată, auzi paşi uşori înaintea uşii. Cei cari lânceeziseră în temniţele Cekei aveau nervii prea încordaţi ca să nu prindă chiar cel mai mic sgomot. Trăind veşnic cu teama că în curând vor veni călăii cari aveau să-i ducă în celula de execuţie, auzul nenorociţilor arestaţi se ascuţise foarte mult, întocmai ca la animale.

Klonitzki sări din pat, se apropiă de uşă în vârful picioarelor şi privi pe gaura cheii. De cealaltă parte se afla un ochiu străpungător ca un ac. Trupul inginerului fu străbătut de fiori reci.

— Aşa dar, nu sunt liber cu desăvârşire! — murmură el, cuprins de nelinişte, apoi se duse de se întinse iarăşi în pat.

In cele din urmă, se întoarse cu faţa la perete şi închise ochii. Oboseala şi teama îl istoviseră atât de mult, încât somnul îl cuprinse.

Când i se aduse dejunul, soarele lucea pe cer şi o vie însufleţire domnea în stradă.

307 — Un oaspete neaşteptat.

Boris Verodin se însănătoşise, astfel că părăsi infirmeria închisorii. Frumoasa soră de caritate, care veghiase cu devotament la căpătâiul său, ceru să fie mutată în alt spital, căci n'o mai răbda inima să rămână în acest lăcaş al mizeriei, unde bărbatul iubit petrecuse atâtea zile de suferinţă. Acum Vera Ulkitzki renunţase la orice dorinţă, viaţa ei nu aparţinea decât patriei, nenorociţilor cari aveau nevoie de dânsa. Renunţase la totul, căci Boris Verodin avea să plece în curând, lăsând-o singură cu

jalea ei, care-i împietrise sufletul. De acum încol frumoasa fată nu mai trăia decât pentru ceilalți

Când auzi vestea morți lui Urez, Boris Verodin se clătină ca un arbore lovit de topor. Așa dar bunul său prieten nu mai era în viață? Nobilul luptător pentru desrobirea fraților săi își dăduse ultimul tribut, cel mai de preț: viața.

Trupul neînsuflețit al agitatorului fu depus într'una din încăperile micii căsuțe în care locuise împreună cu Iesta. Nenumărate jerbe și coroane acopereau rămășițele pământești ale aceluia pe care toți îl veneraseră în viață. Simplu, așa cum fusese întotdeauna, Urez fu pus în sicriu cu aceleași haine pe care le purtase în ultimele clipe.

De la Moscova veniseră trei membri ai guvernului, cari aveau să dea cele din urmă onoruri luptătorului neobosit.

Și când rămășițele pământești ale nobilului bărbat fură purtate pe străzile Petrogradului, când cortegiul funebru se îndreptă spre locul său de odihnă veșnică, se dovedi că Urez fusese un adevărat luptător pentru cauza sfântă, căci șirul acelora pe cari îi ajutase și-i mângâiase nu mai luă sfârșit.

Lacrimi fierbinți alunecară pe obrajii femeilor cari își aminteau de nopțile friguroase când omul acesta stătea lângă ele, la focurile de pe străzi, și le mângâia cu vorbe blânde.

Când se înapoiă de la cimitir, Boris Verodin găsi pe Saşa foarte mult schimbată.

— Ce-i cu tine, matușca? — întrebă el, cuprinzându-i mâinile și privind-o țintă în ochi. — Ai griji... de ce? Pentrucă ai fost singură atâta vreme? Sau ești îndurerată de moartea scumpului nostru Urez? Dacă asta e pricina tristeții tale, atunci te pot mângâia spunându-ți că acum e bine de el... Ferice de acela care părăsește această lume nerecu-

noscătoare, unde întâlnești suferința la fiecare pas. Nu suntem cu toții decât niște rătăcitori în această vale a plângerii. Drumul nostru duce spre veșnicie, spre altă lume, mai bună decât cea în care trăim... Nu, nu trebue să fii tristă, căci Urez e fericit acum...

Șasa oftă din adâncul inimii.

— Matușca... îmi ascunzi ceva... vorbește... spune-mi ce-ți apasă inima!—murmură tânărul, cuprins de neliniște. — Vreau să știu totul... totul!

Bătrâna îi aruncă o privire desnădăjduită.

— Nu, fiul meu... nu pot să-ți destăinuiesc... Ah, dacă ai ști cât sunt de nenorocită... de ce te-au înșelat, de ce nu ți-au spus totul mai de mult?.. Știu doar cu toții ce s'a întâmplat, dar n'au vrut să-ți desvăluie adevărul, ca să nu-ți pricinuiască noui dureri... N'au făcut bine însă, căci la urma urmei tot trebue să afli ce s'a petrecut aici...

Și bătrâna cameristă izbucni într'un plâns amar, pe care nu izbuti să și-l potolească.

Boris Verodin se ridică. Își cunoștea mătușa prea bine și știa că trebue să-i dea răgaz să se liniștească; altminteri n'ar fi aflat nimic de la dânsa. Totuși, privirile-i deveniră neliniștite și teama îi tăia aproape răsuflarea. Ce însemna oare aceasta? Ce avea să-i spună bătrâna femeie?

Insfârșit, Șasa păru că se liniștise și nepotul ei i se adresă iarăși.

— Matușca, spune-mi ce s'a întâmplat... trebue să-mi spui totul! — stărui el.

— Bine, îți spun, dar făgăduiește-mi că n'ai să-ți pierzi cumpătul!

— Îți făgăduiesc!

Bătrâna izbucni din nou în plâns și ridică mâinile spre revoluționar.

— De ce trebue să-ți pricinuiesc această durere!

— strigă ea, ca ieșită din minți. — Borîs, ascultă-mă... eu n'am trimis... cea de a doua telegramă!

In sfârșit, destăinuise cruda veste. Saşa își ascunse fața în mâini, căci nu voia să vadă durerea lui nemărginită.

Boris o privi nedumerit.

— Care telegramă? — întrebă el. — Ce vrei să spui cu asta?

— Telegrama... prin care ai fost înștiințat... că... Natașa trăiește... Nu, n'am trimis-o eu... nu știu nimic despre asta!

Tânărul rămase o clipă ca încremenit și ațintì asupra mătușii sale privirile-i rătăcite, apoi îi cuprinse capul în mâini și o sili să se uite la el.

— Vorbește... ce înseamnă toate astea? — strigă el, cu glas tunător.

— Natașa n'a fost bolnavă... după cum ți-am spus la început... ea n'a murit din pricina unei boli... Domnul Petroneff a condus-o la Cronstadt, unde trebuia să se întâlnească cu tine, apoi urma să plecați amândoi în Anglia, pe bordul unui vapor care vă aștepta în port.

„Era pe vremea când zăceai în casa doctorului Barickin... Natașa intră în clinica medicului, în vreme ce domnul Petroneff vă aștepta afară... Trecuse vreun sfert de ceas și prințesa nu se ivise încă... Deodată, o explozie puternică nărui clădirea...

Boris încleștă cu atâta putere brațul mătușii sale, încât aceasta scoase un țipăt de durere.

— Clădirea a fost distrusă de explozie? — murmură el, aproape fără să-și dea seamă. — Și spui că Natașa se afla înăuntru?

Saşa clătină capul în semn de încuviințare.

— Da, așa e... Domnul Petroneff se înapoiă singur și povesti ceea ce se întâmplase, astfel că bă-

nuirăm că ai murit și tu cu acest prilej. Cu toate astea, se putea întâmpla să fi scăpat și de aceea ți-am trimis la Londra o telegramă pe adresa dată de tine. Cât despre cea de a doua telegramă, prin care ai fost vestit că Natașa mai e în viață, eu una nu știu nimic. Habar n'am cine a trimis-o! Totuși, poate că prințesa mai trăiește într'adevăr. Poate că se ivește într'o bună zi...

Boris Verodin, însă, își dădu seamă că aceste cuvinte n'aveau niciun temeiu și că erau o simplă încercare de a-l liniști. Ceru, totuși, să-i povestească mai pe larg tot ce se întâmplase și în curând, rămase și el încredințat că iubita lui soție își găsise moartea cu prilejul exploziei din casa doctorului Barikin. Firește, nu mai încăpea nicio îndoială că așa se petrecuseră lucrurile, căci altminteri Petroneff ar fi trebuit s'o vadă ieșind din clinică.

Din ziua aceea, Boris Verodin deveni un om posomorît, care părea nepăsător la tot ce se petrecea în jurul său.

Foștii lui tovarăși de luptă îl chemară la Moscova, reședința guvernului, pentru a-i încredința o slujbă de încredere, însă Boris răspunse că e foarte slăbit de pe urma bolii și nu mai poate munci deocamdată. Sărmanul revoluționar nu uitase suferințele îndurate. Scena din subterana temniței, când călăii Cekei încercaseră să-l supună înfiorătoarei torturi, rămăsese încă vie în mintea lui și-l hotărîse să se despartă pentru totdeauna de oamenii aceștia, cari luptaseră cot la cot cu el, iar după aceea se lăsaseră înșelați de câteva fapte care îi erau potrivnice. Nu, nu mai era în stare să lupte pentru propășirea noului stat, de vreme ce existau oameni cari îl bănuiseră de o faptă atât de mârșavă. El, Boris Vero-

din, omul care renunţase la totul pentru patria lui, fusese bănuit de furt.

De aceea, tânărul se hotărî să plece cât mai curând din Rusia, unde n'avea să se mai înapoieze niciodată. Inainte de plecare, însă, voia să se mai ducă odată la Cronstadt, ca să se încredinţeze la faţa locului dacă presupunerile Saşei erau întemeiate. Firește, în cazul că mai pieriseră şi alţi oameni cu prilejul exploziei, nu mai încăpea nicio îndoială că şi Natașa îşi găsise sfârşitul în casa doctorului Barickin.

La stăruinţele lui Ilino, tânărul revoluţionar plecă la Moscova, unde avea să vorbească înaintea mulţimii, arătând întâmplările prin care trecuse până atunci. Descoperirea lăzilor cu aur şi stabilirea nevinovăţiei sale alungaseră nemulţumirea poporului împotriva lui şi-i readuseră simpatiile fruntaşilor revoluţionari, cari îl prigoniseră.

La Moscova, Boris Verodin ţinu o cuvântare înaintea câtorva mii de oameni, istorisind tot ce pătimise din pricina neîncrederii tovarăşilor săi. Firește, însă, că nu pomeni nimic despre ajutorul dat de Ilino, care, după cum ştim, îi înlesnise fuga în străinătate.

La un moment dat, aduse învinuirea care îl frământa de atâta vreme. Tânărul ridică mâinile pe care se mai vedeau încă urmele arsurilor pricinuite de plumbul topit.

— Priviţi braţele mele, tovarăşi! — strigă el, cu însufleţire. — Dacă le mai am încă, dacă nu vă arăt două braţe ciopârţite, asta se datoreşte numai puterii mele fizice! Nu vreau să învinovăţesc pe nimeni, dar mărturisesc că înflăcărarea de altă dată mi-a scăzut foarte mult. Am trăit, am luptat şi am suferit pentru libertatea fraţilor mei... am dus jugul

greu al domniei Ţarului... am îndurat chinurile la care erau supuşi deportaţii din Siberia... însă toate astea au fost în zadar, căci m'am încredinţat că năzuinţele mele, nădejdile mele, erau fără temeiu... De aceea m'am şi hotărît să plec din Rusia, căci nu mai am ce căuta aici... Plec în ţara libertăţii, unde oamenii se folosesc de măsuri mai drepte... unde judecătorii nu întrebuinţează mijloace învechite, barbare, spre a smulge mărturisiri presupuşilor vinovaţi.

„Da, plec pentru totdeauna! Rămâneţi cu bine, fraţilor! Vă doresc din toată inima ca eu să fi fost ultimul nedreptăţit al noului regim. Trăiască libertatea, egalitatea şi fraternitatea!

Mulţimea ascultase, cu răsuflarea întretăiată cuvintele tânărului. Mulţi dintre cei de faţă plecară privirile în pământ, simţindu-se vinovaţi.

Ilino şi ceilalţi fruntaşi încercară din nou să-l înduplece să rămână, dar Boris Verodin se împotrivi cu îndârjire şi porni iarăşi spre gară, urmărit de sute de ochi. Erau cu toţii încredinţaţi că plecase un om în adevăratul înţeles al cuvântului, un erou, care luptase pentru idealul său şi care n'ar fi şovăit o clipă să-şi dea viaţa pentru binele tovarăşilor lui.

Intre timp, Irina izbutise să-şi înduplece logodnicul să părăsească Rusia împreună cu ea. Iesta suferise şi el destule desamăgiri, astfel că primi propunerea fetei. Şi-apoi, înţelegea prea bine dorul ei după Vasilieff, care o aştepta în Franţa, plin de nerăbdare.

Aşa dar, fostul prinţ fu foarte bucuros, când i se îngădui să-şi părăsească slujba. Biata lui logodnică îndurase prea mult ca să mai poată rămâne în Rusia. Trebuiau neapărat să treacă graniţele ţării

şi să-şi caute fericirea în altă parte, unde legile erau mai mult respectate, unde locuitorii nu erau la cheremul câtorva oameni cari puteau face orice, puteau lua orice măsură, fără să fie nevoiţi să dea socoteală cuiva.

In cele din urmă se hotărî şi ziua plecării. Iesta încercase s'o înduplece pe Vera să-i însoţească, dar frumoasa soră de caritate se împotrivise cu îndârjire.

— Ce să caut eu în lume? — întrebă ea, cu tristeţe. — Nu, frăţioare, am să rămân în Rusia, căci trebue să-mi slujesc patria ca şi până acum.

Iesta îşi dădu seamă că orice stăruinţă ar fi fost de prisos, astfel că nu mai încercă s'o abată de la hotărîrea ei.

Intr'o zi, — era ultima pe care cei doi logodnici aveau s'o mai petreacă în ţară, — Iesta se năpusti în casă cu ultima ediţie a „Pravdei", oficiosul guvernului. De la o vreme încoace Irina se mutase în locuinţa lui Boris, căci voia să fie aproape de fratele ei.

Adânc turburat, fostul prinţ arătă un articol scris cu litere mari, în care se arăta că agenţii Cekei arestaseră un aviator englez care aterizase cu avionul său pe aerodromul din Petrograd. Era vorba de un tânăr cu numele de... Reginald Lincoln.

Iesta auzise acest nume din gura lui Boris Verodin, care îi povestise despre călătoria lor cu avionul de la Londra la Cannes, precum şi prietenia care se legase după aceea între ei.

Deşi era adânc întristat de moartea scumpei sale soţii, Boris Verodin se bucură foarte mult auzind că prietenul său se află în Rusia.

— Bănuiesc că a aflat ce ţi s'a întâmplat la Nisa şi a întreprins această călătorie în urma sfaturilor sau îndemnurilor acelora cari te-au luat sub

ocrotirea lor — își dădu cu părerea Iesta, după ce citiră reportajul din ziar.

Boris Verodin zâmbi îndurerat.

— Dumnezeu știe cine or fi aceia cari m'au luat sub ocrotirea lor — zise el.

— Bine, dar mi-ai spus, doar, că ți s'a pus la dispoziție suma de o sută de mii de lire sterline? Și, afară de asta, mi-ai destăinuit că o doamnă, o contesă, dacă nu mă înșel, ți-a purtat de grijă ca o adevărată mamă? Iar domnul Vasilieff nu ți-a dovedit întotdeauna o bunăvoință părintească?

Boris Verodin nu răspunse. Era preocupat de soarta lui Reginald Lincoln, prietenul său, căruia trebuia să-i dea o mână de ajutor, căci nu mai încăpea îndoială că autoritățile aveau să-i facă mari neplăceri. Apoi, ținea să afle cu ce scop venise în Rusia tânărul aviator. Nu cumva erau îndreptățite presupunerile lui Iesta?

Nesiguranța lui Boris n'avea să țină multă vreme, căci chiar în aceeași zi primi o citație prin care era chemat la poliție în ziua următoare. După cât reieșea din această citație, era vorba de Reginald Lincoln.

Cei doi logodnici se văzură nevoiți să-și amâne plecarea, căci Boris îi rugă să mai rămână câteva zile, până ce aveau să se limpezească lucrurile cu Reginald.

A doua zi, Boris se prezentă la poliție, unde află că prietenul său fusese arestat ca spion. Tânărul Englez, însă, susținea cu tărie că venirea lui în Rusia n'avea scopuri politice, ci urmărea doar să se întâlnească cu Boris Verodin, pe care îl cunoștea de multă vreme.

Cereți mâine numărul 176 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Firește că lucrurile nu puteau fi lămurite atât de repede, căci autoritățile erau foarte bănuitoare și nu se lăsau înduplecate cu una cu două. Așa dar, Iesta Ulkitzki se văzu nevoit să plece la Moscova, în vreme ce Boris Verodin se străduia la Petrograd să obțină liberarea lui Reginald.

Abia după zece zile, tânărul Englez scăpă din temnița Cekei.

In drum spre casă, Boris Verodin află că cei din Anglia erau foarte îngrijorați de soarta lui și Reginald îi spuse că întreprinsese acest sbor vrând și el să afle ce se făcuse cu prietenul său.

La un moment dat, Reginald se opri și întrebă, aținind asupra însoțitorului său o privire cercetătoare:

— Ți s'a spus că cea de a doua telegramă n'a fost trimisă de mătușa ta?

Boris Verodin tresări.

— Nu e nevoie să-mi mai răspunzi, dragul meu, căci am băgat de seamă că te-ai schimbat foarte mult — urmă fiul bancherului. — Ești încredințat că Natașa, soția ta, a murit... Ei bine, află că te înșeli... soția ta trăiește!

— Reginald... vrei să-ți bați joc de mine? — strigă Boris.

— Nu, dragul meu, nu-mi bat joc de fel... Natașa, soția ta, e în viață... dar... nu poate fi găsită nicăieri... a dispărut!

Fostul luntraș de pe Volga nu mai știa ce să creadă din toate astea.

Rugă pe prietenul său, să-i povestească tot ce se întâmplase de la răpirea lui.

La un moment dat, se opri din mers și clătină capul, nedumerit.

— Spui că acela care m'a prevenit la apro-

pierea şalupei nu era nimeni altul decât doctorul Barickin? — întrebă el, cu neîncredere. — Nu cumva e vreo greşeală la mijloc? E cu putinţă ca ticălosul să fi scăpat cu viaţă?

— Da, e cu putinţă, căci a fost recunoscut — răspunse Reginald Lincoln. — De altminteri el însuşi a mărturisit că e doctorul Barickin şi ne-a destăinuit pe patul de moarte toate nelegiuirile pe cari le făptuise până atunci. A fost un mare învăţat, dar şi un criminal foarte primejdios, care nu s'a dat în lături de la nimic, atunci când era vorba să câştige bani cât mai mulţi. Inainte de moarte, a făcut o descriere asupra descoperirii sale, detectivului Jonny Walker, care avea misiunea să dea de urma soţiei tale şi s'o smulgă din ghiarele răpitorului.

Boris Verodin nu era pe deplin lămurit, astfel că îl copleşi pe Reginald cu o serie de întrebări, ceea ce puse în oarecare încurcătură pe tânărul Englez, căci nu ştia nici el tot ce se petrecuse. Iar pe de altă parte vroia să ascundă prietenului său unele lucruri.

— Şi ce a spus ticălosul despre Natasa? — întrebă Boris cu teamă. — Nu cumva îmi ascunzi ceva? Spune-mi drept, asta-i tot ce ştii?

— Da, Boris, asta e totul! Pesemne că Barichin a fost nevoit să fugă şi n'a mai putut s'o ia cu dânsul, ceea ce l-a silit s'o lase la Paris. Poate că folosindu-se de puterea lui hipnotică i-a poruncit să vină şi ea la Nisa după un timp oarecare, hotărât dinainte. In orice caz, însă trebue să pornim în căutarea ei. Detectivul Jonny Walker s'a înapoiat şi el dintr'o călătorie plină de peripeţii şi va căuta să-şi ducă la îndeplinire misiunea încredinţată de contesa Romanov şi un oarecare domn Vasilieff, cari l-au însărcinat să descopere unde se află soţia ta.

Boris Verodin oftă din adâncul inimii, căci ceea ce aflase era grozav. Existau, oare, asemenea ticăloşi pe lume? Scumpa lui Natașa încăpuse în ghiarele lui Barickin, întocmai ca şi Agata, care îi slujise de unealtă în planurile sale criminale?

Medicul acesta fusese un diavol cu chip de om, pe care Boris îl ura chiar şi după moartea lui. Dar la ce-i foloseau toate astea, la ce bun îşi frământa creierul şi se sbuciuma în chinuri — atâta vreme cât iubita lui dispăruse fără urmă? Poate că nici nu mai era în viaţă? In orice caz, trebuia neapărat să afle ce se făcuse cu dânsa. Şi, după ce va fi descoperit aceasta, voia să se înapoieze la Londra pentru a lămuri taina cu care se învăluise ocrotitoarea lui, precum şi misterioasa persoană care îi pusese la dispoziţie suma de la banca Lincoln.

Când ajunseră acasă, Reginald Lincoln fu prezentat Irinei şi logodnicului ei.

Cei doi tineri erau nespus de fericiţi şi abia mai aveau răbdare să aştepte clipa plecării. Saşa luase hotărîrea să-i însoţească, deoarece acum nu mai avea ce căuta în Rusia.

Hotărîră să părăsească ţara, chiar a doua zi, Boris şi Reginald urmând să plece cu avionul pe Riviera, unde voiu să cerceteze dacă nu cumva Natașa se arătase pe acolo; în acest timp Iesta, Irina şi Saşa aveau să se îndrepte spre Londra, pentru ca să se poată întâlni cu Boris Verodin.

In timp ce stabileau cu toţii cele din urmă amănunte, îşi făcu apariţia şi sora lui Iesta.

— Bine că te-ai hotărît şi tu odată să vii să ne vezi! — exclamă el, zâmbind. Credeam că ai uitat de noi...

— N'am uitat, frăţioare, însă datoria mea către patrie nu mi-a dat răgazul să mă gândesc la mine —

răspunse tânăra fată, care abia izbutea să-şi ascundă turburarea. — Poate că n'aş fi venit nici astăzi, dacă n'aş fi avut o veste importantă...

Vera strânse mâinile celor de faţă, apoi se aşează pe un scaun şi destăinui scopul venirii ei.

— Azi dimineaţă, am vorbit cu Ilino, preşedintele Comitetului Central, care mi-a dat o însărcinare foarte primejdioasă... E vorba de supravegherea unui inginer care a fost trimis în străinătate cu o misiune însemnată şi datoria mea va fi să-l urmăresc pas cu pas, pentru a putea stabili dacă nu se abate de la datorie, sau să-l împiedec în cazul că va încerca să ne trădeze...

— Vera, îţi dai seama ce îndatorire ţi-ai luat? — exclamă Iesta, cuprins de nelinişte.

— Da, îmi dau seama prea bine — răspunse fata, cu gravitate. — Atunci când e vorba de interesele patriei nu ne este îngăduit să cumpănim dacă îndatoririle noastre sunt uşoare sau grele... Trebue să ne jertfim, să renunţăm la noi, pentru a îmbunătăţi soarta urmaşilor noştri. Nu uita suferinţele pe care le-au îndurat strămoşii noştri, chinurile nenorociţilor cari nu se bucurau de favoarea Ţarului — toţi aceştia au răbdat fără murmur jugul asupritor care le sângera grumazul şi datoria noastră e să netezim calea celor cari vor veni după noi...

«Asta e răsplata pe care datorăm eroilor poporului rus!

— Vera, îţi doresc din toată inima să nu-ţi pară rău de cele ce faci, dar mi-e teamă că, odată şi odată, ai să-ţi dai seama că această jertfă n'are niciun rost! — interveni Boris Verodin. — Şi eu am fost odinioară însufleţit de aceleaşi simţiminte, şi eu am socotit patria mai presus de orice, şi eu am vrut să mă jertfesc pentru binele fraţilor mei năpăstuiţi,

asupriți de urgia domniei fariste — acum, însă, știu că oamenii sunt nerecunoscători și uită repede chiar faptele cele mai mărețe... Dacă foștii mei tovarăși au fost în stare să-l urmărească pe Boris Verodin pentru furt, dacă această bănuială grozavă s'a putut trezi în mintea lor, atunci nu m'ar mira de fel văzând că ai și tu aceeași soartă.

— Nu, asta nu se poate, căci în cazul de față nu e vorba de bani — replică Vera. — Și, apoi, chiar de-aș ști că jertfa mea va fi zadarnică, tot sunt hotărâtă să fac orice pentru a-mi duce misiunea la îndeplinire...

— Ascultă-mă, surioară, n'ar fi mai bine să pleci la părinții noștri, cărora le-ai putea fi de mare folos, acum, la bătrânețe? — încercă Iesta s'o înduplece.

— Nu, inima îmi poruncește să-mi fac întâi datoria către patrie! — răspunse Vera, cu hotărâre.

Inima bietei Vera îi poruncea cu totul altceva și, anume, să se arunce în brațele lui Boris Verodin, pe care îl iubea cu toată puterea tinereții ei, însă Ilino îi destăinuise că fostul lor tovarăș luase hotărârea să părăsească Rusia pentru totdeauna, ceea ce era cea mai bună dovadă că nu va împărtăși niciodată simțimintele care clocoteau în sufletul frumoasei surori de caritate. Ce rost mai avea dânsa pe lume? Să plece în Franța, la părinții ei, rămânând astfel în apropierea bărbatului iubit? Să-și amintească la fiecare pas de dragostea ei fără nădejde? Nu, mai bine să pornească spre o țară străină, unde o așteptau primejdii, unde putea să-și găsească un sfârșit demn de dânsa!

De aceea primise Vera propunerea lui Ilino.

Și toate străduințele prietenilor ei rămaseră za

darnice — nimeni nu izbuti s'o abată dela hotărîrea luată.

In cele din urmă, își luă rămas bun dela toți și porni spre gară, căci trebuia să plece la Moscova. Acolo avea să se întâlnească cu Klonitzki, căruia trebuia să-i dea o mână de ajutor și în același timp să-l supravegheze dacă va duce la îndeplinire misiunea încredințată de guvernul rus.

Acum Vera Ulkitzki nu mai era decât o unealtă în mâinile acelora cari conduceau Rusia. Singura ei dorință, singurul ei țel în viață era numai să-și slujească patria cu devotament!

308. — Misiunea secretă.

Aviatorul Potapoff, un bărbat de statură potrivită, cu obrajii rumeni ca de fată, cu ochi mici, albaștri și nasul ascuțit, deschise ușa locuinței sale și, cu o îndemânare de scamator își aruncă în cuier căciula, apoi scoase o fluierătură ascuțită.

Nevastă-sa, o Rusoaică sveltă, cu părul negru și dinții albi și regulați, își făcu apariția din bucătărie, ștergându-și mâinile de șorț.

— Ei, de ce te-au chemat? — întrebă ea curioasă.

— Sbor, Katia!

— Incotro?

— Dracu' știe! N'au vrut să-mi spună cu niciun chip. Poate că au de gând să mă trimită în lună, că tot n'a izbutit nimeni să ajungă acolo!

— Ascultă-mă, lasă glumele, Kolia! Spune, încotro pleci?

— Nu există nicio deosebire între o femeie și un motan, căci niciunul nu înțelege ce li se vorbește!

Ți-am spus, doar, că habar n'am încotro plec. Mi s'a poruncit să fiu gata la ora opt și abia atunci o să mi se spună ce am de făcut!

— Sbori singur?

— Nici asta n'aș putea să-ți spun! Poate singur, poate cu toată Moscova!

— Și cât timp ai să lipsești?

— Uf, ți-am spus că nu știu nimic! Ce Dumnezeu, doar nu vorbesc chinezește! Dacă au de gând să mă trimită la Polul Nord, atunci nu mai e nevoie să faci mâine omleta de cartofi, căci mi-ar veni foarte greu să-ți spun când mă înapoiez acasă. In schimb, dacă trebue să sbor numai până la Petrograd, firește că sunt îndărăt mâine dimineață la ceaiu. M'ai înțeles?

Nedumerită, femeia se așează pe un scaun, nădăjduind că astfel îi va fi mai ușor să pătrundă taina bărbatului ei.

— Ascultă-mă, băiete, dacă te prind iarăși cu vreo muiere, ca anul trecut, să știi că-ți rup urechile! Iți mai amintești chestia, nu-e așa? Mereu erai în manevre și, când colo, te-am întâlnit în cabaretul „Central" cu un harem întreg în jurul tău.

— Ei, drace! Nu cumva îți închipui că dacă bărbatul tău e aviator n'are nevoie să se miște și el pe pământ?... Hai, cară-te și fă ceaiul!

— Bine, însă la ora opt să știi că mă duc cu tine, ca să văd și eu dacă nu m'ai mințit. Sborul ăsta neașteptat mi se pare foarte ciudat și, ascultă mă ce-ți spun, Kolia... dacă te prind iarăși cu vreo muiere, să știi că-ți dau eu un sbor că ai să-l ții minte câte zile vei avea! De sburat ai să sbori tu în lună, dar fără benzină, dragul meu! Bagă de seamă ți-o spun pentru ultima dată! — încheiă femeia, înapoiându-se în bucutărie.

Deşi se răstise la el, Katia era o femeie bună la suflet şi-şi iubea soţul din toată inima. La rândul lui, Potapoff ţinea şi el la «ouăcheşa» lui — cum o poreclise în glumă.

— Hai, nu plânge, scumpa mea! — zise el cu blândeţe. — Bagă de seamă, când mă înapoiez acasă te iau la circ!

Femeia zâmbi printre lacrimi. Ştia el cum s'o liniştească, fiindcă, după bărbatul ei, „slăbiciunea" Katiei era circul.

— Dar o să mergem seara, fiindcă ziua programul e mai scurt! — murmură ea, suspinând ca un copil.

— Da, firește că seara! — o îmbună Kolia.

— Şi de la circ ne ducem la cafenea...

— De ce la cafenea? Mai bine într'un restaurant bun. Slavă Domnului, după sbor pot să-mi îngădui lucrul ăsta, căci primesc doar ore suplimentare şi diferite cheltuieli...

Femeia se linişti de-a binelea. După puţin timp, stăteau amândoi la o masă rotundă, acoperită cu o faţă de masă cu pătrăţele roşii.

Potapoff nu era la primul lui sbor, totuşi de astă dată se simţeau amândoi neliniştiţi. O presimţire neagră se strecurase în inimile lor. Această călătorie a cărei ţintă şi durată n'o cunoşteau niciunul din ei, le stătea pe suflet ca o povară. Şi micuţa încăpere în care se aflau nu le păruse niciodată atât de posomorâtă ca acum.

— Trebue să plec! — zise, deodată, aviatorul, ridicându-se de pe scaun.

— Ce să-ţi împachetez? — întrebă Katia, ridicându-se şi ea.

— Nimic, draga mea, căci nu ştiu unde plec şi cât timp am să lipsesc de acasă. Mi s'a po-

runcit să nu iau nimic cu mine, căci am să găsesc totul pregătit.

Potapoff se imbrăcă încet, prost dispus. Nevastă-sa rămase lângă el, urmărindu-i tăcută mișcările. La un moment dat scoase paltonul din dulap, îl îmbrăcă grăbită, apoi își luă șalul de mătase, pe care il înfășură de trei ori în jurul gâtului.

— Incotro? — întrebă Potapoff, mirat.

— Vreau să te însoțesc, Kolia! Trebue doar să știu și eu unde pleci, căci sunt soția ta...

Aceste cuvinte fuseseră rostite cu atâta căldură, ascundeau atâta dragoste și devotament, încât Kolia nu se încumetă să se împotrivească.

Aerodromul nu era decât la o depărtare de vreo douăzeci de minute. Femeia cuprinsese cu amândouă mâinile brațul soțului ei, își plecase capul pe umărul lui și pășea tăcută alături de el, în timp ce lacrimi mari îi șiroiau pe obraji și dispăreau în șalul negru, de mătase...

După puțin timp, zăriră în depărtare un grup de vreo zece oameni cari făcuseră roată în jurul avionului lui Potapoff și dădeau din picioare ca să se încălzească.

Cei doi soți își iuțiră pașii, dar deodată o sentinelă le aținu calea.

— Legitimațiile, vă rog!

— Pentru ce? — întrebă Potapoff, mirat

— Astăzi e nevoie, tovarășe!

— Bine, dar eu sunt aviatorul Potapoff!

— Legitimația, tovarășe! Sunt mulți Potapoffi în Moscova!

— Ce dracu' s'o fi petrecând aici? — întrebă aviatorul, în soaptă, plecându-se spre soția lui. — In fiecare seară se poate trece fără să dai socoteală

cuiva, iar astăzi le-a intrat în cap să-mi ceară legitimația...

Acum începu să bănuiască și el că se ascundea ceva îndărătul acestui sbor misterios. Scoase din buzunar carnetul său de identitate și-l arătă sentinelei.

Soldatul îl cercetă cu luare-aminte, apoi i-l înapoiă, zicând:

— În regulă, tovarășe! Poți să treci.

Potapoff și soția lui voiră să se îndrepte spre avion, dar sentinela îi opri din nou.

— Stai! Femeile n'au voie să treacă!

— Ascultă-mă, ești în toate mințile? — făcu Potapoff, nedumerit. — Asta e doar soția mea, care mă însoțește întotdeauna.

— Întotdeauna da și astăzi nu! — răspunse soldatul. — Ei, ți-am spus doar! Nu cumva ei fi având vată în urechi? — se răsti el, văzând că ceilalți nu țin seamă de vorbele sale.

Plini de neliniște și nedumerire, Potapoff și soția lui se uitară unul la altul.

— Kolia, nu cumva trebue să pleci în Manciuria ca să iei parte la luptele împotriva Chinezilor? — întrebă ea, cu teamă.

Aviatorul înălță din umeri, apoi o îmbrățișă cu dragoste și se depărtă, în timp ce biata femeie rămase pe aerodromul cufundat în noapte, alături de sentinelă, care o privea cu nepăsare.

— De ce vii atât de târziu, tovarășe? — strigă comisarul războiului, când Potatoff se apropiă de grup. Socot că a sosit timpul să ne obișnuim cu disciplina!... Ascultă-mă, abia acum îți destăinuiesc ținta călătoriei dumitale... Pleci în Cehoslovacia... În această servietă vei găsi lămuririle privitoare la sbo-

rul dumitale, precum și o sumă de bani, în coroane cehoslovace și dolari. Vei porni spre Brno.

Comisarul aprinse lanterna lui de buzunar și lumină o hartă, pe care arătă drumul ce avea să-l urmeze aviatorul.

— Când ai să ajungi deasupra acestei păduri — urmă el, arătând cu creionul o pată verde însemnată pe hartă — iată, fac un cerc roșu în jurul ei... Așa dar, când ajungi deasupra ei, ai să cobori tot mai mult până ce vei descoperi o lumină verde, semnalizatoare. Pe hârtia asta găsești cifrul semnalelor. După aceea, aterizezi... Dacă te vede cineva, susții că e vorba de o pană de motor pe care urmează s'o repari în timpul nopții pentru ca să poți pleca mai departe spre Brno, unde motorul va fi reparat temeinic. Dacă vei fi întrebat de ce nu pleci cu mașina la Brno, vei răspunde că reparațiile avionului te privesc pe dumneata și nu-ți convine să mai plătești și cheltuielile de drum ale mecanicilor până la locul accidentului.

«Adăpost vei găsi în casa cehoslovacului Majak de unde vei căuta să rămâi în legătură cu tovarășul Klonitzki, care se află acum pe bordul avionului. In cazul când acest tovarăș va avea oarecari încurcături, va trebui să-l ascunzi în aceeași casă, până ce va veni avionul să vă transporte în patrie... Nu face nici o economie de bani, ci, dimpotrivă, arată-te cât mai darnic, ca să câștigi încrederea familiei lui Majak. Cunoști limba ceha, astfel că va fi u. Najak. Cunoști limba cehoslovacă, astfel că va fi ușor să te înțelegi cu ei... de altminteri asta a și fost motivul principal pentru care te-am ales pe dumneata ca să conduci avionul. Colegul dumitale, Nilov te va însoți, urmând să se înapoieze cu aparatul în Rusia și tot el va veni să vă ia atunci când mi-

siunea va fi dusă la îndeplinire. Iţi atrag, însă, luarea-aminte că nu-ţi este îngăduit să fii în corespondenţă cu cineva... dacă aflăm că ai călcat această poruncă, să ştii că te aşteaptă o pedeapsă foarte aspră. Pentru tot acest timp, vei primi leafa întreită, două zeci de cervoneţi pe zi şi afară de asta, o mare răsplată la întoarcere... M'ai înţeles?

— Da, domnule comisar!

— Bine, atunci nu mai trebue să zăbovim...

Comisarul se întoarse spre ceilalţi şi urmă:

— Vă doresc călătorie bună, dragii mei... şi mai ales, să nu vă înapoiaţi cu mâna goală... Agentul nostru Pankratoff a primit ieri telegrama prin care a fost înştiinţat să vă aştepte la faţa locului.

Potapoff îşi îmbrăcă haina de piele, îşi puse ochelarii şi se urcă în carlingă.

Deşi era întunerec, zări, totuşi, cele două făpturi care luară loc îndărătul său.

Erau inginerul Klonitzki, trimisul guvernului sovietic pentru a pune mâna pe planurile descoperirii inginerului Kraza — şi Vera Ulkitzki, frumoasa soră de caritate.

— Gata!

— Porniţi!

Peste câteva clipe, uriaşa pasăre de oţel plutea deasupra Moscovei, îndreptându-se spre Cehoslovacia...

309. — Cei dintâi paşi spre ţintă.

Jaro Majak stătea la masă, în faţa soţiei sale şi era adâncit în citirea unui ziar. Ceva mai de o parte, cu capul sprijinit în mâini, fiica lor, Gertrud,

citea un roman senzațional, care părea s'o intereseze foarte mult.

Undeva, într'un colț, se auzea țârâitul unui greier, în timp ce din aparatul de radio—care fusese aproape închis—mai răsunau totuși acordurile unui vals de modă veche.

Afară, vântul de primăvară vestea că natura se trezise la viață. Câmpia se întindea până la marginea pădurii și nori negri se fugăreau deasupra ei.

Deodată, Tommy și Luchs, cei doi câini de curte, începură să latre cu furie.

Fermierul înălță capul și întâlni privirile neliniștite ale soției sale. Fiica lor ridică și ea ochii.

— Ce o fi însemnând asta? — întrebă, în șoaptă, soția fermierului.

Bărbatul se îndreptă spre ușă și trase cu urechea. Lătratul câinilor părea tot mai furios și se auzea din ce în ce mai aproape.

— Nu mai încape nicio îndoială că vine cineva! — zise Jaro, luând pușca din cui.

Într'adevăr, afară se auzeau pași și glasul unui om care încerca să liniștească animalele întărâtate. După puțin timp, însă, pașii se depărtară și câinii lătrau mai încet.

Fermierul își îndesă totuși căciula în cap și părăsi încăperea. O șuierătură ascuțită și cei doi câini alergară cu bucurie înaintea stăpânului lor.

— E cineva pe aici? — strigă acesta, încercând să străbată întunericul cu privirea.

Dar nu-i răspunse decât vâjâitul vântului.

— Cine-i acolo? — strigă el și mai tare, strângând pușca la piept.

Zadarnic însă, căci nici de astă dată nu primi vreun răspuns.

In cele din urmă, se înapoiă în casă şi zăvori uşa după el.

— Ciudat, la ora asta să porneşti pe câmp! — mormăi fermierul, reluându-şi citirea ziarului.

— Poate s'a rătăcit cineva şi nu mai ştie încotro să se îndrepte? — îşi dădu cu părerea soţia lui.

— Aşi! Dacă s'ar fi rătăcit mi-ar fi răspuns, căci am strigat doar de două ori! Cine ştie unde s'o fi ducând drumeţul ăsta!

— Ştii, tată, astăzi când veneam cu berea de la Arnold, am întâlnit un necunoscut care se îndrepta spre pădure — se amestecă Gertrud în vorbă. — Nu l-am mai văzut aici niciodată şi era îmbrăcat într'o haină de piele.

— Mai bine vezi-ţi de romanul tău, Trude! — răspunse tatăl ei. — Tu ai năluciri întotdeauna!

In vremea asta greierul îşi urma concertul său monoton.

Deşi elicea făcea un sgomot asurzitor, Potapoff auzi totuşi bătăile cari răsunau în gemuleţul dindărătul său. Intoarse capul şi văzu pe Klonitzki, cu un ochian în mână, făcându-i semn să privească în jos.

Aviatorul îşi încordă privirile, apoi începu să coboare, căci zărise şi el un punct verde, care se mişca necontenit.

Uriaşa pasăre de oţeol descrise în aer câteva cercuri, apoi se lăsă uşor pe pământ, unde mai alunecă vre-o câteva zeci de metri şi rămase locului.

— Aviatorul Potapoff? — se auzi glasul agentului, care îi aştepta.

— Da!

Cereţi mâine numărul 177 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Bravo, îmi place cum ai aterisat, dragul mei — spuse celălalt, care deschise ușa carlingei și strigă: — Tovarășii Klonitzki și Ulkitzki?

— Da, întocmai!... Tovarășul Pankratoff?

— Chiar el! Totul e gata, însă trebue să ne grăbim! Avionul a sosit cu o întârziere de trei ceasuri. Până la plecarea trenului mai este doar un ceas și tocmai atâta avem de alergat până la cea mai apropiată stație de cale ferată. Hai, desbracați-vă repede! Unde vă sunt valizele?

Potapoff, care între timp coborise și el, se apropiă de grupul celor trei persoane, tocmai în clipa când Vera își scotea ochelarii și boneta de aviator. Deodată, însă, rămase cu gura căscată de uimire.

— Care va să zică am avut și o femeie pe bord! — murmură el. — Tii, dacă ar ști asta nevasta-mea!... Ei, dar cu mine ce faceți? — se adresă el către Pankratoff.

— Dumneata rămâi aici până la răsăritul soarelui — răspunse agentul. — Mâine dimineață ai s'o iei peste câmp spre casa de colo... Avionul poate să rămână și el aici peste noapte, însă mâine în zorii zilei Nilov trebue să decoleze neapărat.

Celălalt clătină capul în semn de încuviințare.

— In casa de care ți-am vorbit, locuiesc tatăl, mama și fiica — urmă Pankratoff. — Așa dar ai să le istorisești chestia cu pana de motor, ai să-i rogi să-ți dea mâncare și un loc de dormit, însă înainte de toate ai să le pui pe masă o sută de coroane, ceea ce va avea darul să-i facă foarte prietenoși cu dumneata. După aceea ai să-i rogi să-ți dea voie să rămâi câtva timp în casa lor, până ce avionul va fi reparat. In orice caz, ți-am adus ceva ca să nu răcești la noapte...

Zicând acestea, scoase la iveală o sticlă de coniac, pe care o dădu aviatorului, apoi adăugă:

— Mâine vin să te văd! La revedere!

Se întoarse spre cei doi trimiși ai guvernului sovietic și le șopti:

— Băgați de seamă, acum trebue să mergem cât mai repede!

In clipa următoare, toți trei dispărură în noapte.

310. Vecinii inginerului Kraza.

Doamna Lendjak, care locuia la Praga și ducea o viață liniștită, își lua tocmai cina, când sbârnâi soneria de la intrare.

— Ei asta-i! Musafiri atât de târziu? — mormăi ea.

Viața bătrânei pensionare era atât de regulată, vizitele celor câteva rude aveau loc la răstimpuri atât de egale, încât ea știa dinainte de câte ori trebuia să sbârnâie soneria în fiecare săptămână. Mirată, își puse ochelarii pe nas, se îndreptă spre ușă cu pași legănați și privi prin mica deschidere.

De cealaltă parte se afla un necunoscut îmbrăcat într'o haină de piele, cu o pălărie mare pe cap. După cât se părea, străinul era foarte nerăbdător, căci își răsucea de zor mustața-i neagră.

Bătrâna întredeschise ușa, fără să scoată lanțul de siguranță, și întrebă:

— Pe cine căutați, vă rog?

— Aș vrea să vorbesc cu doamna Lendjak — răspunse necunoscutul. — E ceva foarte urgent.

Femeia șovăi.

— Cine știe ce se mai poate întâmpla în vremurile astea! — murmură ea, neștiind ce să facă.

Vizitatorul însă, păru că-i înțelege gândul, căci urmă:

— Vin din Brno, stimată doamnă, și aș vre să cer câteva lămuriri asupra casei pe care o a veți acolo...

Brno... casă? Ei, asta era cu totul altceva! Noc turnul vizitator nu era primejdios câtuși de puțin

— Mă rog, poftiți înăuntru! — zise bătrâna, scc țând lanțul de siguranță.

Vizitatorul își desbrăcă haina de piele, o atârn în cuier, apoi intră în cameră.

— Așa dar, aveți o casă în Brno — începu el

— Da, însă mai bine n'o aveam — mormă pensionara. — Plătești biruri până te spetești ș când e vorba să încasezi ceva, îți ies ochii din cap și tot nu vezi un ban. Voiam s'o vând de mult dar cine mai cumpără case în ziua de azi?

— Bine, dar de ce n'o închiriați? — întreb străinul.

— Doar nu pot să stau în Brno până se ivește un chiriaș serios! Cu toate astea, am să plec acol la vară... poate găsesc un amator.

— De ce s'așteptați până la vară? Aveți pu tința s'o închiriați chiar acum!

Doamna Lendjak nu mai putea de bucurie.

— S'o închiriez chiar acum? — repetă ea. — Și cui, mă rog?

— Mie!

— Dumitale? Imi dai voie să te întreb cin ești dumneata?

— Cred că ați băgat de seamă că sunt străin însă cum am ceva treabă la Brno, trebue să rămân acolo mai multă vreme... Hai să zicem, un an deocamdată...

— Un an? — exclamă doamna Lendjak, care nu mai izbuti să-și ascundă bucuria ce o cuprinsese.

Da!

— Imi dai voie să-ţi ofer un ceaiu? — întrebă pensionara, socotind că musafirul ei trebuia primit cu toate onorurile cuvenite unui chiriaş atât de serios.

După câtva timp, cei doi conveniră cu închirierea casei şi, întrucât vizitatorul părea foarte grăbit, încheiară numaidecât contractul.

Mulţumită, proprietăreasa îşi conduse chiriaşul până la uşă, unde îl salută foarte curtenitor, căci străinul îi plătise chiria pe un an, înainte, ceea ce era lucru foarte rar în vremurile acelea.

Necunoscutul însă, porni agale de-a lungul străzii, murmurând satisfăcut:

— Ei, dacă ar merge toate atât de uşor!

Firește, avea şi de ce să fie mulţumit, căci închiriase tocmai casa de lângă locuinţa inginerului Kraza.

Henry bătu cu pumnii ei mici în uşa laboratorului. Tânărul inginer scoase capul pe uşă şi o sclipire de bucurie se ivi în ochii săi la vederea încântătoarei fete.

— Eşti gata, Victor? Mi-ai făgăduit, doar, să facem o partidă de tenis?

— Du-te, băiete, las' că isprăvesc eu singur! — se amestecă în vorbă tatăl său.

Victor desbrăcă halatul, îşi spălă mâinile, apoi părăsi încăperea.

Cei doi tineri o luară la goană prin grădină. Tânărul inginer trăgea mereu cu ochiul spre verişoara lui, admirând chipul ei aprins, ochii-i strălucitori, ba chiar şi părul ei ciufulit.

Pentru prima dată de la înapoierea lui, Victor o îmbrăţişă, îi dădu capul pe spate şi după ce o privi îndelung, depuse o sărutare pătimaşă pe buzele ei roşii.

— Victor! — murmură fata, devenind serioasă dintr'odată.

— Ce e, Henny?

— Nu găseşti că e prea devreme? Sau... poate că mă socoţi şi pe mine din rândul fetelor cu care ai flirtat până acum?

Tânărul se simţi jicnit.

— Ce te face să crezi asta? De unde şi până unde ţi-a trecut prin minte că te-aş săruta întocmai ca şi pe celelalte? La spume, n'am copilărit împreună? Şi-apoi, de la înapoierea mea nu te-am sărutat încă niciodată!

Henny zâmbi şi porni mai departe în fugă.

Primăvara sosise mai curând ca de obiceiu şi razele soarelui trezeau la viaţă firea amorţită de frigul iernii. In acelaşi timp, însă, strecurau nădejdea în sufletele celor doi tineri cari copilăriseră împreună...

Henny juca bine şi „mingile" ei erau sigure, în orice caz mult mai sigure ca ale vărului ei, care părea preocupat de alte gânduri.

— Ce-i cu tine, Victor? Azi joci ca un începător! — exclamă, deodată, frumoasa nepoată a inginerului Kraza.

Inainte de a primi vreun răspuns, se auzi în apropiere un glas străin.

— Bună ziua, dragii mei! Iertaţi-mă că vă deranjez, dar nu pot privi nepăsător la sportul ăsta! Şi apoi, socot de datoria mea să mă prezint noilor mei vecini.

Henny şi Victor se uitară miraţi în jurul lor. Nu se aşteptau de fel să audă un glas din grădina învecinată, căci proprietarul acesteia, un mare industriaş, murise înainte cu doi ani şi lăsase casa moştenire unei rude din Praga, care nu se sinchi-

sise niciodată de dânsa, ba o lăsase chiar în părăsire.

După o scurtă șovăială cei doi tineri se apropiară de grad și zăriră un bărbat care le întinse mâna prietenos. (Vezi coperta).

— Numele meu e Klonitzki!

Nehotărîtă, Henny îi întinse și ea mâna, iar Victor făcu la fel.

— Dar când v'ați mutat aici? — întrebă tânărul.

— Abia de câteva zile, căci voiam să mă odihnesc nițel, împreună cu soția mea.

— A, va să zică nu sunteți din orașul nostru?

— Nu numai atât, dar nu sunt nici măcar din țara dumneavoastră...

După cum știm, la Brno se vorbește mai mult limba germană, astfel că tânărul inginer n'avea de unde să știe că noul lor vecin era din altă țară, întrucât acesta vorbea foarte bine nemțește.

— Dar de unde sunteți, mă rog? — întrebă Henny.

— Din Rusia, stimată domnișoară — răspunse Klonitzki. — Cu toate astea iubesc foarte mult țara dumneavoastră, care a propășit atât de repede și a izbutit s'o ia înaintea altora.

— Nu cumva sunteți un comisar al poporului? — întrebă Henny, cu naivitate.

Trimisul guvernului sovietic izbucni într'un hohot de râs.

— Vă închipuiți, oare, că toți Rușii trebue să fie neapărat comisari sau comuniști? — răspunse el. — Nu, străinii sunt foarte prost informați asupra celor ce se petrec în țara mea. Comuniști nu sunt decât acei înscriși în partid și cari lucrează într'o anumită direcție. Și apoi, ar fi oare cu putință ca un popor de o sută șaizecișicinci de milioane de oameni să facă parte dintr'un singur partid? Comu-

niștii sunt în număr de vreo trei sute de mii, ceea ce înseamnă un fleac pe lângă restul compatrioților mei. Ceilalți, cari formează adevărata națiune rusească, duc o viață independentă și nici nu se sinchisesc măcar de politică.

— Și ce meserie aveți, dacă nu sunt indiscret? — cercetă Victor Kraza.

— Sunt doctor, dragul meu — răspunse Klonitzki foarte liniștit. — Medicina slujește pe toți oamenii la fel, fără să facă deosebire de clasă sau partide.

— Foarte interesant! — murmură Victor. — Știți, mai ales acum, după revoluție, Rusia îmi pare mai misterioasă chiar decât India...

— Sunt gata să vă lămuresc toate aceste mistere — răspunse Klonitzki, politicos. — De altminteri, ospitalitatea rusească e cunoscută pretutindeni astfel că vă închipuiți că ne-ați face mare plăcere, mie și soției mele, dacă ne-ați vizita din când în când. Vă încredințez că veți auzi dela noi multe lucruri interesante...

In aceeași clipă o zări pe Vera Ilkitzki, care se apropiă de ei.

— Ah, ești aici, scumpa mea! — exclamă el și, adresându-se celor doi tineri, urmă: — Dați-mi voie să vă prezint pe soția mea.

Apoi, se întoarse iarăși spre tovarășa lui:

— Vera, aceștia sunt vecinii noștri și după cum vezi, am și avut plăcerea să-i cunosc...

— Incântată! — răspunse ea, fără să se apropie, totuși de gard.

— Vera, am poftit pe vecinii noștri să ne facă o vizită, căci vor să afle situația din Rusia — urmă Klonitzki.

— O, vă aștept cu multă nerăbdare! De altmin-

teri, viața e atât de monotonă aici, încât mi-ar face plăcere să am cu cine schimba o vorbă, când soțul meu n'o să fie acasă...

Zicând acestea, tânăra zări ochii frumoși ai inginerului cehoslovac și o durere ascuțită îi străpunse inima.

Era pentru prima dată când se gândi iarăși la dânsa, de când dragostea ei fără nădejde îi nimicise toate simțimintele, hotărînd-o să primească misiunea încredințată de Ilino. Dar nu, trebuia să-și joace rolul, trebuia să-și slujească patria, căci acesta era singurul ei țel!

Henny atinse încetișor brațul însoțitorului ei.

— Trebue să mergem la masă, nu-i așa, Victor? — zise ea, cuprinsă de oarecare neliniște.

Victor tresări și-și desprinse privirile de la frumoasa străină.

— Da, trebue să mergem la masă! — repetă el în neștire.

Și în timp ce păsea spre casă, alături de verișoara lui, tânărul inginer părea mult mai trist decât la venire.

Gândurile-i erau acum îndreptate spre încântătoare soție a medicului rus și chipul ei părea că plutește mereu înaintea sa.

— Victor, de ce ai rămas atât de tăcut? — îl trezi din visare glasul Henny-ei.

— Nu... nu... mă gândeam la... descoperirea tatei. Știi, doar, că acum lucrăm împreună!

Tânăra îl privi cu coada ochiului și-și dădu seamă că vărul ei mințea. Cu toate astea, nu se încumetă să-i mai pună vreo întrebare, căci tăcerea lui trezise în inima ei o bănuială grozavă.

In ziua aceea Henny păru mai tristă ca de obicciu. Soarele, care îi strecurase în suflet o nădejde dătătoare de viață, asfinți în curând, luând

cu sine bucuria care încolțise în sufletul tinerei fete.

Vera Klonitzki... Nu cumva această femeie amenința fericirea celor doi tineri, cari copilăriseră împreună?

Fără să știe unul de altul, Victor și Henny erau frământați de aceeași întrebare...

In acest timp, presupusă Vera Klonitzki se gândea la chipeșul ei vecin, pe care soarta i-l scoase în cale într'un chip atât de neașteptat.

Boris Verodin... Victor Kraza... Icoana căruia din ei trăia mai vie în inima fostei prințese?

Deodată, însă, ea își aminti de misiunea încredințată de Ilino. Nu, n'avea dreptul să se gândească la niciunul din ei, căci patria era mai presus de orice! Venise în Cehoslovacia cu o țintă anumită și datoria ei era să jertfească totul pentru atingerea acestei ținte!

311. — In casa fermierului.

Abia se iviseră cele dintâi raze ale soarelui, când Tommy și Luchs, câinii fermierului Majak, începură să latre cu furie și alergară în salturi mari, peste câmp.

Fermierul, care tocmai se afla în grajd și dădea de mâncare cailor, se întrerupse din această îndeletnicire și porni spre poartă, unde zări un străin îmbrăcat într'o haină de piele.

— Iartă-mă că te supăr — începu acesta din urmă, într'o nemțească stricată. — Am fost nevoit să aterisez pe câmpul acesta și te-aș ruga să-mi dai adăpost până ce s'o termina reparația motorului.

— Ah, sunteți aviator? — cercetă fermierul.

— Da, veneam din Polonia și mă îndreptam spre Franța, însă din nenorocire am fost silit să-mi întrerup călătoria înainte de a ajunge la țintă... De altminteri nu cred să vă stingheresc prea multă vreme, căci avionul a și fost dus la Brno de mecanicul meu, care trebue să-i schimbe câteva piese.

Până atunci, socoteam că n'ar fi rău să mă folosesc de acest prilej și să mă odihnesc la țară câtva timp, căci tot n'am ce căuta la Brno, — reparația motorului putând s'o facă și mecanicul...

— Sunteți Polonez?

— Da, Polonez sadea — răspunse aviatorul, fără să se turbure.

— Hm, așa va să zică! Știi, noi, Cehoslovacii, suntem oameni foarte bănuitori! — reluă celălalt zâmbind.

Și, după ce își șterse mâinile de pantaloni le întinse aviatorului, zicând:

— In cazul de față, însă, e cu totul altceva... Vecinii noștri ne sunt simpatici, așa că socot să-ți împlinesc cererea... firește, dacă nevastă-mea n'o avea ceva împotrivă! Ce să-i faci, trebue să cer sfatul și ei, dacă vreau să fie liniște în casă! Până una alta, însă, poftim înăuntru.

Zicând acestea, deschise poarta, în timp ce ținea de sgardă câinii cari mârâiau.

Potapoff — aviatorul care sosise în timpul nopții, împreună cu cei doi trimiși ai guvernului sovietic — păși în curte și se îndreptă spre una din băncile așezate la umbra copacilor.

— Firește că nu cer să-mi dați adăpost pe gratis — urmă el, adresându-se iarăși fermierului. Am destui bani cu mine, ca să pot plăti oricât mi-ați cere.

Jaro Maiak nu-i răspunse, ci intră în casă, pentru a se sfătui cu nevastă-sa. Aviatorul se așeză

pe bancă și începu să mângâie unul din câini, care se apropiase de el, văzând că stăpânul său avea încredere în străin.

— Ascultă-mă, Taika — începu fermierul, adresându-se soției sale. — Afară e un aviator polonez căruia i s'a stricat avionul și vrea să rămână câtva timp la noi. Mi-a spus că are bani și plătește oricât am cere...

— Ah, un aviator polonez! — exclamă Gertrud, fiica lor, bătând din palme. — Mă duc să-l văd și eu!

— Stai aici! — porunci tatăl ei. — Ce dracu' n'ai mai văzut un om în viața ta?

Nevasta fermierului părăsi încăperea și se îndreptă spre Potapoff, care se ridică de pe bancă și-și scoase căciula, foarte politicos.

Taika Majak îl privi cu luare-aminte și păru mulțumită de examenul ei, căci îi zâmbi cu bunăvoință.

— Slavă Domnului că ați scăpat teafăr din accident — zise ea. Știu ce s'a întâmplat, căci bărbatumeu mi-a povestit totul... Vedeți, de aceea n'am să plec eu niciodată cu avionul... Altminteri, poate aș fi și eu nevoită să cer adăpost străinilor...

— Bine, dar nu cer nimic pe gratis — replică aviatorul. — Mai mult decât atât: sunt gata să vă plătesc dinainte, dacă n'aveți încredere în mine...

Zicând acestea, Potapoff scoase din buzunarul hainei un portmoneu, pe care îl deschise în așa fel, ca să se vadă numeroasele bancnote ce se aflau înăuntru.

— Iată, vă pot plăti fie în coroane, fie în dolari — urmă el, ațintindu-și privirea asupra fermierului, care se apropiase și el între timp, după ce se ciondănise nițel cu fiică-sa.

Taika Majak strângea de multă vreme bani la

ciorap, căci știa prea bine că o fată nu se poate mărita fără zestre, iar toată averea lor erau cele câteva zeci de pogoane de pământ și căsuța în care locuiau Se gândea cu îngrijorare la viitorul fiicei sale, pe care nu vroia s'o dea după primul venit. Era doar „fată cultă" plină de însușiri și trebuia să găsească un logodnic de o seamă cu dânsa.

— Ascultă-mă, Jaro, dacă-mi dai mie banii, îl primesc în casă, altminteri n'am nevoie de el.

— N'ai decât să ți-i ieil — răspunse fermierul care era bucuros să vadă în colțul acesta singuratec un om cu care să mai stea de vorbă seara. Afară de asta, aviatorul venea din țară străină și desigur că văzuse multe în viața lui, astfel că avea ce să istorisească.

Potapoff stătea cu portofelul în mână, așteptând hotărîrea celor doi soți. Gertrud, tânăra lor fiică, se apropiase de fereastra încăperii și privea la el cu luare aminte.

— Bine, poți rămâne la noi — zise nevasta fermierului — socoți să stai multă vreme?

— Asta n'o știu nici eu, căci trebue să aștept până ce se termină reparația motorului. In orice caz, sper că n'o să vă stingherese prea mult, căci mecanicul nostru e om priceput și cred că o s'o scoată repede la capăt. Până una alta, însă, dați-mi voie să vă achit o parte din sumă, rămânând să plătesc restul pe măsură ce veți socoti dumneavoastră.

Zicând acestea, înmână femeii o sută de coroane cehoslovace.

Cei doi soți rămaseră foarte încurcați și abia izbutiră să-și ascundă bucuria, căci nici prin minte nu le trecuse să le pice în mână un chiriaș atât de darnic. Mai ales Taika Majak își vedea împlinit visul ei cel mare și o priveliște minunată i se înfățișă

în minte. Gertrud, frumoasa ei fiică, mergea la braț cu un «cocoșaș» chipeș, care se simțea fericit să-și prezinte soția elegaților săi prieteni...

— Firește că sunt gata oricând să vă achit orice sumă, căci societatea la care lucrez mă plătește destul de bine — urmă aviatorul.

Nevasta fermierului nu știa ce să facă mai întâi și mult n'ar fi lipsit ca să sară de gâtul străinului, care se arăta atât de mărinimos. In cele din urmă, se năpusti în casă și-și chemă fiica.

— Trude, adu repede cafeaua și câteva ouă... dar vezi să fie proaspete... Ia-le dela găina aia neagră că-s mai mari... și mai adu și niște unt și cârnați! Hai, ce mai stai la gânduri!

Cuprinsă de turburare, femeia începu să robotească prin casă, așeză lucrurile la locul lor, așternu pe masă o față curată, cu pătrățele albastre, însfârșit, făcu tot ce-i stătea în putință ca să-și mulțumească musafirul.

Fermierul și Potapoff își făcură și ei apariția în casă. Obrajii Gertrudei se acoperiră de o roșeață vie, căci și ea era bucuroasă să poată sta de vorbă cu un străin, care fusese în multe orașe mari și, mai ales, care era aviator... Până în acea zi tânăra fată nu avusese de aface decât cu aviatorii din romanele ei și era încredințată că toți arată la fel, adică sunt oameni înalți, spătoși, uscățivi și cu ochi de vultur. Și când colo, străinul care venise în casa lor nu prea se deosebea de ceilalți muritori! In orice caz, însă, nu încăpea îndoială că și acesta trecuse prin mule în viața lui, păținse adeseori în primejdii de moarte, astfel că avea ce să istorisească. Și lucrul acesta o bucura nespus pe tânăra fată.

— Fiica dumitale? — întrebă Potapoff, adresându-se fermierului.

Acesta clătină capul în semn de încuviințare, plin de mândrie părintească.

Aviatorul întinse fetei mâna.

— Ah, dacă m'ar vedea Katja! — îi trecu prin minte, ca un fulger.

Dar Katja era la câteva mii de kilometri depărtare și n'avea cum să-și supravegheze soțul căruia îi făgăduise un „sbor fără benzină".

Potapoff se așează deci la masă foarte liniștit și înfulecă cu o foame de lup mâncărurile ce-i fuseseră puse înainte. Petrecuse doar toată noaptea afară, în frig și nu îmbucase mai nimic, astfel că acum trebuia „să-și scoată pârleala". Și Potapoff și o scoase fără să se sinchisească de cele trei persoane care se așezaseră și ele la masă și-i urmăreau cu luare aminte fiecare mișcare.

— Ei, ce mai face scumpul dumneavoastră Pilsudski? — întrebă fermierul la un moment dat, vrând să dovedească faptul că știa ce se petrece în Europa, deși trăia retras în colțul acesta singuratec.

— Mulțumesc, bine! — răspunse Potapoff, cu gura plină. — Fii sigur că nu duce lipsă de nimic și-și primește leafa la timp.

— L-ai văzut vreodată? — întrebă Gertrud, curioasă să audă ceva despre marele om de stat.

— Odată numai? — răspunse aviatorul, umflându-și pieptul. — Dacă ați ști de câte ori a sburat deasupra Varșoviei pe bordul avionului meu! De altminteri, n'are încredere în alt aviator și nu se folosește decât de mine ori de câte ori vrea să întreprindă o călătorie în aer.

— Dar cu ce scop ați pornit acum spre Franța?

— De astă dată, am luat doar câteva pachete de scrisori și niște colete.

Cereți mâine numărul 178 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Cine ştie cât au să le aştepte cei cari trebue să le primească! — se amestecă în vorbă şi nevasta fermierului.

— Ba de fel! Mecanicul o să le predea la Praga altui avion al societăţii noastre, care urmează să le transporte la Paris.

— Şi nu vă e teamă să sburaţi colo sus? — întrebă Certrud, care începusă să capete curaj.

— Teamă? — râse Potapoff, ocupat tocmai să-şi ungă o felie de pâine cu unt. — In aer mă simt mult mai bine decât pe pământ, căci înaintez cu iuţeală mai mare, şi apoi, n'am de ce să mă ciocnesc... Din păcate, însă, acolo n'am fericirea să întâlnesc fete atât de drăguţe ca dumneata!

Tânăra se simţi foarte măgulită de acest compliment, mai ales că venea de la aviatorul cu care sbura însuşi mareşalul Pilsudski. Incurcată, Gertrud îşi plecă ochii spre faţa de masă cu pătrăţele albastre, în timp ce fermierul şi soţia lui schimbară o privire plină de înţeles.

— Dar sunt şi în Polonia fete frumoase! — zise Majak, într'o doară.

— Or fi ele, nu zic ba, însă ca fata dumitale mai rar! — cuteză să răspundă Potapoff, căci soţia lui era departe doar şi n'avea cum să-l audă.

De astă dată, Gertrud îşi ridică privirile şi se uită ţintă în ochii aviatorului „polonez".

— Minunată fată... încântătoare! — îşi zise acesta. — Ah, dacă ar şti Katja, aş rămâne fără urechi...

312. — Un duşman misterios.

— Stai! Cine-i acolo?

In aceeași clipă se auzi în tufiș un foșnet puternic, ca și cum cineva ar fi încercat să se depărteze în grabă.

Klonitzki se năpusti spre locul cu pricina și înșfăcă brațul unui bărbat, care încercă să scape din strânsoare. Văzând că nu izbutește, necunoscutul il izbi cu pumnul în față, apoi își făcu vânt peste gardul scund al grădinii, străbătu cu pași mari strada, coti într'o ulită lăturalnică și se urcă. într'un automobil care-l aștepta acolo. In clipa următoare, mașina porni în goană.

— Ei, ce s'a întâmplat? — întrebă, neliniștit, bărbatul care stătea la volan.

— Am fost descoperiți! Casa e locuită! — răspunse individul, pe care inginerul Klonitzki îl surprinsese în grădina lui.

— Casa e locuită? — făcu celălalt, nedumerit. — Ce dracu' facem acum? Incotro mergem?

— La „el"!

— Bine, dar ne-a spus doar...

— Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala! Ti-am spus că mergem la „el"... restul nu te privește! — scrâșni tovarășul său, plin de ciudă.

După câtva timp, automobilul opri înaintea unei case impunătoare, cu o terasă mare, ce răspundea într'o grădină minunată. Unul din cei doi indivizi sări din mașină și sună la poartă de trei ori.

Nu trecu multă vreme și o lumină se ivi la una din ferestrele primului etaj, îndărătul căreia se vedea umbra unui om, care părea că se îmbracă în grabă. In cele din urmă ușa casei se deschise și un bărbat îmbrăcat într'un macferlan și cu o pălărie moale, cu borul lăsat în jos, se îndreptă spre poartă.

— Cum, ești aici? Dracu' să te ia! Ti-am spus doar de atâtea ori că nu vreau să te arăți pe aici!

— izbuceni omul, dând cu ochii de nocturnul vizitator. — Doar n'ei fi vrând să dăm greș din pricina dumitale!

— Dați-mi voie... e ceva cu totul neobișnuit! — se apără celălalt.

— N'are afacel Trebuiai să mă înștiințezi prin telefon! Du-te numai decât la „Fata veselă". Viu și eu peste puțin timp...

Automobilul dispăru în ceață.

Klonitzki porni spre casă, împleticindu-se, ca un om beat, din pricina loviturii primite. Cu toate astea izbuti să ajungă în odaia de baie, unde se spălă cu apă rece și-și mai reveni în fire. Sângele urmă să-i curgă din nas câtva timp, până ce izbuti să-l potolească.

— Ce faci acolo, tovarășe? — întrebă Vera, nedumerită, văzând că inginerul zăbovea atâta în odaia de baie.

Și, deoarece nu primi niciun răspuns, porni într'acolo și bătu la ușă.

— Intră!

— Ce... ce s'a întâmplat? întrebă ea speriată.

— Am fost descoperiți! Mai înainte un necunoscut m'a atacat în grădină, unde îl surprinsesem după ce sărise gardul.

O mare neliniște puse stăpânire pe inima tinerei fete. Ce căutase, oare, individul acela în grădina lor? Abia acum începu să-și dea seama cât de grea era misiunea pe care și-o luase, abia acum înțelese câte primejdii o amenințau. Cu toate astea, Vera Ulkitzki nu se lăsă copleșită de teamă, căci viața ei nu mai aparținea decât patriei, pentru care voia să se jertfească până la ultima suflare. Și deodată, chipul unui bărbat i se ivi înaintea ochilor minții... ur

tânăr chipeș, blond, cu ochii albaștri... Victor Kraza...

Misiunea ei cerea să-l urască, să facă tot ce-i va sta în putință spre a-i smulge taina descoperirii tatălui său; dar, cu toate astea, se gândea cu oarecare duioșie la tânărul inginer.

Vera Ulkitzki luptă multă vreme cu ea însăși, străduindu-se să-și înăbușe simțimintele. Izbuti deocamdată — dar va rezista oare până la urmă?

— După cât se pare, dușmanii noștri au prins de veste că suntem aici și, fără îndoială că știu ce urmărim. Ai aflat doar și dumneata dela tovarășul Ilino că puterile străine și-au trimis agenți cari vor și ei să pună mâna pe marea descoperire. Așa dar, trebue să ne grăbim dacă vrem s'o luăm înaintea celorlalți..

— Da, trebue să ne grăbim, tovarășe — încuviință ea, aproape fără să-și dea seama.

— Trei vermuturi!

Chelnerul porni în grabă să ducă la îndeplinire comanda celor trei clienți, cari luaseră loc la una din mesele localului „Fata veselă".

Erau trei bărbați cu pălăriile îndesate pe cap, astfel că le umbreau toată fața. Dar în această umbră, ochii lor întrucâtva speriați se roteau încolo și încoace, ca niște șoricei cari se tem mereu de ghiarele pisicii. Doi din acești bărbați veniseră cu automobilul și nu erau nimeni alții decât cei doi indivizi, dintre cari unul fusese surprins de Klonitzki în grădina casei sale; cel de al treilea părea să fie șeful — cel puțin așa se părea, judecând după tonul cu care se adresase acelui care sunase la poarta locuinței sale.

— Ei, ce s'a întâmplat? — întrebă acesta din urmă cu o vădită nerăbdare.

— Am stat la Praga trei zile, astfel că am pierdut din ochi vila inginerului Kraza—răspunse tovarășul său căruia îi fusese adresată întrebarea. — Astă noapte, însă, când pătrunsei în grădină în chipul obișnuit, căzui în brațele unui bărbat care se afla acolo și despre a cărui existență firește că nu bănuiam nimic.

— Poate că era vreun paznic?

— Nu, asta e cu neputință! — se împotrivi celălalt. — In primul rând până acum vila n'a fost păzită niciodată, apoi individul purta o pijama și era fără pălărie.

— Cu alte cuvinte, vila e locuită?

— Da, fără îndoială!

— Mâine trebue neapărat să aflăm cine s'a mutat acolo și cu ce scop!

Cei trei bărbați rămaseră tăcuți câtva timp, fiecare părând preocupat de gândurile sale.

Era și firesc, de altminteri, căci slujba pe care o îndeplineau cerea multă chibzuială și sânge rece.

— Nemaipomenit! — exclamă, deodată, unul din ei. — Gândiți-vă ce-ar însemna dacă vila ar fi locuită de agenții altei puteri! Tare mi-e teamă să nu ne-o ia înainte. De altminteri, nu m'ar mira prea mult, căci au un mare avantaj asupra noastră, locuind chiar alături de vila cu pricina...

— Da... și ce au să spună domnii din Berlin?

— Dă-i dracului! Aștia și-or fi închipuind că bați din palme și planurile vin prin aer, înfășurate sul și ți se așează frumușel pe masă. De sigur, e foarte ușor să vorbești, dar ia să-i vedem la lucru! Noi, cel puțin, suntem cu conștiința împăcată, căci facem tot ce ne stă în puttință ca să ducem misiunea la capăt. Nu s'o putea, treaba lor!

— Astăzi inginerul a făcut din nou experienţe în laborator! — se amestecă în vorbă şi cel de-al treilea, care rămăsese tăcut până acum. — Am băgat de seamă că ventilatoarele erau în funcţiune, căci fumul albastru ieşea iarăşi prin cele două tuburi de aerisire.

— Ascultă-mă, n'ai observat nimic suspect în vila alăturată? — urmă şeful, adresându-se acelui a cu care vorbise la început. — Mai erau şi alţi indivizi afară de acel cu care te-ai întâlnit?

— Asta n'aş putea s'o spun căci în jurul meu era întunerec... Nu-i vorbă, poate că asta a fost şi norocul meu, căci altminteri n'aş fi scăpat cu faţa curată. Din fericire, nu mi-am pierdut sângele rece şi, când am văzut că nu-i chip să scap din mâinile individului, l-am izbit în faţă cu toată puterea. Abia atunci mi-a dat drumul şi firește că m'am făcut nevăzut cât ai clipi din ochi. Doar nu era să mai stau să văd ce şi cum!

— Hm, ciudat! — mormăi şeful. — Se îngroaşă gluma, dar nu mai putem da înapoi, căci am avea de-a face cu ai noştri şi ştiţi doar că uneori prietenii sunt mai primejdioşi decât duşmanii... mai ales atunci când e vorba de asemenea [illegible]estiuni! Aşa dar, nu ne rămâne decât un singur lucru: să ne ţinem de capul homarului, care poate intra în casa inginerului şi în vila de alături, fără să trezească bănuieli. Celelalte treburi le face inginerul însuşi, astfel că n'avem de la cine să culegem informaţii.

— Şi dacă ne ameninţă vreo primejdie?

— Atunci urmaţi planul stabilit: Brno—Praga—Berlin... Cu toate astea, vă atrag atenţia că ne putem lua rămas-bun de la slujbe, dacă încercarea noastră dă greş. Ştiţi doar prea bine că guvernul nu plăteşte decât pentru treaba făcută şi nu pentru ceea ce

ai de gând!... Da, da, avem o meserie ticăloasă! Muncești până te spetești, îți primejduiești viața și libertatea la fiecare pas, și tocmai când să zici „Doamne ajută!" vine un altul și strică tot ce-ai făcut... Iar la urmă, tot noi rămânem vinovații! Ce să-i faci, trebue să ne supunem, căci altminteri n'am avea putința să încasăm câștiguri grase!... Așa dar, ne-am înțeles?

Ceilalți doi clătinară capul în semn de încuviințare, apoi șeful lor bătu cu inelul în masă.

— Chelner, plata!

După ce achită consumația, șeful se despărți de ceilalți doi indivizi și, părăsind localul, dispăru în noapte.

313. — O vizită plină de făgăduieli.

De un timp încoace nepoata inginerului Kraza părea foarte neliniștită. Un gând chinuitor încolțise în mintea ei și o frământa zi și noapte. Victor se arăta din ce în ce mai străin cu dânsa — și asta de la venirea medicului rus, care se mutase în vila de alături.

Adeseori tânărul inginer rămânea pe gânduri și răspundea scurt la întrebările verișoarei sale. La ce se gândea, oare? Nu cumva la frumoasa soție a doctorului Klonitzki?

Într'una din zile, Henny bătu la ușa odăii lui Victor, dar nu primi niciun răspuns. Mai bătu odată și-și lipi urechea de ușă. O tăcere desăvârșită domnea în încăpere.

Luându-și inima în dinți, tânăra fată apăsă pe clanță și deschise ușa. Costumul lui Victor, pe care îl purtase doar înainte cu jumătate ceas, se afla pe spetеaza scaunului, iar pe masă erau aruncate câteva gulere și cravate.

Tânăra rămase câtva timp nemișcată, apoi păși pragul, puse haina în dulap, dereteacă prin încăpere și se retrase iarăși în odaia ei.

Acolo luă în mână cartea pe care tocmai o începuse, încercă să citească, dar literele îi jucau pe dinaintea ochilor umeziți de lacrimi. Cuprinsă de tristețe, fata își îndreptă privirile spre fereastră și zări, printre arbori, reflexul razelor soarelui în geamurile vilei alăturate. Scarele era pe asfințite, copacii fremătau sub adierea vântului de primăvară, părând că plâng și ei plecarea astrului ceresc.

Nu cumva avea să dispară și soarele care luminase viața Henny-ei până acum? Sau, cel puțin avea să dispară pentru dânsa...

Frumoasa copilă se așeză la pian. Dar în ziua aceea notele i se părură niște puncte fără rost, iar sunetele pianului îi răsunau în urechi ca lovituri de ciocan.

In cele din urmă, Henny puse brațele pe clape și-și sprijini capul în palme. In încăpere răsună un acord ciudat, format din tonuri diferite, care păreau că se luptă între ele — și această luptă se asemăna cu aceea care se dădea în inima tinerei fete...

Victor Kraza se gândise mult la frumoasa lor vecină până ce, în cele din urmă, luă hotărîrea să dea curs invitației primite. Firește că nu dorința de a afla situația din Rusia îl îndemnase să facă această vizită, ci cu totul altceva, și anume puterea tainică ce-l atrăgea spre încântătoarea soție a medicului rus. Câtăva vreme tânărul încercase să se împotrivească acestei puteri, dar ea îl copleșise totuși, astfel că inginerul porni spre casa vecinei sale.

Însăși Vera îi deschise ușa.

— Ah, foarte frumos din partea dumitale! — exclamă ea, când dădu cu ochii de chipeşul bărbat. — Aşa mai înţeleg şi eu începutul unei prietenii...

Şi-i întinse mâna, pe care tânărul o ţinu câtva timp într'a lui, fără să-şi desprindă privirile de pe chipul încântător al Rusoaicei. In cele din urmă, însă, se plecă şi atinse cu buzele degetele ei fine.

— Iar acesta e al doilea pas spre prietenia noastră — zise el, întinzându-i un buchet de flori.

Vera strânse florile la piept şi o bucurie nemărginită îi copleşi inima, făcând-o să uite cu desăvârşire ţinta călătoriei sale în Cehoslovacia.

Odaia în care îl pofti, cât şi vestibulul vilei, erau în oarecare neorânduială, dovedind că locatarii abia se mutaseră în această casă. Mobila nu prea era de preţ şi mai toate lucrurile puteau fi lăsate acolo fără părere de rău, în cazul că cei doi „soţi" ar fi fost nevoiţi să plece pe neaşteptate. O masă mică, joasă, patru fotolii vechi, un covor moale şi câteva tablouri pe pereţi — asta era totul. Totuşi, florile, pe cari tocmai le pusese într'o vază, parfumul ei şi, în sfârşit, Vera însăşi, această femeie frumoasă, cu eleganţa ei înăscută, dădeau încăperii un farmec deosebit, care făcea să nu se simtă lipsa mobilelor.

Cei doi se aşezară, oarecum stingheriţi, fiecare aşteptând ca celălalt să deschidă vorba. Vera Ulkitzki se străduia din răsputeri să nu-şi arate turburarea care o cuprinsese. Biata fată nu era obişnuită cu asemenea situaţiuni şi deşi tovarăşul ei o învăţase ce are de făcut, şi ea îşi repetase rolul de nenumărate ori, totuşi nu se încumeta să se prefacă, să câştige încrederea acestui bărbat, numai pentru a-i smulge taina. Nu, Vera nu cuteza să-şi joace rolul de ademenitoare şi poate că şi-ar fi scos masca şi ar fi destăinuit tot adevărul, dacă în acea clipă

n'ar fi zărit chipul grav, amenințător, al președintelui Comitetului Central, care părea că o previne:

— Vera, tu n'ai dreptul să te gândești la tine! Știi, doar, că ești trimisa fraților tăi, cari așteaptă să-ți dovedești iubirea de patrie... Vera, nu uita că toate nădejdile noastre sunt îndreptate spre tine... numai tu poți salva poporul rus, care e amenințat de dușmani puternici!

Și Vera Ulkitzki izbuti din nou să-și învingă simțimintele, izbuti din nou să se uite pe sine și să se lase călăuzită numai de patriotismul ei.

— Imi dai voie să-ți ofer un păhărel de coniac, domnule Kraza? — întrebă ea, zâmbind.

— Dacă nu vă deranjez...

Tânăra aduse două păhărele și le umplu cu băutura tare.

— Câtă deosebire de la om la om! — se gândi Victor în acea clipă, văzând mișcările ei pline de grație. — Dacă aș lua eu sticla în mână...

— In sănătatea dumitale! — zise ea, ridicând păhărelul.

— In sănătatea celei mai frumoase femei pe care am întâlnit-o în cale!

Vera Ulkitzki sorbi coniacul și se simți mai sigură pe sine, mai curajoasă în acțiunea ei plină de primejdii...

— Dar soțul dumneavoastră nu e acasă? — cercetă vecinul ei.

— Din păcate, nu! — răspunse dânsa. — S'a dus să se plimbe nițel și nu te las să pleci până la înapoierea lui. Ah, dacă ai ști cât de monotonă mi se pare viața, mai ales atunci când sunt singură!

— Spuneți-mi, vă rog, stimată doamnă, de ce ați venit tocmai în acest oraș, atâta vreme cât există în Europa locuri minunate, unde ați fi putut petrece

mult mai bine? Socot că Brno *nu e de fel* orașul cel mai nimerit unde să vă puteți odihni...

Tânăra îi aruncă o privire *plină* de mustrare.

— Cu alte cuvinte, vrei să mă *izgonești*? — zise ea. — Da, întrebarea dumitale *nu* e decât un mijloc cuviincios pentru a afla ce m'a *adus* încoace...

— Cred că m'ați înțeles greșit, *stimată doamnă* — răspunse Victor, mirat de supărarea ei. — Vă mărturisesc că sunt nespus de bucuros că ați ales *tocmai* orașul nostru, dar nu puteam să-mi ascund *mirarea* că n'ați plecat într'un loc mai *frumos*.

— Ascultă mă, crezi în fatalitate? — întrebă ea, deodată, privindu-l cu ochi strălucitori.

— *Hm*, fatalitate... Sunt inginer, stimată doamnă... cu *alte* cuvinte, un om care are de-a face numai cu *cifre* și formule matematice. Fatalitatea e ceva *nelămurit*, mistic, învăluit în ceață, și tocmai de *aceea* am mai multă încredere în calculele mele, *pe care* le pot verifica oricând și pe care le am *deslușit* înaintea mea...

— *Cu toate astea*, eu cred în fatalitate — urmă Vera. — *Firește* că n'am să susțin că cunoștința noastră — *prietenia*, dacă vrei — are vreo legătură cu credința *mea* în destin! Nu, legătura noastră e doar un *episod*, care de sigur că o să fie uitat repede, după *plecarea* mea... întocmai ca numărul unui *automobil* care îți se șterge din minte, puțin timp *după ce a trecut*...

Vera se opri și-l *privi* țintă în ochi. Se răsvrăti iarăși împotriva ei, dându-și seamă de josnicia faptei sale, totuși *nu* se trădă nici de astă dată, ci urmă, cu glas *scăzut*:

— Da, *numai un episod*...

— Sunteți încredințată de asta, stimată doamnă? — întrebă *Victor*, cu glas tremurător.

— Da! — și adăugă încet: — Aproape încredințată!

— Va să zică „aproape"...

— Firește, doar atâta bucurie poți să-mi îngădui și dumneata! Nu e așa că n'ai să fii atât de crud, încât să răpești o mică nădejde unei femei, care mai are întrucâtva încredere în ea?

Tânărul inginer se simți cuprins de o tainică bucurie, căci din vorbele frumoasei Rusoaice reieșea doar foarte lămurit, că în curând năzuințele sale aveau să se împlinească. Era cu putință, oare? Izbutise să cucerească inima Verei?

— Dar ce voiați să spuneți despre fatalitate? — curmă el tăcerea care se lăsase între ei.

— Ah, da... Prin asta voiam să lămuresc un fapt în legătură cu venirea noastră aici, sau, mai bine zis, să-ți dovedesc că soarta hotărîse dinainte să mă întâlnesc cu un om pe care altminteri poate că nu l-aș fi văzut niciodată în viața mea... și-ți mărturisesc că mi-ar fi părut destul de rău...

— In orice caz, mie mi-ar fi părut și mai rău!

— Poate! — murmură Vera, cu oarecare neîncredere. — Dar ia spune-mi, te rog, tânăra cu care te-am întâlnit în grădină e logodnica dumitale? — întrebă ea, deodată.

Victor rămase încurcat, căci în această clipă n'ar fi vrut deloc să-i se amintească de verișoara lui. Chibzui câteva clipe, apoi răspunse cu hotărîre:

— Nu!

Această exclamație, însă, părea mai mult o izbucnire silită, prin care voia cu tot dinadinsul să dovedească tovarășei sale că nu era încătușat de nicio legătură.

— Și eu, care credeam...

Vera luă iarăși sticla în mână și umplu păhărelul tânărului, cu aceeași mișcare plină de grație.

— De obiceiu, nu prea beau! — încercă el să se împotrivească, deşi luă paharul în mână.

— Zău? Infăţişarea dumitale nu arată asta; ba, dimpotrivă, credeam că-ţi place să mănânci şi să bei bine...

. Tânărul duse păhărelul la buze şi-l sorbi dintr'o înghiţitură.

— Aşa, vezi! — exclamă ea, mulţumită. — Ia spune, munceşti mult, domnule Kraza?

— Da, foarte mult!

— Şi-ţi iubeşti meseria?

— Mai mult decât vă închipuiţi..

— Ce fericire să poţi face numai ce vrei şi ce-ţi place! Domnule Kraza, istoriseşte-mi câte ceva despre lucrul dumitale şi viaţa pe care o duci...

— Ei, stimată doamnă, nu prea îmi vine să cred că asta o să vă facă plăcere, căci meseria noastră pare foarte plictisitoare pentru cei cari n'o cunosc... ştiţi, femeile, mai ales, nu găsesc nimic atrăgător într'însa...

— După cât se pare, mă ţii drept proastă!

— Cum vă trece prin minte aşa ceva?

— Foarte simplu, de vreme ce nu vrei să-mi vorbeşti nimic despre un lucru care nu-i făcut decât pentru o anumită categorie de oameni... Vezi, soţul meu e mult mai binevoitor decât dumneata şi-mi povesteşte cele mai mici amănunte cu privire la operaţiile sale şi la tratamentul pacienţilor... şi-ţi mărturisesc că uneori rămâne uimit, văzând puterea mea de înţelegere.

— Lucrul nu-i de mirare, căci medicina e mult mai aproape de noi, decât ştiinţa cifrelor. Firesce că e mai uşor să prinzi înţelesul unui fenomen care se produce în corpul nostru, decât să pricepi ce rost are o înşiruire de cifre şi formule, cari nu

trăiesc decât pentru cei obișnuiți cu ele. Pentru ceilalți oameni, matematica e o știință moartă...

Această împotrivire, dovedi Verei că mersese prea departe cu întrebările ei, astfel că, deocamdată, renunță să mai afle lămuriri asupra chestiunii care o preocupa. Și, afară de asta, Klonitzki o sfătuise să nu întindă ața prea mult, pentru a nu trezi bănuielile tânărului inginer.

— Totuși, nădăjduiesc că lucrul dumitale îți îngăduie să faci câte o plimbare din când în când, sau să te mai duci la o reprezentație teatrală? — urmă ea, schimbând vorba, cu multă dibăcie.

— De obiceiu, nu prea ies seara de acasă, căci munca..din timpul zilei mă obosește foarte mult...

— Și eu, care credeam...

Tânăra fată păru foarte desamăgită.

— Ce credeați, stimată doamnă?

— Că o să ieșim odată, seara, cu soțul meu, ca să ne arăți orașul.

— Ei, mai încape vorbă! — răspunse tânărul cu însuflețire. — Firește că sunt gata să vă însoțesc oricând, deși nu prea știu ce aș putea să vă arăt!

— Mulțumesc, ești foarte drăguț domnule Kraza! — zise Vera Ulkitzki, căreia tovarășul ei îi spusese să pună la cale o plimbare în oraș, împreună cu tânărul inginer.

Acesta, la rândul lui, socoti că era timpul să se retragă, căci nu putea să-și prelungească vizita mai mult decât cerea buna cuviință. Cu toate astea, nici odată un scaun nu-i păruse mai comod ca acela în care ședea. Și niciodată...

Tânărul nu cuteză să-și sfârșească gândul, însă inima-i spunea că în această casă, în această încăpere, găsise ceva ce nu mai simțise niciodată în

Cereți mâine numărul 179 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

viața lui. Totul era atât de nedesluşit, înconjurat de un văl atât de des... şi, cu toate astea, Victor Kraza se simţea nespus de fericit.

O bătaie în uşă îl trezi din gândurile sale şi, în clipa următoare, Klonitzki îşi făcu apariţia în prag.

— Ah, dumneata aici, domnule Kraza! — exclamă el, cu bucurie. — Dacă ai şti cefrău îmi pare că am plecat de acasă!

Tânărul inginer îi strânse mâna, fără prea mare însufleţire, şi se strădui să-şi ascundă nemulţumirea. Insă şi pe chipul încântător al Verei se ivi o expresie de nemulţumire, ceea ce îl făcu să tresară... Aşa dar, şi dânsa ar fi vrut să rămână singură cu el?

Nu, tânărul se înşela amarnic! Vera Ulkitzki redevenise iarăşi cea de odinioară, care nu cuteza să îşi înşele aproapele, mai ales acum, când era vorba de un bărbat, care părea să trezească într'însa simţiminte de mult înăbuşite. Aşa zisul ei soţ îi apărea ca un asupritor care o silea să facă ceva ce n'o lăsa inima şi, de unde la început ea era aceea care urma să-i supraveghieze faptele, acum simţea că rolurile trebuiau să se schimbe şi Klonitzki s'o urmărească pas cu pas, pentru a o împiedeca să se abată din cale.

Rusul luă sticla de coniac şi vru să umple păhărelul lui Victor.

— Nu, mulţumesc, am băut destul! — se împotrivi inginerul, acoperind păhărelul cu mâna.

— Dar bine, dragul meu, ai ciocnit cu nevastă-mea! — protestă Klonitzki. — Pe mine unde mă laşi? Sau vrei să-mi stârneşti gelozia?

— Cum îţi trece prin minte una ca asta? — răspunse Victor şi ochii-i întâlniră, fără voie, pe acei ai Verei.

El bău coniacul în silă și ar fi vrut să plece, căci tot farmecul acestei vizite se spulberase prin intervenția acestui om care nu mai contenea cu flecăreala. Totuși, ar fi fost nepoliticos din partea lui, dacă s'ar fi depărtat tocmai acum, astfel că mai rămase câtva timp în casa vecinilor săi.

Bătrânul Kraza aruncă o privire în odaia nepoatei sale.

— Singură, Henny? — întrebă el, mirat. Dar Victor unde e?

Fata se ridică de la locul ei, rămase tăcută câteva clipe, apoi înălță din umeri și răspunse:

— Nu știu, unchiule... Poate că s'a dus să facă vreo vizită unui prieten?

— Ce prieten? Aici n'are pe niciunul, afară de Petre Sjel. Ia stai să văd dacă e acolo...

Bătrânul se îndreptă spre telefon, însă nepoata lui îi atinu calea.

— Nu te osteni în zadar, unchiule! Sunt sigură că Victor nu e acolo!

— Zău? Atunci știi unde e?

Henny îl îmbrățișă și-și sprijini capul pe pieptul bătrânului, care începu s'o mângâie cu dragoste. Deodată simți lacrimi pe vârful degetelor sale.

— De ce plângi? — întrebă el, cuprins de mirare.

Și, cu toate că nepoata lui nu răspunse, bătrânul inginer înțelese sbuciumul care îi sfâșia inima, își dădu seamă de lupta din sufletul bietei fete și căută să-i aline durerea, ca un adevărat părinte iubitor.

— Lasă, nu mai plânge, copila mea! zise el. — In curând o să treacă și asta, iar soarele o să răsară din nou pentru tine! Hai, fii cuminte și vino la masă.

Henny se supuse. Nu se așezară însă bine, că

Victor își făcu apariția, îmbrăcat în costumul lui cel nou, cu părul lins, și chipul aprins de alcool și de apropierea femeii în casa căreia fusese. Înfățișarea lui de acum nu se potrivea de loc cu această casă liniștită, în care toți munceau ca sârguință de dimineață până seara.

Fără să scoată un cuvânt, Victor se așeză la masă ocolind privirile Henny-ei și ale tatălui său. Mâncară în tăcere, fiecare din ei temându-se, parcă, să adreseze vreo vorbă celuilalt.

— Henny, vrei să fii atât de bună să ne aduci cafeaua în odaia noastră de lucru? — zise bătrânul la un moment dat, ridicându-se de la masă.

Victor porni în urma tatălui său.

— Unde ai fost,, fiule? — îl întrebă acesta, când rămaseră singuri.

— Am făcut o vizită vecinilor noștri.

— Cum, îi cunoști?

— Firește, am făcut cunoștință cu ei mai deunăzi. căci se apropiaseră de gard și priveau la partida de tennis. Nu înțeleg de fel, tată...

— O clipă, te rog! — îi curmă vorba bătrânul inginer. — Când te-am întrebat dacă îi cunoști, nu m'am gândit dacă ai făcut cunoștință cu ei. E o mare deosebire între a cunoaște pe cineva și a-i ști, doar, numele, chiar dacă ți l-a spus însăși persoana căreia îi aparține. Eu voiam să știu dacă ai aflat ceva despre vecinii noștri, dacă îi cunoști mai de aproape.

— Bine, tată, dar nu înțeleg ce rost au toate aceste întrebări? De ce să-i evit, de vreme ce sunt oameni inteligenți, chiar dacă vin din altă țară? Dimpotrivă, socot că e mai bine să stai de vorbă cu străini, de la cari poți învăța totdeauna câte ceva. In cazul de față mai ales. când e vorba de oameni culți.

— Ai dreptate dragul meu, însă nu vreau să mă înțelegi greșit. Știi bine, că n'am nimic împotriva străinilor cari vin în țara noastră. Mai mult chiar: mă bucur văzând că se simt bine la noi și asta e o mândrie pentru oricare Cehoslovac. Însă, nu uita că avem colo ceva care e de mare însemnătate pentru noi toți — adăugă bătrânul arătând cu capul spre laborator. — Nu uita că am muncit o viață întreagă ca să ajung unde am ajuns, ca să asigur liniștea poporului nostru... Comoara pe care am tăinuit-o în laborator va avea preț atâta vreme cât nu va fi cunoscută de alții, și datoria noastră cea mai mare e s'o ascundem de ochii acelora cari ar putea să ne descopere taina...

— Foarte adevărat, tată, dar nu înțeleg ce legătură are asta cu vizita mea...

— Ești tânăr, dragul meu! N'ai venit încă în contact cu lumea, n'ai cunoscut răutatea oamenilor, nu știi cât de prefăcuți sunt aceștia! Fiecare din ei ascunde câte ceva, fiecare urmărește un scop la care izbutește să ajungă, dacă nu suntem destul de prevăzători. Cunoști pe vecinii noștri abia de câteva zile și te-ai și dus să le faci o vizită! Ascultă-mă, ia închipuie-ți că șederea lor la Brno are cu totul altă țintă decât aceea pe care ți-au mărturisit-o! Să presupunem că te-au așteptat să vii în casa lor, că s'au apropiat de tine cu un scop anumit...

— Tată! — strigă Victor, cuprins de indignare.

— Liniștește-te, dragul meu, nu vreau să spun că e tocmai așa! Astea nu sunt decât simple presupuneri, inspirate din grija ce o port descoperirii mele. Știi bine că te-am prevenit încă din prima zi a înapoierii tale acasă, că suntem înconjurați de spioni, ceea ce e foarte firesc, de altminteri. Agenții Puterilor străine dau târcoale casei noastre, căci

guvernele lor nu pot trece cu vederea o descoperire ca aceea pe care am făcut-o. Și cred că-ți mai amintești că ți-am spus atunci scopul pe care-l urmăresc... vreau să împiedec războiul, nu să-l deslănțui... vreau să silesc popoarele să mențină pacea cucerită cu atâtea jertfe omenești... Și ca să ajung la acest rezultat trebue să mă feresc de ochii străinilor! „Razele morții" sunt menite să fie pavăza noastră și nu arma cu care să ne distrugem vecinii. Atâta vreme cât ele vor fi folosite în acest scop, omenirea nu trebue să se teamă de un nou război...

— Bine, tată, dar nu înțeleg ce legătură poate exista între spionii Puterilor străine și un medic rus, care a venit aici, împreună cu soția lui, ca să se odihnească? Dacă ai ști ce prietenoși sunt cu oamenii și ce bucurie au când le vine cineva în casă! Nu, sunt sigur că nu se ocupă cu politica și mai puțin încă cu spionajul!

Bătrânul își fuma pipa tacticos, însă nu părea de fel încredințat de spusele fiului său.

— Bine... dacă așa stau lucrurile, să vorbim de altceva! — zise el, în cele din urmă văzând că n'o scoate la capăt. — Ascultă-mă, ce părere ai despre Henny?

Victor plecă privirile. Acum, după ora petrecută în tovărășia frumoasei Rusoaice, verișoara lui i se părea o fată de provincie, care se nutrește veșnic cu visuri de dragoste duioasă, care așteaptă mereu ivirea unui Făt-Frumos, călare pe un cal alb ca zăpada... Da, întocmai ca în basmele pe care i le citise la umbra nucului din grădină. Pe atunci, însă, era și el copil, îi plăceau și lui basmele cu zâne și Feți-Frumoși — dar acum, când își dăduse seamă că toate acestea nu mai erau din lumea lui, când începuse să înțeleagă că dragostea trebuia să însemne cu totul altceva pentru un bărbat, — Vic-

tot Kraza se simțea atras mai mult de frumoasa Rusoaică, vecina lui, care părea să aibă însușirile unei adevărate femei...

— Henny... Henny — murmură dânsul, șovăitor. — Ei da, Henny e o fată foarte simpatică!

— Ascultă-mă, Victor, pe mine nu mă poți înșela! — răspunse bătrânul. — Știu că m'ai înțeles foarte bine, dar vrei să-mi ocolești răspunsul, pentrucă ți-e teamă să fii sincer cu mine, ți-e teamă să nu te lovești de împotrivirea mea... Henny mi-e dragă ca ochii din cap, am crescut-o lângă mine ca și cum ar fi fost copilul meu, îmi face impresia că i-am dat ceva din ființa mea... Nu știu dacă mă înțelegi, dar poate că mai târziu cuvintele mele au să ți se pară mai lămurite și ai să-ți dai seamă ce se petrece acum în sufletul meu... Deocamdată, însă, gândește-te că aș închide ochii mulțumit dacă aș ști pe Henny fericită, la casa ei... Vezi, n'aș vrea cu niciun chip să te îndemn să faci ceva împotriva voinței tale, însă nădăjduiam că simțimintele care te însuflețeau odinioară n'au să se spulbere atât de curând...

— Bine, tată, dar când am plecat de acasă eram aproape un copil, iar acum nu sunt aici decât de două săptămâni...

— Vezi, n'aș fi vorbit despre asta și aș fi lăsat lucrurile în voia lor, dar astăzi, Victore, când am fost martor al durerii ei mute, când am zărit lacrimile ce șiruiau din ochii ei, mi-am dat seamă ce se petrece în inima acestei copile. De sigur că ai fost ușuratec și ai lăsat-o cândva să spere în dragostea ta, iar acum...

Victor nu se încumetă să privească în ochii tatălui său. Da, bătrânul avea dreptate: tocmai acum se simțea mai străin de verișoara lui. Chipul Verei îi apăru în minte, cu ochii ei frumoși, cu părul negru

ca pana corbului... și acest chip acoperise icoana micuței fetițe din provincie.

— Tată, crede-mă, nu m'am gândit niciodată la însurătoare! — răspunse el, ca să curme tăcerea apăsătoare care se lăsase între ei.

— Așa, atunci te-am înțeles! Datoria ta e să i-o spui în față, ca un om cinstit. După aceea poți face cum te îndeamnă inima, însă să știi un lucru: dacă te porți cu gândul să-mi aduci în casă pe noii tăi prieteni, ai să te lovești de împotrivirea mea... căci noi nu primim musafiri aici!

Aceste cuvinte fuseseră rostite cu atâta hotărîre, încât Victor își dădu seamă că tatăl său nu va putea fi înduplecat vreodată să renunțe la singurătatea în care voia să trăiască.

Și, fără să-i mai dea bună-seara, bătrânul inginer se retrase în odaia lui.

Victor rămase câtva timp pe gânduri, apoi se duse la culcare, frământat mereu de gândurile care se învălmășeau în mintea lui.

Deschise fereastra și răcoarea nopții pătrunse în încăpere. Cu pijamaua deschisă la piept, tânărul inginer se întinse în pat, lăsându-se mângâiat de vântul de primăvară. Pe măsuța de lângă el se afla o carte pe care își pusese în gând s'o citească înainte de culcare, însă renunță la asta, căci mintea îi sbura în altă parte...

Două simțiminte dădeau o luptă înverșunată în inima lui: mila pentru nevinovata Henny și...

Cel de al doilea simțimânt nu și-l putea lămuri nici el-însuși. Știa numai că e mult mai puternic decât cel dintâi și-l copleșea cu totul, deși părea ceva nelămurit, ca un nor arias, pe care vântul putea să-l gonească oricând. Dar Victor știa de unde vine acest nor: din spre vila de alături, unde locuia

frumoasa Rusoaică, cu glasul ei melodios, cu ochii-i mari, negri ca noaptea...

„Eu sunt doar un episod" — își aminti el cuvintele Verei. — Și nu era într'adevăr așa? Concediul soțului ei se putea sfârși dintr'o zi la alta și atunci... atunci, ce mai rămânea din visul pe care îl nutrea Victor în inima lui dornică de dragoste, plină de avântul tinereții? Ce sa va alege din povestea duioasă pe care o împletise mintea lui? Nimic, nimic afară de senzația neplăcută pe care o ai după o noapte de beție.

Ea avea să se înapoieze în patrie și, dacă-și va aminti vreodată de tânărul ei vecin, se va gândi la el ca „la un episod" ba poate că-l va da cu totul uitării?

— Și atunci cum să mă mai încumet să privesc în ochii Henny-ei... și în cei ai tatei? — se întrebă, deodată, tânărul inginer. — Ce aș putea să le spun întru apărarea mea? Cum aș fi în stare să clădesc la loc ceea ce distrug astăzi cu atâta ușurință? Henny doar nu e un episod, ci viața, în adevăratul ei înțeles, viața întreagă, cu toate bucuriile și toate necazurile... așa înțelege ea să împărtășească simțimintele unui bărbat!... Te pomenești că nu sunt încă destul de copt pentru însurătoare? — își urmă el șirul gândurilor, căutând parcă o apărare pentru purtarea lui nesocotită. — Firește că nu sunt, de vreme ce întâlnirea cu această femeie mi-a răpit judecata... Nu, nu n'am încă puterea să nutresc o dragoste sinceră, temeinică, dacă mă las ademenit atât de ușor!

O pasăre de noapte sboară pe dinaintea ferestrei, vestind parcă nenorocirea ce plutea deasupra casei inginerului Kraza. O tăcere de moarte domnea în grădina învăluită în beznă.

Luând o hotărire neașteptată, Victor se imbrăcă

repede și coborî în grădină. Nisipul scărțâia sub pașii săi șovăitori, sporind și mai mult tristețea ce sălășluia în inima sa. Cu toate astea, izbuti să se apropie de gard și privi spre vila învecinată.

La un moment dat, un zâmbet îndurerat încolți pe buzele inginerului. Cât de nechibzuit fusese și de astă dată! Cum de-i venise un asemenea gând? Nu, vecinii săi erau oameni pașnici, n'aveau nicio legătură cu spionii de cari îi vorbise tatăl său!

Înapoiându-se spre casă, trecu pe lângă nucul bătrân, care fusese sădit la nașterea lui. Aici petrecuse atâtea clipe frumoase! Aici țesuse atâtea visuri, alături de verișoara lui! O singură clipă... și toate amintirile pieriseră, alungate de icoana unei femei care-i atâtase simțurile!

Și dintr'odată tânărul își dădu seamă de toată nesocotința lui. Trebuia să pună capăt unei situații care putea să însemne nenorocirea lui! Trebuia să pășească iarăși pe calea cea dreaptă!

— Da, trebue să îndrept greșeala, până nu e prea târziu! — murmură el. — Chiar mâine mă voiu duce la Henny și am să-mi mărturisesc vina, cerându-i iertare! Beția a trecut, acum sunt iarăși omul de mai înainte... a fost doar un episod și de-aci încolo nu mai am ce căuta în vila de alături... Am s'o iau pe Henny de mână și am să mă duc cu dânsa înaintea tatălui meu, căruia trebue să-i spun același lucru... și anume că am greșit, dar mi-am dat seamă la vreme. Și-atunci, totul o să se întoarcă în bine, veselia va domni iarăși printre noi, vom fi iar fericiți... poate și mai fericiți ca până acum!

Liniștindu-se tânărul izbuti să adoarmă.

Cu chipul palid, Henny stătea în pat liniștită, cu ochii în gol. Spre deosebire de Victor, tânăra

față nu izbuti să judece cu chibzuială și zadarnic se strădui ca să găsească o cale de scăpare din situația în care se afla.

Înainte cu două zile numai, soarele mai strălucise în casa lor, strecurând nădejdi în inima tinerei fete. Înainte cu două zile numai, Victor fusese atât de aproape de dânsa, până ce... până ce fericirea ei se spulberase colo, lângă gard... da, și-o lăsase acolo întocmai ca un copil care își pierde mingea în tufiș și renunță la ea, văzând că toate căutările sale sunt zadarnice.

Într'un târziu Henny adormi... Se văzu într'un *castel mare, din mijlocul unei păduri dese, în care nu pătrundea nici lumina soarelui. O vrăjitoare o cufundase într'un somn vecin cu moartea și totul* din jurul ei părea că ascultă de bagheta magică a sgriptoroaicei... Totul dormea împreună cu frumoasa zână... Ani treceau unul după altul, se scurseră decenii, veacuri, mușchiul pădurii acoperise totul, însă cel așteptat, chipeșul Făt-Frumos, nu venise s'o trezească din somnul ei adânc. Nu, nu venise, căci el rătăcea prin *locuri neumblate de oameni, rătăcea pe poteci lăturalnice...*

314. — În mrejile spionilor

Abia se închisese ușa în urma oaspetelui său, că inginerul Klonitzki se apropiă de Vera și i zise, mulțumit:

— Bravo, tovarășă! Ai lucrat cu măiestrie și meriți toate laudele! Din păcate însă, tânărul ăsta nu pare să fie atât de svăpăiat ca să uite să-și ia măsuri de prevedere. Drept să-ți spun, nu mă așteptam de fel să refuze cu atâta încăpățânare să-ți dea lămuriri asupra chestiunii care ne interesează.

Vera Ulkitzki rămase tăcută, căci în mintea ei se încrucișau cu totul alte gânduri și cuvintele lui Klonitzki păreau că nici nu-i ajung la ureche.

— L-ai poftit seara în oraș? — urmă el, fără să bage de seamă că tovarășa lui era distrată.

— Da!

— Și crezi că o să vie?

— Sper...

— Bine... foarte bine! Ah, dacă bătrânul și nepoată-sa ar putea fi îndepărtați din casă pentru un ceas!...

Deodată, inginerul își curmă vorba și ciuli urechile. Vera tresări și ea din visare, căci se auzea lămurit sgomotul unei chei răsucită în broasca ușii de la intrarea principală. Klonitzki scoase revolverul din buzunar și deschise ușa.

— Pankratoff, dumneata! — exclamă dânsul în clipa următoare, întâlnindu-se în vestibul cu agentul care îi așteptase în pădure, când veniseră din Rusia.

— Da, tovarășe, chiar eu! — răspunse celălalt, foarte bine dispus.

— Bine, dar cum ai intrat aici?

— Cu ajutorul cheii!

— Cum, ai și dumneata o cheie la locuința mea? — întrebă inginerul, pălind.

Așa dar, era cu totul în puterea agenților sovietici, cari de sigur că-l urmăreau pas cu pas și-i supravegheau fiecare mișcare. Libertatea pe care i-o făgăduise comisarul Cekei nu era decât mijlocul pentru a-l ademeni în cursă? Cu toate astea, n'avea încotro, trebuia să se supună tuturor hotărîrilor, să rabde orice înjosiri, căci altminteri viața îi era în primejdie.

Pankratoff străbătu vestibulul, intră în odaia în care se afla Vera și, după ce se înclină înaintea ei,

se așează pe un scaun, fără să mai aștepte să fie poftit. Un zâmbet de mulțumire plutea pe buzele agentului, care părea că se simte aici ca la el acasă. Vera, și mai ales tovarășul ei, tresăriră la acest zâmbet, pe care îl cunoșteau prea bine... Era zâmbetul celor din fruntea Cekei... zâmbetul care prevestea nenorociri, care vâra groaza în sărmanii arestați încăpuți pe mâinile cekiștilor.

— Haha, te-ai mirat că mă vezi înăuntru, deși n'am bătut la ușă? — urmă Pankratoff, adresându-se inginerului rus. — Ascultă-mă, dragul meu, chestia e foarte simplă și nu înțeleg de fel cum de n'ai lămurit-o chiar dumneata... Cine ți-a dat cheia de la casa asta, tovarășe Klonitzki?

— Dumneata!

— Ei vezi! Dar de unde poți să știi câte chei am avut? Ce Dumnezeu, un om inteligent n'ar mai avea nevoie de lămuriri într'o chestie pe care o pricepe și un copil.

— Da, așa e, — încuviință Klonitzki. — Dar ce te-a adus încoace, tovarășe? — urmă el, cu glas tremurător.

— Haha, ce m'a adus încoace! — râse agentul. — Ia ascultă, dragul meu, nu te-ai întrebat niciodată ce rost am eu aici? Doar nu-ți vei fi închipuit că guvernul nostru are bani de asvârlit pe gârlă, mai ales acum când avem nevoie de atâtea fonduri, ca să ne putem reface țara! E nevoie să fie cineva care să supravegheze lucrul agenților noștri din străinătate... sau crezi că trebue lăsați de capul lor?

— Nu, firește că nu! — murmură Klonitzki.

— Ei vezi! De sigur că asta nu trebue să te jignească, fiindcă nu se gândește nimeni să se îndoiască de buna dumitale credință, tovarășe Klonitzki! — urmă agentul liniștit. — Știm, însă, cu toții ce va să zică să îndeplinești o misiune atât

de însemnată ca aceea pe care ai primit-o dumneata, şi tocmai de aceea trebue să ne interesăm mereu dacă nu cumva ai nevoie de ajutorul cuiva...

Inginerul se lăsă greoiu într'un scaun, in vreme ce broboane de sudoare îi acoperiseră fruntea. Îşi dădea prea bine seamă că şi aici în străinătate nu rămăsese decât un prizonier al Cekei, un prizonier căruia i se dăduse un răgaz pentru a-şi duce misiunea la îndeplinire, urmând ca după aceea să se înapoieze iarăşi în patrie, unde avea să fie închis din nou în temniţa aceea blestemată, în care lâncezise atâta vreme. Cine ar fi cutezat, oare, să se împotrivească unei asemenea măsuri? Ba, poate că atunci arestarea lui ar fi fost mai îndreptăţită ca oricând, căci dacă îşi îndeplinea misiunea, pătrundea şi taina descoperirii, care trebuia să rămână ascunsă muritorilor de rând.

O bănuială grozavă se trezi deodată în mintea Rusului. Nu cumva agenţii sovietici din Ceho-slovacia aveau ordinul să-l ucidă imediat după ce ar fi pus mâna pe planurile inginerului Kraza? Poate că din aceeaşi pricină şi Potapoff, aviatorul, rămăsese în apropierea pădurii unde aterisaseră? Poate că de aceea îi poruncise comisarul războiului să rămână mereu în legătură cu cei doi trimişi ai guvernului? Nu cumva el trebuia să dea de veste, când Klonitzki şi tovarăşa lui ar fi izbutit să-şi ajungă ţinta, sau să asmuţe călăii împotriva lor, pentru a le smulge planurile şi a-i înlătura după aceea?

In orice caz, un lucru era neîndoielnic: atât el cât şi frumoasa lui însoţitoare, erau prinşi pentru totdeauna în această plasă de spioni, din care nimeni şi nimic nu mai putea să-i elibereze. Nu există niciun colţişor pe faţa pământului, unde oa-

meni de teapa lui Pankratoff să nu dea de el, dacă ar fi încercat să se facă nevăzut.

— Așa dar, sper că nu-mi iei în nume de rău, dacă te întreb ce ai făcut până acum, tovarășe Klonitzki? — urmă agentul, sfredelindu-l cu privirea pe celălalt. — Nu-ți cer socoteală, însă și eu, la rândul meu, trebue să raportez la Moscova...

— Te înțeleg prea bine, tovarășe! — răspunse inginerul. — Deocamdată am izbutit să legăm prietenie cu tânărul Kraza.

— Asta o știu și eu.

Klonitzki îl privi mirat. Așa dar casa lui fusese supraveghiată de spionii Sovietelor?

— Chiar astăzi ne-a făcut o vizită — urmă el.

— Și asta știu, ba l-am și văzut, tovarășe Klonitzki!

— L-ai văzut?

— Firește! A plecat de aici înainte cu vreo zece minute... Dar de ce nu-mi spui nimic despre alte fapte, care s'au petrecut în ultimul timp? De pildă, din ce pricină nasul dumitale e cam umflat?

— Așa e! Uitasem să-ți vorbesc despre asta! Aseară am surprins în grădină un individ care s'a năpustit asupra mea...

— Aha, tocmai asupra acestui lucru voiam să-ți atrag atenția. Fii mereu cu ochii în patru, căci spionii mișună pe aici! Cred că știi și dumneata ca mai toate statele mari și-au trimis oameni, care caută să pună mâna pe planurile invenției inginerului Kraza. De aici putem deduce cât de însemnată e această descoperire, atâta vreme cât mai toate guvernele caută să și-o însușească. Și în ceea ce privește mijloacele de cari se folosesc agenții

Cereți mâine numărul 180 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Puterilor străine, cea mai bună dovadă ai avut-o aseară. Fii mulţumit că ai scăpat teafăr, căci s'ar fi putut întâmpla să capeţi o amintire mult mai dureroasă de pe urma incidentului din ajun. Lupta noastră e pe viaţă şi pe moarte, cu atât mai înverşunată cu cât avem două soiuri de duşmani: în primul rând, agenţii Puterilor străine, care nu se vor da înlături de la nimic pentru a-şi ajunge ţinta, iar în al doilea rând chiar tovarăşii noştri care ne vor pedepsi cu asprime, dacă nu vom izbuti să punem mâna pe planuri. Şi... poate că aceştia din urmă sunt chiar mai primejdioşi decât cei dintâi.

— Aşa dar, individul pe care l-am întâlnit în grădină era spion? — întrebă Klonitzki, înspăimântat, căci înţelesese prea bine cuvintele „tovarăşului" său.

— Da, spionul unei mari Puteri — încuviinţă Pankratoff. — Tocmai de aceea trebue să te grăbeşti, tovarăşe Klonitzki... Ieri centrala noastră din Praga a primit o telegramă de la Moscova, prin care suntem întrebaţi în ce stadiu au ajuns lucrurile. Deşi eram informaţi asupra mişcărilor dumitale de aici, am socotit totuşi cu cale să vorbesc şi cu dumneata, înainte de a înainta raportul...

Agentul se ridică.

— Şi acum, după ce mi-am terminat misiunea pot să plec! — încheiă el.

Se înclină înaintea Verei, apoi se îndreptă spre vestibul şi încuiă uşa după el.

— Groaznic... groaznic!... murmură Vera Ulkitzki, aproape fără să-şi dea seamă.

Şi totuşi, aceste vorbe trădau lupta ce se dădea în sufletul ei. Avea presimţirea că această călătorie avea să însemne nenorocirea ei. Pornise din Rusia însufleţită de un singur ţel: să-şi slujească patria — dar un simţimânt tainic o făcea să creadă

că tocmai acum avea să-și trădeze frații pentru care voise să se jertfească.

In acest timp, Klonitzki rămăsese tăcut și nemișcat, iar pe chipul său se întipărise aceeași expresie ca și în seara când fusese scos din celulă și dus înaintea comisarului Cekei...

315. — Prietenul coșarului.

Coșarul Bergsal, un omuleț uscățiv, palid, cu ochii mari, aproape fără culoare, era foarte bine dispus în această seară, căci, în sfârșit, soția lui adusese pe lume și un băiat, după ce îi dăduse două fiice.

Acum coșarul stătea la masă, cu câțiva camarazi, în cârciuma din mahalaua lor și, după patru halbe de bere și tot atâtea rachiuri, se simțea ca un copil care își serbează onomastica.

— Ascultați ce vă spun eu! Un băiat nu e o fată... și o fată nu e un băiat!

Acest adevăr fu rostit cu glas tunător și, la fiecare cuvânt, coșarul izbea cu pumnul în masă, pentru a-și încredința tovarășii de înțelepciunea vorbelor sale.

— Așa e, Bergsal! Tu toate le știi!

Măgulit de acest compliment, coșarul se însufleți și mai mult.

— La urma urmei, ia spuneți-mi și mie ce este o fată?... In războiu nu folosește la nimic, pe acoperiș nu se poate cățăra...

— Așa e, așa e! — îl susținură tovarășii săi. — La drept vorbind, ce nevoie avem noi de fete? Cine le-a plăsmuit și pentru ce?

— Chelner, încă un rând! — socoti coșarul cu cale să răsplătească afirmațiile camarazilor săi.

Băutura lunecă în curând pe gâtlejurile însetaților bărbați, care nu mai conteneau să-și arate nemulțumirea că Dumnezeu, în bunătatea Lui nemărginită, creiase și fete, socotind că face un serviciu omenirii.

— Gândiți-vă, am două fete mărișoare — urmă Bergsal. — Până acum, a mers cum a mers, fiindcă toată grija mea era să le dau de mâncare... acum, însă, Dumnezeu știe cum o s'o scot la capăt cu zestrea... că doar nimeni n'o să le ia fără bani! Cu băiatul se schimbă chestia... până una alta îmi dă o mână de ajutor și când o fi să se însoare, mai ia el parale... Ce să vă mai spun, dragii mei, fetele astea sunt o pacoste pe capul bieților părinți! Dar să fie sănătoase și să-mi trăiască, dacă așa a vrut Domnul!

— Să-ți trăiască Bergsal! Cum ești tu isteț, nu te lași doborît de soartă!

Firește că acest nou compliment mai atrase după sine „încă un rând", care spori și mai mult dispoziția fericitului părinte și a tovarășilor săi de breaslă.

Deodată, ușa cârciumii se deschise și un bărbat își făcu apariția în local. Aruncă o privire asupra celor de față, se îndreptă spre masa cea mai retrasă, ceru chelnerului să-i aducă un țap de bere, apoi scoase din buzunarul hainei un ziar împăturit cu grijă și se adânci în citirea lui, ceea ce îi ascunse fața de privirile celorlalți.

Necunoscutul rămase toată vremea în același loc, urmărind însă cu luare-aminte, printr'o gaură făcută în ziar, tot ce se petrecea la masa coșarului.

Mai târziu, când luminile începură să se stingă, vestindu-se închiderea cârciumii, Bergsal și tovarășii săi se ridicară de la locurile lor, abia ținân-

du-se pe picioare. Fericitul coşar plăti socoteala, apoi ieşi în stradă, urmat de străin, care nu-l părăsea din ochi.

Chestia cu „băieţii şi fetele" mai fu desbătută câtăva vreme la lumina unui felinar, căci Bergsal ţinea cu tot dinadinsul să dovedească tovarăşilor săi că băieţii înseamnă fericirea părinţilor şi de aceea era el atât de bucuros în seara asta. Firește că discuţia se urmă cu aceeaşi aprindere, deşi cheflii se clătinau ca niște trestii bătute de vânt.

In cele din urmă, însă, coşarul se despărţi de ceilalţi şi porni spre casă, împleticindu-se. Fericitul tată cânta de parcă toată lumea era a lui şi tocmai se pregătea să cotească într'o uliţă lăturalnică — unde locuia, pe semne — când străinul din cârciumă îi aţinu calea:

— La ora asta pe stradă, dragul meu?

Coşarul rămase locului, izbuti cu mare greutate să-şi găsească echilibrul, apoi privi cu ochii sticloşi spre necunoscuttul care îi cerea socoteală asupra unui lucru care nu-l privea decât pe el.

— Hup... ce-ţi pasă dumitale... hup... dacă viu acasă... hup... târziu sau devreme! — răspunse Bergsal, sughiţând. — Dacă nevastă-mea... hup... a adus pe lume... hup... un băiat... hup... de cinci kilograme....

— Drace, cinci kilograme! — murmură necunoscutul, clătinând capul încolo şi încoace.

Văzând admiraţia străinului, Bergsal socoti că acesta îi împărtăşeşte bucuria şi începu să capete încredere în el.

— Da... hup... închipuie-ţi... hup,,, cinci kilograme... hup! — strigă coşarul la urechea necunoscutului, sprijinindu-se de umerii acestuia.

— Nici nu-i de mirare, când tatăl lui e atât de voinic! — răspunse celălalt.

Bergsal îl bătu prietenos pe umeri și se simți și mai mult atras spre noul său cunoscut.

— Hup... vezi tu... m'ai prețuit numaidecât! Am spus eu întotdeauna că... hup... nu mă sinchisesc... hup... dacă bunul Dumnezeu... hup... a făcut economie la mine... hup... de câțiva centimetri!... Nu-i totul să fii lung... hup... lung cât o prăjină și prost ca.... hup... iartă-mă că vorbesc prostii, dar.., hup,.. îmi place să spun lucrurilor pe nume... hup! Toată lumea știe că... hup... Bergsal e om isteț.... hup.,, deși e cam mititel... Chestia e, însă, hup... chestia e cine are un băiat de cinci kilograme?... Bergsal... Bergsal... Trăiască Bergsal! — izbucni coșarul.

— Ascultă-mă, prietene, o întâmplare atât de fericită merită să fie „udată" — zise străinul, care îl ascultase foarte liniștit. — Gândește-te, doar nu capeți în fiecare zi un băiat de cinci kilograme!

— Așa e... hup... nu capeți în fiecare zi... hup.., Trebue... trebue să udăm evenimentul... dar toate cârciumile sunt închise...

— Cât despre asta, să n'ai grijă, dragul meu! Știu eu o cârciumă care ține deschis toată noaptea.

— Serios?

— N'ai decât să te încredințezi!

Și, fără să mai stea la gânduri, necunoscutul opri o mașină, ajută bețivului să se urce în ea, apoi luă loc lângă dânsul.

După cât se părea, Bergsal nu prea se simțea bine în automobil, căci sdruncinăturile pricinuiră o adevărată revoluție în stomacul lui, ceea ce avu ca urmare o mică ceartă cu șoferul, care ținu mortiș să i se plătească covorașul pătat... Necunoscutul potoli cearta și după ce căzu la învoială cu șoferul, coborî într'una din mahalalele orașului.

Coșuri mari de fabrică, se înălțau spre cer ca

degetele unui uriaș. La această oră însă, fotul era învăluit într'o tăcere de mormânt.

Străinul ajută coșarului să coboare treptele unui local murdar, în care se mai aflau câțiva vagabonzi cari își petreceau noaptea la un țap de bere.

Nimeni nu se sinchisi de nouii veniți care se așezară la o masă retrasă. Necunoscutul, însă, ținea cu tot dinadinsul să trezească pe coșar din beția lui, astfel că porunci chelnerului să-i aducă o „cafea mare" cu lămâie.

— Ei drace! — făcu Bergsal, desamăgit, când sorbi cea dintâi înghițitură. Pentru o cafea m'ai adus până aici? Ce Dumnezeu, doar n'ei fi vrând să sărbătorim evenimentul cu băuturi pentru iemei! Nu, nu, asemenea întâmplări n'au loc în fiecare zi, astfel că trebue să petrecem...

— Ai nițică răbdare, dragul meu! — îl întrerupse străinul. — Intâi afacerile, iar pe urmă putem bea până când ni s'o umple stomacul!

— Afaceri? Ce fel de afaceri? Nu cumva ești și tu cam cherchelit, prietene?

— Deocamdată sunt încă treaz, dar după ce om cădea la învoială, încingem un chef de o să-i meargă vestea! Ascultă-mă pe mine, știu eu ce vorbesc! Bea-ți cafeaua și ai să vezi că nu te-am mințit de fel.

De voie, de nevoie, coșarul îi urmă sfatul și, încetul cu încetul, mintea începu să i se limpezească.

— Ești coșar de meserie, nu e așa? — întrebă străinul, după ce-și dădu seamă că însoțitorul său e în stare să susțină o convorbire.

— Da, coșar, de optsprezece ani! — încuviință Bergsal, plin de mândrie. — Și tu te ocupi cu asta?

— Din păcate, nu!... Dar ia spune, dumneata lucrezi în strada Bojar?

— Da, eu! Dar de unde știi asta?

— Ei, cum să nu știu dacă ești atât de vestit! Toți copiii din Brno, știu că hornarul Bergsal curăță coșurile din strada Bojar!... Și apoi, când e vorba de un om isteț, ceilalți știu despre dânsul mai mult chiar decât el-însuși!

Amândoi izbucniră în hohote de râs și, cu acest prilej, treziră câțiva mușterii, cari adormiseră cu capul pe masă și cari începură să mormăie că fuseseră treziți.

— Ascultă-mă, Bergsal, după câte știu, în raionul dumitale se află și casa inginerului Kraza...

— Da! Și ce-i cu asta? — întrebă coșarul, interesat.

— Hornul al doilea duce în laborator, nu e așa?

— Drace, de unde știi toate astea? — exclamă coșarul, holbând ochii.

— De unde știu? Ei, asta n'are nicio însemnătate... Mai bine să vorbim despre chestia care mă preocupă... Vezi, dacă ai vrea să-mi dai o mână de ajutor... urmă necunoscutul, în șoaptă ațintind asupra tovarășului său o privire plină de înțeles.

— Să-ți dau o mână de ajutor? Care va să zică pui ceva la cale? Vreo spargere, hai?

— Nu, nici gând! N'am nevoie de bani, dragul meu!... Ascultă-mă, în laborator se află un dulăpaș de oțel și dacă ai vrea să-mi aduci un tipar în ceară dela broasca acestui dulăpaș...

— Băiete, nu te juca cu focul! — îl amenință coșarul, zâmbind.

— Nu te grăbi, că doar n'am isprăvit încă! Ia spune, cât crezi că-ți dau pentru acest mic serviciu?

— Ei vezi, asta aș vrea să știu și eu! — răspunse coșarul, privind spre celălalt cu încordare.

— O mie!

— O mie de nuci sau de mere? — încercă Bergsal să glumească.

— Nu, ci o mie de coroane!

Coşarul privi cu ochi holbaţi spre însoţitorul său spunându-şi că nu mai încăpea nicio îndoială că acesta îşi pierduse minţile. Era cu putinţă, oare, să-i se dea o sumă atât de mare?

— Ascultă-mă, tare mi-e teamă că locul dumitale nu e aici, ci la balamuc! — zise el, cu gravitate. — Dacă ar fi născut şi nevasta dumitale un băiat de cinci kilograme, şi ai fi sărbătorit evenimentul aşa cum se cuvine, aş fi fost gata să pun totul în seama beţiei, însă dumneata n'ai băut nimic, aşa că nu-mi rămâne să cred decât că-ţi lipseşte o doagă... Şi, deşi sunt coşar de meserie, totuş mă pricep şi în asemenea lucruri, aşa că am să încerc să-ţi fiu de folos...

Zicând acestea, hornarul se pregăti să se ridice de la locul său pentru a chema câţiva oameni, cari să-i ajute la transportarea „nebunului".

Acesta, însă, îl ascultă foarte liniştit, apoi începu să râdă şi cuprinse mâna tovarăşului său.

— Nici nu mă aşteptam să-mi fii atât de binevoitor — zise el, înveselit. — Şi tocmai de aceea nu-ţi iau în nume de rău purtarea... Rămâi, însă, liniştit la locul dumitale, căci n'ai de-a face cu un nebun, ci cu un om în toate minţile, care o să-ţi dovedească pe dată că ştie ce spune...

Zicând acestea, scoase din buzunar un portofel plin de bancnote şi, după ce aruncă o privire în jurul său, întinse coşarului o sută de coroane.

— Iată un aconto, dragul meu.

Bergsal vru să înşface bancnota, dar străinul îşi trase mâna înapoi, zicând:

— Stai, nu te grăbi, întâi vreau să ştiu dacă eşti de acord sau nu!

— Sunt de acord! — răspunse celălalt, izbindu-se cu pumnul în piept.

— Bate laba!

Grăbit să intre cât mai curând în stăpânirea celor o sută de coroane, Bergsal strânse mâna tovarășului său, apoi rămase în așteptare.

— Când faci treaba? — întrebă necunoscutul.

— Când vrei! Chiar și acum. Sunt doar de optsprezece ani în meseria mea și știu cum să mă cațăr pe acoperiș, chiar dacă nevastă-mea a născut astăzi un băiat de cinci kilograme... Să nu-ți fie teamă că am să alunec...

— Ascultă-mă, prietene, graba strică treaba și afară de asta, nu te-aș sfătui să faci astăzi o asemenea încercare, căci mi-e teamă că n'o să mai dau ochi cu dumneata... Mai bine s'o lăsăm pe mâine... Vrei?

— Firește!

— Atunci, ne-am înțeles... mâine seară la ora opt ești iarăși aici.

— Da.

— Dar știi unde te afli acum?

— De unde dracu' să știu?

— La „Butoiul fără cep"... Mâine ai să poți veni încoace?

— Mai încape vorbă!

Necunoscutul se îndură să-i dea —' pe ascuns, firește — bancnota atât de mult dorită.

— Și când primesc restul? — întrebă coșarul.

— Când îmi aduci tiparul... Iată și ceara de care ai nevoie...

Zicând acestea îi înmână un pachețel.

— Stai că nu merge așa! — făcu Bergsal. — Mai dă-mi o sută de coroane, dacă vrei să am încredere în dumneata. Știi doar că la orice afacere se plătește aconto jumătate din preț. Eu sunt mai cumsecade și nu-ți cer nici măcar un sfert, dar încă

o sută de coroane tot trebue să-mi mai dai, căci vreau să cumpăr un dar nevestii-mi... merită, doar, sărăcuța de ea, dacă a purtat în pântece atâta greutate... și unde mai pui că era și băiat!

Străinul scoase din portofel încă o bancnotă de o sută de coroane, dar, spre groaza coșarului, o rupse în două. (Vezi coperta).

— Ce faci acolo, ai înebunit! — strigă Bergsal, sărind de pe scaun.

— Las' că știu eu ce fac! — îl liniști tovarășul său. — Dumneata iei jumătate, iar eu cealaltă. Până nu ne-om întâlni iarăși, niciunul din noi nu se poate folosi de jumătatea din bancnotă. Ne-am înțeles?

Coșarul păru foarte entuziasmat de această idee și renunță să mai facă un dar soției sale. De fapt, nu renunță, ci hotărî să amâne doar chestia pentru a doua zi, când urma să primească răsplata făgăduită de mărinimosul lui tovarăș.

— Și-acum, putem s'o luăm iarăși de la capăt dragul meu — zise străinul, care ceru chelnerului să aducă o sticlă din vinul cel mai bun.

— Da, da, s'o luăm de la capăt! — încuviință coșarul, plin de însuflețire. — Doar nu se întâmplă în fiecare zi să-mi nască nevasta un băiat! Asemenea evenimente mari trebuiesc sărbătorite cum se cuvine!

Și cei doi sărbătoriră evenimentul așa cum se cuvenea.

A doua zi, când se trezi din somn, Bergsal se frecă la ochi, își trecu mâna peste față, dar tot nu-i venea să creadă că-și venise în fire. Soarele strălucea pe cer, dovedind că trecuse de mult ceasul când un hornar trebuia să pornească la lucru.

In cele din urmă, Bergsal își dădu și el seamă că trebue să coboare din pat și încercă să ri-

dice capul. Zadarnic, însă — capul îi căzu pe perne ca o bucată de plumb.

— Hm, stau prost! — murmură el, străduindu-se să-şi amintească întâmplările din seara trecută.

Îşi frământă el mintea câtăva vreme, dar din clipa când se despărţise de tovarăşii săi, totul se pierdea în umbră şi nu mai ştia nici măcar cum ajunsese acasă. Da, vorbiseră sub felinar vreo jumătate ceas, apoi îşi luase rămas-bun de la ceilalţi şi...

— Ce dracu' oiu fi făcut după aceea? — mormăi el, înciudat.

Luptându-se cu oboseala care ameninţa să-l copleşească din nou, fericitul părinte coborî din pat şi începu să se îmbrace, când, deodată vârând mâna în buzunar, găsi două bancnote, pe care le scoase la iveală şi le privi dus pe gânduri.

— Ei drace! — exclamă el, la un moment dat, învârtind între degete bancnota înjumătăţită.

Şi, aşezându-se pe marginea patului, începu să chibzuiască. Creierul i se limpezi şi prinse să lucreze întocmai ca o locomotivă care îşi iuţeşte mersul din ce în ce mai mult. In sfârşit, amintirile-i reveniră cu totul, ca şi cum cineva i-ar fi luminat mintea. Găsi şi pachetelul cu ceară şi acum Bergsal îşi dădu seamă, dintr'odată, că jumătatea de bancnotă însemna o făgăduială, un legământ făcut cu misteriosul său tovarăş.

— Hh, mare minune dacă n'o fi ceva la mijloc! mormăi el, cuprins de nelinişte. — Ce interes o fi având individul să pună mâna pe tiparul broaştei de la dulăpaş? De sigur că vrea să-şi facă o cheie... Cu ce scop, însă, căci bani părea să aibă din gros?

Coşarul începu să măsoare încăperea cu paşi mari, în timp ce creierul său lucra cu înfrigurare.

— De ce s'a apropiat de mine aşa netam-ne-

sam? Nu mai încape îndoială că urmăreşte ceva, căci a aşteptat să rămân singur şi abia atunci a cutezat să-mi vorbească... Da, da, cafeaua trebuia să-mi limpezească mintea, pentruca să ne putem înţelege, iar după aceea m'a îmbătat iarăşi... Chestia e foarte simplă până aici... dar de aici încolo?... Ce să fac? Cum să mă las ademenit de câţiva bani, ca să-i înlesnesc cine ştie ce nelegiuiri!... Ei dracel de ce ţi-ai vârît codiţa tocmai acum, când sunt atât de fericit?

Zicând acestea, Bergsal intră în odaia alăturată, se apropie de patul soţiei sale şi privi cu bucurie spre micuţul înfăşurat în scutece.

Da, Domnezeu fusese îndurător cu el şi-i dăruise un băiat! Dar tocmai de aceea era şi el dator să păşească pe calea cea dreaptă.

Şi atunci, Bergsal luă o hotărîre, pe care o duse la îndeplinire numaidecât, de teamă să nu se răsgândească.

Fără să-şi mai bea cafeaua, se năpusti afară din casă şi porni grăbit spre locuinţa inginerului Kraza, din strada Bojar.

— Trebue neapărat să vorbesc cu domnul inginer — zise el, adresându-se Henny-ei, care venise să-i deschidă poarta.

— Să vorbeşti cu unchiul meu? — făcu tânăra, mirată. — N'aş putea să ştiu şi eu despre ce e vorba?

— Din păcate nu, domnişoară, căci e o chestiune foarte importantă...

— Bine, atunci aşteaptă niţel, ca să văd dacă unchiul meu te poate primi.

Tânăra se depărtă şi peste puţin timp inginerul Kraza îşi făcu apariţia la poartă.

— Ce s'a întâmplat, Bergsal? Ti s'a făcut dor de noi? — întrebă el, zâmbind.

— E vorba de ceva foarte însemnat, domnule inginer...

— Zău? — făcu bătrânul, neîncrezător, deşi ştia că se putea bizui pe vorbele coşarului, care îl slujea de multă vreme.

— Da, da, trebue neapărat să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi — stărui Bergsal.

— Atunci vino înăuntru, dragul meu! — răspunse inginerul şi-l conduse în vestibulul casei.

— Ştiţi, nevastă-mea a născut ieri un băiat — începu coşarul. — Da, un băiat de cinci kilograme...

— Felicitările mele, prietene! — îl întrerupse Kraza. — Rar se întâmplă ca un nou născut să cântărească atâta...

— Da, aşa e, dar nu despre asta voiam să vă vorbesc... Aşa dar, aveam toate motivele să mă înveselesc şi eu niţel, astfel că mi-am poftit la masă câţiva prieteni, iar după aceea ne-am dus cu toţii să bem un pahar de vin la cârciuma din mahalaua mea. Firește, că eram foarte veseli şi ne-am cam întrecut cu băutura, până ce ne cherchelirăm... In cele din urmă, însă, o luarăm spre casă şi, înainte de a ne despărţi, mai stăturăm câtva timp de vorbă sub un felinar. Tocmai când îmi luasem rămas-bun de la prietenii mei şi mă îndreptam spre casă, un individ se apropiă de mine şi, dintr'una în alta, mă pofti la un pahar de vin. Deoarece era târziu şi cârciumile se închiseseră, noul meu prieten îmi propuse să luăm o maşină şi să ne ducem la „Butoiul fără cep", care ţine deschis toată noaptea... Înţelegeţi, domnule inginer, aveam două fiice şi aşteptam cu nerăbdare ca Dumnezeu să-mi dăruiască un băiat... ieri mi s'a împlinit visul acesta măreţ... aşa dar, nu-i de mirare că mă lăsai ispitit de propunerea străinului, căci voiam cu tot dinadinsul să împărtăşesc şi altora bucuria mea... De altminteri,

ştiţi că nu prea beau... ieri, însă, trebuia să sărbătoresc evenimentul...

— Da, ştiu, Bergsal! — încuviinţă inginerul Kraza, care începu să dea semne de nerăbdare.

— Aşa dar, luarăm o maşină şi pornirăm spre „Butoiul fără cep" — urmă coşarul, care nu mai pomeni nimic despre micul incident din maşină, fie din pricină că nu-şi amintea de el, fie pentrucă nu cuteza să vorbească despre asta. — După ce ajunserăm la „Butoiul fără cep" necunoscutul porunci chelnerului să-mi aducă o cafea cu lămâie — ca să mă desmeticească — apoi îmi dădu o bancnotă de o sută de coroane şi petecul ăsta...

Zicând acestea, coşarul scoase din buzunar jumătatea de bancnotă şi o flutură în aer.

— Hm, toate astea sunt foarte interesante, dragă Bergsal — murmură inginerul, nerăbdător — dar nu înţeleg ce legătură au cu mine...

— Oh, veţi vedea îndată că au o legătură... şi încă una foarte strânsă! Dumneavoastră sunteţi, ca să fie aşa, personagiul cel mai însemnat în afacerea de care vă vorbesc.

Kraza se juca cu lanţul de aur al ceasornicului şi toată vizita asta îl indispunea, căci era aproape sigur că mosafirul său va sfârşi printr'o cerere de bani.

— Da, da, numai că tot nu înţeleg cum aş putea să am eu ceva de-a face cu întâmplarea dumitale...

Bergsal se ridică în vârful picioarelor, îşi întinse gâtul şi şopti la urechea inginerului:

— Individul mi-a făgăduit o mie de coroane dacă izbutesc să-i fac rost de un tipar de ceară al broaştei dulăpaşului de oţel din laboratorul dumneavoastră...

Cereţi mâine numărul 181 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

2528

- Cum ai spus? Un fipar după broasca dulăpașului? — exclamă Kraza, privindu-l cu ochii holbați.

— Da, da, întocmai...

— Dar de unde știi dumneata că am un dulăpaș în laborator?

— De unde să știu, dacă nu din gura străinului? După cât se pare, cunoaște locuința dumneavoastră până în cele mai mici unghere...

— Cu neputință!

— Și totuși, așa el — stărui coșarul. — La început nu-mi venea nici mie să cred, însă după aceea m'am încredințat că știe cum stau lucrurile pe aici, căci mi-a vorbit de coșul laboratorului al cărui loc îl cunoaște foarte bine. Nu mai încape nicio îndoială că urmărește ceva, altminteri nu m'ar fi oprit el pe stradă și nu mi-ar fi oferit o sumă atât de mare...

— Ascultă-mă, i-ai spus dumneata că ești coșarul nostru?

— Nu, știa asta dinainte.

Abia acum își dădu seamă inginerul că Bergsal avea dreptate și că scopul vizitei sale era foarte întemeiat. Plin de recunoștință, cuprinse mâinile coșarului și le strânse cu căldură:.

— Ești un om cinstit, dragul meu! Îți mulțumesc din toată inima și fii sigur că am să te răsplătesc cum se cuvine...

— Dar nu m'am gândit la răsplată, domnule Kraza! — se împotrivi coșarul. — Vă rog să mă credeți că nici n'aș fi stat de vorbă cu individul acela, dacă aș fi fost treaz... Poate, însă, că tocmai asta a fost norocul dumneavoastră, căci altminteri n'aș fi aflat gândurile lui. Dacă s'ar fi adresat altuia, poate că lucrurile n'ar fi ajuns la urechile

dumneavoastră, și atunci n'ați mai fi putut lua măsurile de apărare. Ce e drept, aseară nu înțelesesem tocmai bine că urmărește un scop ascuns, dar azi dimineață, când mi-am venit în fire și-am găsit în buzunar jumătatea de bancnotă, am început să chibzuiesc și mi-am amintit de vorbele lui: „bani am de ajuns“... Ei, atunci e vorba de altceva, poate și mai prețios decât banii — mi-am zis eu... Fără să mai stau la gânduri am pornit spre locuința dumneavoastră, ca să vă povestesc cele întâmplate.

— Bine, dragul meu, ai fost un om cinstit și nici nu m'aș fi așteptat să procedezi în alt chip... Ia loc, te rog! Deocamdată, trebue să mă pun la adăpost de vreun atac neașteptat...

Inginerul Kraza chemă la telefon prefectura poliției și rugă să i se trimită un polițist destoinic pentru a lămuri o chestiune suspectă.

După puțin timp, comisarul Minlas își făcu apariția în locuința inginerului, care îi istorisi despre ce era vorba.

— Când urmează să te întâlnești iarăși cu el? — întrebă polițistul, adresându-se cosarului.

— Astă seară, la ora opt, într'o cârciumă din cartierul de nord al orașului.

— Cum se numește cârciuma?

— „Butoiul fără cep“.

— Aha, se vede cât de colo că se teme de lumina zilei, altminteri nu și-ar fi ales tocmai spelunca asta, unde vin numai indivizi suspecți... Ascultă-mă, dragul meu, ai să te duci la întâlnire!

— Domnule comisar, nu s'ar putea... Gândiți-vă că am trei copilași, cari ar rămâne pe drumuri dacă mi s'ar întâmpla ceva — murmură cosarul, neliniștit. — Nu că mi-e teamă, dar mă gândesc la ai mei... ce s'ar face, sărmanii, dacă...

— Fii liniștit, dragul meu! — îi curmă vorba comisarul. — Știu eu cum să procedez ca nimeni să nu se atingă de dumneata! Ce Dumnezeu, doar nu degeaba sunt comisar de zece ani de zile!

— Bine, în cazul ăsta, sunt gata să fac orice.

— Chestia e foarte simplă, de altminteri, și ai să-ți dai seamă și dumneata că n'ai de ce să te temi... Așa dar, te duci, la ora hotărîtă, în cârciuma aceea, te așezi la o masă și aștepți liniștit până ce-și face apariția individul cu care ai vorbit aseară. Firește că ai să iei cu dumneata un tipar de ceară, astfel că n'o să bănuiască nimic din cele ce vom pune noi la cale. E cu putință ca să-ți dea astăzi o nouă însărcinare, pe care ai s'o primești, firește, fără șovăire, după ce îl vei încredința că ai să te silești să-i fii de folos și de astă dată. Lucrul de căpetenie e să faci în așa fel ca să nu-i trezești bănuielile și să-l lași încredințat că vrei să-ți îndeplinești misiunea. După ce-ți vei fi luat rămas bun de la el, vei porni spre casă, unde te va aștepta ajutorul meu. Restul lasă-l pe seama noastră! Până una alta, mă văd nevoit să-ți iau bancnota primită de la el, căci am nevoie de o dovadă. Fii liniștit, însă, căci ai să primești în schimb o sumă de trei ori mai mare...

— Nu e vorba de asta, domnule comisar! — răspunse Bergsal, oarecum jicnit. — Vreau, doar să dau și eu o mână de ajutor ca să împiedecăm o nelegiuire.

— Cred că ajutorul dumitale ne va fi foarte prețios, dragul meu! — îl încurajă polițistul.

Bergsal părăsi casa foarte mândru de el și, în timp ce pășea dealungul străzii, începu să fluiere încetișor.

— Ce trebue să fac acum, domnule comisar? — întrebă inginerul, după plecarea coșarului. — Cred

că n'ar strica dacă mi-ați da un polițist de pază.

— Nu e nevoie, căci indivizii vor fi arestați chiar astă seară... Fii liniștit, domnule Kraza, și crede-mă că atâta timp cât voiu rămâne în slujba mea, n'o să ți se întâmple nimic.

In aceeași zi, Klonitzki primi din Praga o telegramă cu următorul cuprins:

„Concediul se apropie de sfârșit. Imprejurări neprevăzute fac necesară înapoierea la birou. Grăbiți-vă! Mai aveți patru zile".

Telegrama nu purta nicio semnătură, însă Klonitzki știa prea bine de unde pornise ea și pricepu tâlcul cuvintelor. Guvernul sovietic îl amenința — și această amenințare avea să fie pusă repede în practică, dacă nu izbutea să pună mâna pe planuri. Fără să vrea, se gândi iarăși la celula în care lâncezise opt luni de zile... Poate că acum îl aștepta o soartă și mai crudă? Ba, era chiar sigur de asta! Sovietele îi amenințau viața, căci trebuiau să se răzbune împotriva aceluia care fusese atât de neîndemânatec și nu izbutise să-și ducă misiunea la îndeplinire.

Preocupat de aceste gânduri, inginerul nu auzî ușa deschizându-se în aceeași clipă. Când ridică ochii zări înaintea sa pe Pankratoff, care de astă dată se arătă mai prietenos ca de obiceiu. Totuși, agentul părea liniștit.

— Tovarășe Klonitzki, situația începe să devie cam primejdioasă — începu el. — Poliția din Brno se află pe urmele unei organizații care are aceeași țintă ca și dumneata... N'ar fi cu neputință să se întreprindă o razie chiar în astă seară, iar indivizii să fie arestați. Pe de o parte, asta n'ar fi rău pentru noi, căci ni se lasă drumul liber — pe de altă parte, însă, avem cea mai bună dovadă

că poliția e informată asupra celor ce se pun la cale și, nu mai încape nicio îndoială că atenția ei va fi îndreptată asupra străinilor aflători în oraș. Mai mult ca sigur că toți aceștia vor fi supravegheați de aproape, ceea ce ar zădărnici realizarea planului nostru. Așa dar, trebue s'o ștergem de aici cât mai repede cu putință, căci altminteri s'ar putea întâmpla lucruri foarte neplăcute. Chiar azi după prânz am să mă duc la Potapoff ca să-l pun în curent cu ultimele evenimente. Dacă nu izbutiți să fugiți la vreme, tovarășul nostru va fi nevoit să se înapoieze singur la Moscova...

— Și noi ce facem?

— Noi? — făcu Pankratoff, dând din umeri. — La urma urmei, noi nu suntem decât niște pioni fără însemnătate... și, în caz de primejdie, fiecare se gândește la pielea lui... Așa dar, nu te bizui pe noi, tovarășe! Te sfătuiesc, însă, să faci tot ce-ți va sta în putință ca să-ți îndeplinești misiunea și să nu părăsești câmpul de luptă, decât atunci când ai să-ți dai seamă că ai pierdut bătălia. Dar asta înseamnă să-ți amâni sfârșitul sau, mai bine zis, să lași altora prilejul să-ți dea lovitura de grație... Pentru noi nu există înfrângere... ci moarte! Acesta e sfârșitul hărăzit celor înfrânți... Și acum, la revedere!

Klonitzki rămase cu privirile ațintite în gol. Da, acesta e sfârșitul celor înfrânți!

Cuvintele agentului îi răsunau în urechi fără încetare.

N'ar fi oare mai bine să părăsească orașul și să-și caute un adăpost într'un colț singuratec? Dar exista, vreun loc unde să scape de agenții Cekei? Să se înapoieze în patrie? Nu, mai bine moartea!

In cele din urmă Klonitzki își dădu seamă că singurul mijloc de scăpare era să pună mâna pe

planuri. Numai dacă izbutea să-şi ducă misiunea la îndeplinire, se putea socoti în afară de primejdie.

Aşa dar, luă hotărîrea să pornească la lucru numaidecât şi să pună totul în joc spre a-şi ajunge ţinta.

Se ridică de pe scaun şi porni spre odaia Verei, care tocmai se îmbrăca. Bătu la uşă şi tovarăşa lui îi răspunse, rugându-l să-i dea răgaz să şi termine toaleta.

In cele din urmă frumoasa fată se ivi în prag.

— Veşti rele, tovarăşă! — zise inginerul, care îi istorisi tot ce aflase de la agentul sovietic.

— Da, ai dreptate, situaţia pare să devie ameninţătoare — încuviinţă Vera, dusă pe gânduri. — Din păcate, însă, nu putem face nimic...

— Totuşi, trebue să facem ceva, trebue să riscăm totul, căci altminteri ne aşteaptă o soartă grozavă. Ştii doar prea bine că nu mai putem da înapoi, de vreme ce am pornit pe această cale. Aşa dar, nu ne rămâne decât să înaintăm, fie chiar cu preţul vieţii noastre.

— Cât despre asta, n'am nimic împotrivă, căci am fost totdeauna gata să mă jertfesc pentru patria mea! — răspunse Vera, cu însufleţire. — Ai vreun plan, tovarăşe Klonitzki?

— Da, însă nu voiu izbândi, decât cu ajutorul dumitale... Trebue să-ţi dai toată silinţa să-mi urmezi sfaturile întocmai, căci altminteri soarta amândurora e pecetluită...

Vera privi ţintă spre tovarăşul ei, dar acesta îi citi în ochi lupta care se stârnise în sufletul ei.

Biata fată presimţea că iarăşi va fi silită să se prefacă, spre a înşela buna credinţă a celor din jurul lor. Dar n'avea încotro, căci acei cari porniseră pe această cale nu mai puteau da înapoi.

— Ascultă-mă, cea mai mică nesocotință poate însemna pierirea noastră — urmă inginerul. — Cea mai mică scăpare din vedere poate aduce după sine prăbușirea întregului plan, ceea ce ar avea ca urmare înfrângerea noastră totală, căci altă încercare n'o să mai putem face... In primul rând trebue să te pui în legătură cu tânărul Kraza...

— Dar bine, tovarășe, cum să...

— Lasă-mă să isprăvesc! Ți-am spus doar că nu există alt mijloc de scăpare și trebue să punem totul pe o singură carte... Așa dar, orice împotrivire ar fi fără rost și m'ar sili să renunț la planuri adică să mă înapoiez la Moscova, unde, firește că va trebui să raportez cine poartă vina înfrângerii!

Un fier roșu păru că străpunge inima Verei Ulkitzki. Să fie învinuită că zădărnicise reușita misiunii lor? Nu, trebuia să se supună poruncilor tovarășului ei.

— Bine, te ascult, sunt gata să fac orice — murmură ea.

Klonitzki îi destăinui planul ticluit și, după ce tânăra îl ascultă cu luare aminte, se ridică și porni spre aparatul telefonic.

Victor Kraza tocmai se îmbrăcase și toate gândurile sale erau îndreptate numai asupra convorbirii, pe care urma s'o aibă cu Henny și tatăl său. Vedea, aievea, înaintea ochilor chipul strălucitor de bucurie al verișoarei sale, când va auzi mărturisirea lui și va înțelege că regretă din toată inima nesocotința pe care o făcuse.

In cele din urmă, tânărul străbătu vestibulul și se îndreptă spre odaia Henny-ei când sbârnâi telefonul.

— Cum, dumneavoastră, stimată doamnă? — exclamă el, recunoscând glasul Verei

Sângele începu să-i clocotească în vine şi, deşi era depărtat de frumoasa fată, i se păru că simte parfumul ei îmbătător şi căldura mâinilor ei delicate... In aceeaşi clipă, se spulberă fericirea Henny-ei!

Vera Ulkitzki îl rugă s'o însoţească seara în oraş, iar tânărul ei vecin n'avu curajul să-i refuze rugămintea, ci răspunse, cu glas tremurător:

— Cu plăcere, stimată doamnă!

Telefonul sbârnâi strident în vila spre care se îndreptase automobilul cu cei doi indivizi, dintre cari unul fusese surprins de inginerul Klonitzki în grădina casei sale.

„Şeful" sări dela locul său şi luă receptorul în mână.

— Allo, cine-i acolo?

— Arcon... Trebue să vă vorbesc neapărat! — se auzi un glas de la celălalt capăt al firului. — Da... o chestiune urgentă...

— Vino la „Fata veselă".

— Cu neputinţă!

— Atunci vin eu la dumneata.

— Nici asta nu se poate, căci tocmai acum mi-am părăsit locuinţa.

— Ce faace? Ti-ai părăsit locuinţa?... Drace, nu mai înţeleg nimic!... Ascultă-mă, ne întâlnim la cafeneaua noastră!

— Nu, nici acolo... Dacă se poate, veniţi cu maşina în locul unde am fost acum două zile... Vă aşteptăm!

— Bine, vin numaidecât!

„Şeful" puse receptorul la loc, coborî scara grăbit şi, după puţin timp, se afla în automobilul său, gonind spre şosea.

De odată, auzi o fluierătură ascuţită şi opri mo-

torul. Doi indivizi — erau aceeași carî îl vizitaseră într'una din nopțile trecute — săriră repede în automobil, cu valizele în mână.

— Înainte, cu toată viteza! — șopti agitat unul din ei — acela care sărise gardul grădinii lui Klonitzki.

Automobilul porni ca o săgeată.

Unul din cei doi indivizi se sprijini de rezemătoare și șopti „șefului" care stătea la volan:

— Suntem descoperiți... Azi dimineață, am supravegheat casa cosarului, căci vroiam să mă încredințez dacă își face datoria. Am observat astfel că la ora nouă dimineața, Bergsal părăsi locuința. însă nu în hainele de lucru, și se duse la inginerul Kraza, unde, după puțin timp, și-a făcut apariția și comisarul Minlas... Așa dar, nu mai încape nicio îndoială că ticălosul ne-a trădat... De sigur că astă-noapte va avea loc o descindere la „Butoiul fără cep", astfel că cel mai bun lucru ce-l avem de făcut e să ne punem la adăpost cât mai repede cu putință...

— La adăpost! — scrâșni „șeful". — Cine știe dacă nu ne-om adăposti în iad!

— Oriunde, numai să nu încăpem pe mâinile poliției...

— Care va să zică, Rușii pot lucra acum nestingheriți, căci au scăpat de noi!—adăugă celălalt și acceleră viteza mașinii.

— Au scăpat, dar nestingheriți nu pot lucra ei, căci e de ajuns că s'au trezit bănuieli...

Și mașina cu cei trei indivizi străbătu șoseaua în grabă îndreptându-se spre graniță, unde spionii voiau să-și găsească salvarea.

Cosarul Bergsal așteptă zadarnic la „Butoiul fără cep" și tot zadarnic așteptă și comisarul, care

stătea la masa alăturată și părea adâncit în citirea unui ziar. In afară de acesta, doi polițiști, cu mantalele ude de ploaie, se plimbau pe trotoarul din fața cârciumii.

Dar, misteriosul străin nu-și făcu apariția, căci se părea că ține mai mult la libertatea lui decât la tiparul de ceară și jumătatea de bancnotă pe care o încredințase cosarului.

Trecu astfel un ceas, două, trei... Necunoscutul tot nu venise încă. La un semn al comisarului, Bergsal părăsi localul îmbâcsit de fum și, ajungând în stradă, își ridică gulerul, vârî mâinile în buzunare și, scuipând cu obidă, mormăi:

— Drace, mi-am pierdut vremea în zadar! Mai bine stăteam acasă, lângă băiețașul meu...

Desamăgit, porni apoi spre locuința lui, unde îl așteptau cei dragi

315. — Trădarea.

Vera Ulkitzki stătea în fața oglinzii și-și făcea toaleta. O minunată rochie de bal, alături de care se afla o pereche de pantofi cu fir, așteptau să fie îmbrăcați.

Vera, însă, părea foarte turburată și în zadar încerca să-și alunge teama care o chinuia. Toate străduințele pentru a se liniști rămaseră zadarnice, căci mereu i se părea că o primejdie mare plutește deasupra ei.

Inainte cu jumătate ceas băgase de seamă că tovarășul ei își luase un revolver pe care îl vârise în buzunarul smocking-ului. Acesta fusese primul semn care îi stârnise teama și, după aceea, mai știa că Pankratoff avea să-i supravegheze în barul pe care voiau să-l viziteze.

Deocamdată, Klonitzki nu-i destăinuise nimic din cele ce-şi pusese în gând şi nu-i vorbise decât despre rolul pe care trebuia să-l joace dânsa. Cu alte cuvinte, o socotea drept o unealtă, a cărei singură menire era să execute poruncile stăpânului ei. Şi, la urma urmei, era mai mult decât o unealtă? Nu făgăduise ea lui Ilino să înlesnească misiunea inginerului să-i dea ajutor în orice chip? Şi cu toate astea, se simţea neputincioasă faţă de tânărul Ceh cu ochi albaştri şi trăsături energice, ai cărui ochi priveau uneori cu asprime, iar alteori cu blândeţe îngerească! Da, Victor Kraza era o piedecă peste care nu putea trece.

— Îl iubesc, oare? — se întrebă Vera. — Nu, cum ar fi cu putinţă, tocmai acum, când am renunţat la dragoste şi chiar la mine însămi?

Totuşi, se simţea atrasă spre el. Poate că era numai o atracţie tainică, născută din trebuinţa de a fi aproape de un bărbat iubit? Poate că inima ei îşi cerea dreptul la viaţă, dreptul pe care îl are orice femeie tânără, care n'a sorbit încă din cupa dragostei, care a tânjit mereu după un om care nu-i împărtăşea simţimintele?

In clipa următoare, Klonitzky îşi făcu apariţia în prag. Frumoasa femeie îşi acoperi repede cu un şal umerii goi.

— Tovarăşe, ţi-am interzis doar să intri la mine, fără să baţi în uşă! — zise ea, indignată. — Ştii prea bine că pe noi nu ne leagă decât misiunea care ne-a adus aici.

— E adevărat, însă nimeni nu mă poate împiedeca să mă bucur şi eu de o privelişte frumoasă! — răspunse Klonitzki, zâmbind cu înţeles.

— Cred că n'ai să mă sileşti să fac tocmai ceea ce îţi puseseşi în gând înainte... Adu-ţi aminte că m'ai ameninţat să pleci la Moscova şi să mă în-

vinuiești că m'am abătut de la datorie... Ei bine, același lucru îl voiu face eu, dacă te încumeți să te apropii de mine!

Klonitzki o privi cu ochi aprinși de patimă. Sângele începu să-i clocotească în vine la vederea acelui trup minunat.

— Vera, până acum am izbutit să mă înving pe mine însumi, am ascuns cât am putut simțimintele pe care le-ai trezit în inima mea... Acum, însă, nu mai pot... te iubesc, Vera, te iubesc ca un nebun!

Frumoasa fată rămase ca încremenită și o spaimă de moarte se întipări pe chipul ei. Șalul de mătase îi alunecă de pe umeri, desgolind carnea ei albă.

— Vera, nu mă respinge, sunt gata să fac orice...

— Dacă ești gata să faci orice, atunci părăsește odaia cât mai curând și nu uita datoria căreia trebue să ne supunem — răspunse fosta prințesă, plină de demnitate. — Tovarășe Klonitzki, amintește-ți că astăzi se hotărăște soarta noastră!

O lucire de patimă se ivi iarăși în ochii inginerului și, deodată, fără să se mai gândească la ceva, nenorocitul care lâncezise atâta vreme în celula mohorîtă din temnița Cekei, se năpusti spre fermecătoarea fată, o cuprinse în brațe și începu s'o sărute sălbatec. Instinctul pe care abținerea îndelungată îl amorțise, se trezi la viață cu o putere uriașă și simțurile aprinse ale bărbatului îi răpiră judecata. Acum, Klonitzki nu mai era decât un animal care se năpustise cu furie asupra prăzii sale...

Vera își adună toate puterile, își înfipse unghiile în carnea lui și, după sforțări uriașe, izbuti să scape din brațele bărbatului sălbătecit.

— Ticălosule, acum ți-ai pecetluit soarta! — strigă ea.

Klonitzki își veni în fire. Groaza ce se oglin-

dea în ochii lui, dovedea că ştia ce-l aşteaptă.

— Da, ţi-ai trădat ţara! Vei rămâne singur aici, numai tu eşti vinovat că n'am izbutit să ne ajungem ţinta! — urmă Vera. — Cei din patrie vor afla că rău au făcut punându-şi încrederea într'un deţinut!

— Deţinut... da... sunt un deţinut! — îngăimă Klonitzki, în neştire.

Şi, deodată, o priveliştе înfiorătoare se înfăţişă ochilor. Se vedea iarăşi în celula blestemată din închisoarea Cekei, alături de tovarăşii aceia murdari, cari trăiau mereu cu teama că sbirii s'ar putea ivi dintr'o clipă în alta. Şi sbirii se iviră, într'adevăr, dar nu luară cu ei decât un singur nenorocit, care avea să facă ultimii paşi din viaţa lui. Şi acest nenorocit nu era nimeni altul decât Klonitzki, trădătorul, omul din pricina căruia dăduse greş planul guvernului sovietic. Condamnatul era dus la moarte, însă i se hotărîse un sfârşit cumplit, aşa cum nu-l puteau născoci decât ticăloşii de cekişti...

Ingrozit, inginerul îşi ascunse faţa în mâini şi începu să plângă ca un copil.

Vera îl privi câtva timp în tăcere, apoi înţelese, încetul cu încetul, lupta ce se dădea în sufletul tovarăşului ei. Nenorocitul trăise în celula lipsită de soare, astfel că devenise un trup fără vlagă, care nu mai simţea nevoia să se apropie de o femeie, să se lase pradă îmbrăţişărilor ei... Şi-acum, patima lui se dezlănţuise furtunoasă, simţurile amorţite se treziseră la viaţă şi-şi ceruseră drepturile... In asemenea clipe, omul nu-şi mai dă seamă de faptele lui, bărbatul nu mai e decât sclavul simţurilor sale aprinse, cări nu pot fi potolite decât în braţele unei femei.

Şi Vera Ulkitzki îşi iertă tovarăşul, căci bietul om nu era decât o victimă a asupritorilor săi.

Intr'acestea, Klonitzki își dădu seamă de nesocotința lui și lăsă în jos capul, ca un om vinovat, care își așteaptă pedeapsa. De astă dată era iarăși omul care judecă; izbutise să-și învingă patima și aștepta pedeapsa cu resemnare.

Acum înaintea ei stătea iarăși vechiul Klonitzki, unealta Sovietelor, omul însuflețit numai de o singură dorință: îndeplinirea misiunii sale. Da acum când izbutise iarăși să se învingă pe sine-însuși, inginerul nu-i mai era primejdios, putea din nou să aibă încredere în el, căci teama de moarte avea să-l împiedice de la o faptă nesocotită.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama ce fac! — zise el, cu glas tremurător. — M'am lăsat târît de un instinct pe care îl socoteam înăbușit până acum... Regret, însă, din suflet fapta mea nechibzuită și-ți făgăduiesc că voiu ști să fiu tare de aci înainte... Răspunde-mi, vrei să mă ierți?

— Da, te iert, căci înțeleg tot ce s'a petrecut în inima dumitale! — răspunse Vera, cu blândețe.

Klonitzki părăsi odaia, liniștit.

Când Victor Kraza își făcu apariția la vilă, Vera îi ieși în întâmpinare mai palidă ca de obiceiu și cu ochii mari deschiși. Intâmplarea de adineauri o transformase mult, părea că-i impietrise inima și o adusese iarăși pe calea cea dreaptă, silind-o să uite că trăia pentru sine însăși. Vera Ulkitzki nu se mai gândea la dânsa, nici la tânărul cu ochi albaștri — ci la datoria pe care trebuia să și-o împlinească cu orice chip!

Victor, care o vedea astăzi pentru a treia oară, nu fu în stare să deosebească vreo schimbare, nu bănui nimic din tragedia care se petrecuse cu sărmana fată, și-i sărută mâinile, cu înflăcărare. Și

Cereți mâine numărul 182 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul

ca şi cum ar fi vrut să-l răsplătească pentru această dovadă de dragoste, ea îl învălui într'o privire caldă, care cuprindea tot ceea ce se străduia Vera să-şi înăbuşe: simţimintele care se treziseră în inima ei şi pe care trebuia cu tot dinadinsul să le acopere cu un văl de nepătruns!

— Ia spune, îţi place rochia? — întrebă ea, dându-se înapoi cu un pas, pentru ca tânărul s'o poată vedea mai bine. — Nădăjduiesc că n'o să-ţi fie ruşine să te arăţi cu mine în lume?

Victor Kraza o privi cu admiraţie, dar nu răspunse nimic. Oare această tăcere nu însemna mai mult decât orice compliment? Ar fi putut el să-şi arate prin cuvinte încântarea care-l cuprinsese? Nu, graiul ochilor săi era mai mult decât un răspuns banal, era dovada cea mai lămurită a simţimintelor sale!

In cele din urmă, îi ajută să-şi îmbrace blana şi tânăra se învălui într'însa cu atâta graţie, cum ştiu numai Rusoaicele, care trăiesc în ţara unde se găsesc cele mai frumoase blănuri din lume.

— Şi soţul dumneavoastră? — întrebă Victor nedumerit, văzând că tânăra se pregăteşte să plece fără Klonitzki.

— Vine ceva mai târziu — răspunse Vera. Trebue să facă multă mişcare şi se vede că mai e pe drum.

Un suspin de uşurare scăpă din pieptul inginerului. Aşa dar, avea să fie câtva timp singur cu frumoasa femeie.

Când îşi făcură apariţia în elegantul local, privirile tuturor se îndreptară asupra lor, şi mai ales asupra Verei, care stârni admiraţia bărbaţilor. Era şi firesc, de altminteri, căci în seara aceea Vera Ulkitzki părea mai fermecătoare ca oricând.

Cei doi tineri se așezară într'o lojă și Victor ceru chelnerului să le aducă o sticlă de vin.

— Mai rămâneți la noi multă vreme, doamnă? — începu el, oarecum stingherit.

— Ia spune, dumneata ai vrea să nu plecăm de aici atât de curând? — ocoli ea răspunsul cu multă dibăcie, încercând în același timp să-i afle gândurile.

Victor nu se încumetă să privească în ochii ei și rămase tăcut câtăva vreme.

— Ei de ce nu-mi răspunzi, domnule Kraza? stărui ea.

— Pentrucă n'am primit încă răspuns la întrebarea mea.

— Așa e, totuși îți făgăduiesc că n'am să-ți rămân datoare cu răspunsul. Inainte de toate, însă, aș vrea să știu dacă întrebarea a fost pusă din simplă curiozitate sau... sau ascunde ceva?

Tânăra vorbea foarte liniștit, însă era nespus de turburată, totuși. De astă dată aștepta cu încordare răspunsul și spre a nu se trăda, începu să se joace cu paharul, vrând să pară cât mai nepăsătoare. Cu toate acestea, însoțitorul ei băgă de seamă că degetele ei tremurau.

— Nu, întrebarea n'a fost pusă din simplă curiozitate — răspunse el.

Victor știa prea bine că Klonitzki se putea ivi dintr'o clipă într'alta și, în acest caz, n'ar mai fi avut putința să urmeze o convorbire atât de plăcută, care avea să-i desvăluie simțimintele vecinei sale.

— Ascultă-mă, vorbește-mi pe față și-ți făgăduiesc că voiu fi și eu sinceră cu dumneata! — urmă Vera, cu glasul ei melodios, care suna atât de plăcut în urechile tânărului

Dar, după cum se întâmplă adesea în aseme-

nea cazuri, Victor nu găsi cuvintele potrivite şi ceea ce îi clocotea în piept şi făcea să-i tresalte inima de bucurie, fu rostit în vorbe aproape nelămurite.

— N'am fost niciodată un om uşuratec, stimată doamnă! Deşi s'a întâmplat adesea să recunosc femeilor o mare înrâurire asupra bărbaţilor, n'aş fi crezut niciodată că un tânăr se poate indrăgosti de la prima privire... vreau să spun că nu mi-aş fi închipuit că întâlnirea noastră ar putea să stârnească o patimă atât de puternică...

Stingherit, tânărul se opri, ca şi cum s'ar fi temut că făcuse o nesocotinţă vorbind de asemenea lucruri.

— Şi mai departe? — stărui Vera, care să străduia din răsputeri să-şi ascundă turburarea.

— Nu, nu mi-aş fi închipuit... Doar nu sunt atât de uşuratec, încât să uit că sunteţi măritată, că aveţi îndatoriri care trebuesc împlinite... Poate că altul în locul meu n'ar fi ţinut seamă de asta şi s'ar fi lăsat târît de patima lui... eu, însă, socot că trebue să ne supunem legilor şi că n'avem dreptul să le călcăm... cu alte cuvinte, datoria noastră e să respectăm legământul făcut înaintea oamenilor şi a lui Dumnezeu.

Vera se simţi străbătută de un fior şi un val de sânge îi năvăli în obraji. Zâmbi îndurerată, gândindu-se la tristul adevăr, la cruda soartă care hotărîse să nu facă un asemenea legământ şi o silise să rămână departe de bucuriile unui cămin liniştit, alături de un soţ iubitor.

Un fulger îi străbătu mintea şi mult n'ar fi lipsit ca Vera să se trădeze, să mărturisească adevărul în toată goliciunea lui — dar se stăpâni la vreme, deşi simţea că gândurile i se sbat în creier ameninţând să izbucnească fără voia ei.

— Poate că legătura noastră e o simplă glumă... o glumă proastă! — urmă Victor, care începuse iarăşi să se teamă că vorbise prea mult. — La urma urmei, de ce v'am destăinuit toate astea? De sigur că veţi râde de dragostea mea, când vă veţi înapoia în patrie şi vă veţi gândi la tânărul acela uşuratec, care a cutezat să-şi ridice privirile prea sus...

— Eşti încredinţat că aşa se va întâmpla?

Intrebarea ascundea o teamă atât de mare, încât Victor nu se încumetă să răspundă şi privi înaintea lui. Ii era oare îngăduit să nădăjduiască la împlinirea visului său măreţ? Incântătoarea făptură avea să-i ridice povara care îi apăsa inima?

Câtva timp, rămaseră tăcuţi amândoi, fiecare preocupat de gândurile sale.

— Dacă socoţi că legătura noastră e fără rost şi că imediat ce voiu fi acasă voiu râde de dumneata, atunci la ce bun să mă mai întrebi dacă plecăm de aici în curând? — urmă Vera, după un răstimp.

Şi înainte ca el să-i poată răspunde, frumoasa fată se făcu palidă. Victor privi în direcţia spre care se îndreptaseră ochii ei şi-l zări pe Klonitzki, care se afla lângă uşă şi-şi căuta soţia printre dansatori.

— Soţul dumitale! — murmură tânărul.

— Da, soţul meu — încuviinţă Vera. Mâine... auzi, Victor!... mâine trebue să te văd neapărat!

Tânărul o privi cu ochi mari şi aproape că nu-i venea să-şi creadă urechilor. „Victor"! Ii spusese pe nume? Nu cumva era victima unui năluciri? Era cu putinţă oare?

Şi, ca şi cum ar fi vrut să întărească spusele ei, şi să-l încredinţeze că nu se înşelase de fel, Vera îi cuprinse mâna şi aţinti asupra lui o privire atât de tandră, încât tânărul se văzu silit să-şi adune toate

puterile ca să-şi stăpânească bucuria nemărginită ce-l cuprinsese.

— Te aştept la ora cinci, într'o maşină închisă, în faţa grădinii publice — murmură el.

Vera clătină capul în semn de încuviinţare. De răspuns nu mai putea să răspundă, căci Klonitzki se şi apropiase de masa lor, zâmbind prietenos.

Victor se ridică.

— Ah, nici nu ştiu cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru bunăvoinţa arătată soţiei mele, domnule Kraza! — zise Rusul, întinzându-i mâna. — Foarte frumos din partea dumitale că ai luat-o în oraş... De altminteri, tare mi-e teamă că fără dumneata n'ar fi răbdat multă vreme monotonia din Brno.

Dacă până acum Klonitzki îi era nesuferit din pricina limbuţiei sale, de astă dată Victor se simţi cuprins de o ură înverşunată împotriva acestui om, care ghicise simţimintele sale pentru Vera. Nu mai încăpea îndoială, în privinţa asta, căci altminteri n'ar fi rostit ultimele cuvinte cu un ton atât de batjocoritor. In acelaşi timp, însă, Victor simţi, cu instinctul caracteristic îndrăgostiţilor, că exista o piedecă între Klonitzki şi frumoasa lui soţie. Acum îşi lămurea spaima care se întipărise pe chipul ei la vederea lui Klonitzki.

— Dar ce-i cu tine, Vera? — întrebă Rusul. — Ai o mutră de parcă ai fi la înmormântarea unui om iubit şi nu într'un local de petrecere!... Nu eşti şi dumneata de aceeaşi părere, domnule Kraza?

— Ar fi greu să mă pronunţ, domnule doctor! — răspunse Victor, politicos, însă cu răceală. — Ştiţi, unii oameni se înveselesc când aud muzica sau beau un pahar cu vin; alţii, dimpotrivă, se întristează...

— Ai dreptate, dragul meu, însă socot că vulca,

băutura noastră națională, are aceeași înrâurire asupra tuturor oamenilor... Vutca noastră te înveselește și cred că nu mă înșel spunând că e singura băutură care amorțește simțurile cu totul și te cufundă într'o stare de beție din care n'ai mai vrea să te trezești niciodată, ca să nu încerci groaznica dezamăgire ce urmează... Ascultă-mă, ai băut vreodată un pahar de vutcă, însă din vutca noastră adevărată?

— De sigur că vorbești despre rachiu, domnule doctor?

— Nu, nu, rachiul e o băutură pentru beți. — răspunse Klonitzki, râzând. — Ia gustă și dumneata odată din vutca rusească...

Zicând acestea, Klonitzki scoase la iveală o sticlă dreptunghiulară și făcu semn chelnerului să aducă un rând de pahare curate. Când fură aduse, le umplu cu lichidul fără culoare.

— Așa dar, aduci băuturile cu dumneata, domnule doctor? — se miră tânărul.

— Da, dragul meu, însă te rog să mă crezi că n'o fac din economie, ci numai fiindcă vreau să mă simt ca la mine acasă, sau, mai bine zis, fiindcă vreau să beau un pahar de vutcă veritabilă...

Vera ar fi vrut să facă tânărului un semn cu piciorul, prevenindu-l să nu se atingă de paharul oferit de soțul ei, însă acesta îi aruncă o privire atât de poruncitoare, încât biata fată simți un fior prin inimă.

— N'ar fi bine să-i atrag atenția că vutca o să-i facă rău? — se'ntrebă ea, în clipa următoare.

Dar nu se încumetă să-i vorbească, fiindcă în acest chip ar fi trădat pe față planul tovarășului ei.

— In sănătatea dumitale! — zise Klonitzki, ridicând paharul.

— Noroc! — răspunse Victor și goli pe al său până la fund.

— Ei, ce spui de vutca noastră? — întrebă Rusul.

Vera aştepta şi ea cu încordare răspunsul tânărului, însă acesta rămase tăcut, căci băutura tare îi arsese gâtlejul şi se furişa ca o dâră de foc prin vinele sale. Ochii-i deveniră sticloşi şi se aţintiră asupra celor doi, cu o privire rătăcită. Apoi, însă, se simţi uşurat şi membrele i se părură desprinse din încheieturi. Incetul cu încetul îi reveni şi graiul. Acum, însă, simţea o dorinţă, căreia nu putea să-i se împotrivească, dorinţa de a vorbi cât mai mult.

— Minunată băutură! — exclamă dânsul, cu chipul roşu.

— Ei vezi, domnule Kraza! — răspunse Klonitzki, mulţumit. — In ceea ce priveşte mâncarea şi băutura, suntem foarte buni cunoscători, şi dacă toţi Rusii se dau în vânt după vutcă, să ştii că n'o fac ei degeaba! Un lucru însă... vutca are o însuşire ciudată, pe care nu trebue s'o trecem cu vederea...

— Şi anume?

— Cine bea un pahar devine alt om... şi acest alt om mai vrea un pahar...

Amândoi izbucniră în hohote de râs.

— Aşa e, domnule doctor, ai perfectă dreptate şi, drept să-ţi spun, îmi place această însuşire a băuturii dumneavoastră naţionale! — răspunse tânărul, cu însufleţire.

Paharele fură umplute din nou şi rachiul lunecă pe gâtlejurile celor doi bărbaţi.

Ciudat, băutura aceasta avea şi o altă însuşire, despre care Klonitzki nu pomenise încă: împletea privelişti fermecătoare în jurul acelora cari aveau prilejul s'o soarbă... Totul părea nou, ca şi cum n'ar fi fost acolo niciodată, dorinţele se apropiau

de înfăptuire... Insuşi Klonitzki păru în ochii lui Victor mai puţin nesuferit ca până acum. Ba, cu cât privea mai mult chipul tovarăşului său de masă, cu atât acesta i se părea mai simpatic; zâmbetul său era prietenos, în ochi i se ivise o expresie de blândeţe îngerească, iar mâinile-i păreau făcute numai pentru a mângâia.

— Cum de n'am băgat de seamă până acum toate astea? — se întrebă tânărul. — La urma urmei, vecinul meu e un om cât se poate de simpatic!

Intre timp Klonitzki umplu paharele pentru a treia oară şi, de astă dată, nesocotind orice primejdie, Vera întinse piciorul spre Victor, vrând să-i facă semn să înceteze cu băutura. Din păcate, însă, tânărul ţinea picioarele sub scaun, astfel că ea nu izbuti să-i atragă atenţia asupra primejdiei.

— Noroc!

— Noroc! — făcu şi Victor, golind iarăşi paharul până la fund.

De astă dată, băutura nu-i se mai păru atât de iute şi lunecă pe gâtlej fără să-i pricinuiască arsuri. In schimb, becurile din sală i se părură mai mari, muzica şi glasul lui Klonitzki îi ajungeau în urechi ca de la mare depărtare, iar frumoasa femeie din faţa lui începu să-i plutească pe dinaintea ochilor, uneori depărtându-se, iar alteori apropiându-se atât de mult, încât ar fi putut s'o sărute... Niciodată nu se treziseră în inima lui asemenea simţiminte, niciodată lumea nu i se păruse atât de frumoasă. Viaţa se deschidea înaintea lui nespus de simplă, aşa cum şi-o închipuise în cea mai fragedă copilărie, simţea nevoia să facă mişcări, să vorbească despre lucruri pe care le ascunsese cu grijă până acum.

Klonitzki, asupra căruia vutca n'avusese nici

cea mai mică înrâurire, privea cu luare-aminte spre tânărul inginer și aștepta clipa când beția avea să-l cuprindă atât de mult, încât să nu-și mai dea seamă de vorbele sale. In acest timp, Vera se uita la el plină de teamă.

— Ei, cum te simți acum? — întrebă Rusul iscoditor.

— Minunat, domnule doctor! Ah, nici nu-ți închipui ce bine mă simt! Halal de așa băutură... Iți spun drept că mi se pare că sunt cu totul alt om!... Dar dumneavoastră de ce nu beți, stimată doamnă? — se adresă el Verei.

— Soția mea nu prea e amatoare de băutură, se grăbi Klonitzki să răspundă, aruncând asupra Verei o privire plină de înțeles. — De altminteri, dânsa se îmbată și fără vin... sau rachiu... Ascultă-mă, domnule Kraza, sunt încredințat că astă seară ai să dormi ca niciodată! Nu-i vorbă, că nici așa nu prea pari să suferi de insomnie.

Inainte de a răspunde, Victor privi cu coada ochiului spre vecina lor de masă, care păru să-i ghicească gândurile.

— Dimpotrivă, domnule doctor! — zise el, apoi.

— Așa? Poate că muncești prea mult, dragul meu? De altminteri, m'am mirat și eu, aseară când am trecut pe lângă casa dumitale și am văzut un fum albastru ieșind pe coș...

Cu toată beția lui, Victor tresări ca străbătut de un curent electric. Klonitzki băgă de seamă turburarea tânărului, și urmă repede:

— Am și spus soției mele că probabil că mai faceți foc în casă, deși a venit primăvara și a înflorit liliacul... Ia spune, ce ai face dacă ai trăi în Siberia?

Tânărul inginer se liniști, căci, după cat se parea, vecinii săi nu bănuiau nimic.

— Şi ce linişte domneşte noaptea pe aici, mai ales în strada Bojar — urmă Klonitzki — Toate casele sunt învăluite într'un întunerec de nepătruns. Oare toţi locuitorii oraşului se culcă aşa devreme?

Vera ciuli urechile, căci ştia ce urmăreşte tovarăşul ei.

— Şi acasă la dumneata era întunerec — urmă Rusul. — Asta am băgat de seamă când veneam încoace...

— Da, ai mei se culcă odată cu găinile, dar se şi trezesc odată cu ele, răspunse Victor, zâmbind.

— Drept să-ţi spun, aproape că nu-mi vine să-ţi dau crezare... Şi domnişoara s'a culcat?

— Da, şi ea! — răspunse tânărul, oarecum nemulţumit că venise vorba despre verişoara lui.

In această clipă ar fi dat orice să nu i se pomenească despre Henny. Enervat, scoase din buzunar două chei şi începu să le învârtească între degete, după ce vârâse la loc batista de mătase — darul verişoarei sale — sub care fuseseră ascunse cele două chei.

— Vreun talisman? — întrebă Klonitzki, privind cu luare aminte spre una din chei, care era foarte complicată.

— Nu înţeleg ce vrei să spui? — răspunse Victor, care nu pricepuse rostul întrebării.

— Vorbeam despre obiectele pe cari le ţii în mână.

Abia acum îşi dădu seamă Victor că scosese tocmai cheia laboratorului; repede o vârî în buzunăraşul de la piept. Mişcarea lui grăbită, turburarea care-l cuprinsese, tradară inginerului însemnătatea micului obiect.

In clipa următoare, Klonitzki aruncă tovarăşei sale o privire plină de înţeles. In această seară,

biata fată era vrednică de milă. Chinuită, doborîtă de lupta care se dădea în sufletul ei şi, totuşi, îmbrăcată într'o elegantă mantilă de blană, Vera avea impresia că e o păpuşă legată de tovarăşul ei cu nenumărate sfori. Şi, ceea ce era şi mai dureros, aceste sfori, pe cari Klonitzki le trăgea cu dibăcie, îi încătuşau tot sufletul, toate gândurile. Nu mai era decât un automat, care trebuia să facă mişcările poruncite de stăpânul ei.

Ca şi cum ar fi citit gândurile tovarăşei sale, Klonitzki o apăsă cu putere pe picior, vrând s'o trezească la realitate, să-i amintească de datoria ei.

Vera îşi reveni în fire, se plecă puţin deasupra mesei şi începu să vorbească cu tânărul inginer. Acesta părea că atâta aşteptase — nu-i păsa despre ce aveau să vorbească, ci voia doar să-i audă glasul melodios, să-i simtă răsuflarea, căci de la venirea soţului ei nu se mai încumetase să-şi îndrepte toată luarea aminte numai asupra frumoasei Rusoaice. Cu toate acestea, un gând îi revenea mereu: „Mâine la ora cinci voiu fi singur cu dânsa" — şi, însufleţit de acest gând, îi era tot una ce avea să se petreacă până a doua zi la ora hotărîtă.

Privirile tânărului rămaseră aţintite în ochii mari, negri, ai vecinei sale...

In acest timp, cu o dibăcie fără seamăn, Klonitzki scoase, din buzunărasul lui Victor, întâi batista de mătase, apoi cele două chei, pe care le vârî în buzunarul său. Cu o mişcare tot atât de îndemânatecă introduse batista lui în locul aceleia pe care tânărul o primise în dar de la verişoara sa.

Vera băgă de seamă toate aceste mişcări, însă nu-şi trădă tovarăşul, care o privi mulţumit.

— Dar cum rămâne cu dansul pe care ţi l-am făgăduit? — întrebă Vera, când muzica începu să cânte un tango.

Klonitzki se ridică de la locul lui.

— Dragii mei, din păcate nu sunt dansator, astfel că vă rog să mă iertați dacă mă voiu depărta pentru câteva clipe! — zise el, înclinându-se politicos. — Știți, vutca a avut și asupra mea o înrâurire mai mare ca de obiceiu și aș vrea să mă duc să iau nițel aer...

Victor tresări, cuprins de bucurie.

— Așa dar, rămân iarăși singur cu dânsa! — își zise el, abia izbutind să nu se trădeze. — Zău, Klonitzki ăsta e un om foarte simpatic!

Și, zâmbind, adăugă cu glas tare:

— Ei, domnule doctor, după cât se pare nici dumneavoastră, Rușii, nu scăpați de înrâuririle minunate ale vuteei! In orice caz, însă, te rog să nu te jenezi de noi...

— Așa dar, n'ai să te superi dacă n'am să mă înapoiez atât de curând?

— Nu, de fel! Mi-ar fi foarte neplăcut dacă te-ai simți rău din pricina mea. Plimbă-te liniștit, domnule doctor...

— Știi, în ultimul timp stau cam prost cu inima, așa că se întâmplă să treacă vreo câtăva vreme până să mă pot liniști... Plec însă fără grijă, căci știu că soția mea rămâne în mâini bune. Așa dar, petrecere frumoasă, dragii mei! La revedere! încheiă Klonitzki, și se depărtă cu pași grăbiți.

Vera îl urmări cu priviri îngrijorate și o teamă nespusă îi cuprinse inima, căci știa prea bine încotro pornise tovarășul ei și ce-și pusese în gând. Așa dar, nelegiuirea tot trebuia să se întâmple!

Copleșită de gânduri negre, frumoasa fată uitase să-și joace rolul mai departe, astfel că Victor se văzu nevoit să-i amintească de făgăduiala dată.

— Parcă mi-ai promis să dansezi cu mine? — întrebă el, cu glas aproape mustrător.

— Da... da... am să dansez! — răspunse Vera, aproape fără să-şi dea seamă.

Şi, ridicându-se de la locul ei, porni încet spre parchetul de dans.

Victor îi cuprinse mijlocul şi, în ritmul tangoului, alunecă, împreună cu dânsa, pe podeaua lustruită. Acum o îmbrăţişa pentru prima dată, însă nu simţi, după cum nădăjduise, contopirea aceea ameţitoare, alipirea drăgăstoasă a femeii care se ştie lângă bărbatul iubit. Vera părea cu gândurile departe şi era mai mult preocupată de cele ce se petreceau în jurul ei, decât de dânsul. Ba, uneori, pierdea chiar tactul şi oriunde o conducea, ea rămânea mereu cu privirile aţintite spre uşă.

— Aştepţi pe cineva? — întrebă el, în cele din urmă, neputând pricepe purtarea ei ciudată.

— Nu... nu aştept pe nimeni! Te-ai înşelat, dragul meu! — răspunse Vera, după ce se încredinţase că inginerul Klonitzki părăsise localul.

— Bine, dar ce-i cu dumneata? De ce eşti astăzi atât de îngândurată? Imi închipuiam cu totul altfel primul nostru dans... Mi-ai vorbit doar cu atâta însufleţire despre sportul acesta, care apropie trupurile şi-ţi dă senzaţii nebănuite!

— Iartă-mă, te rog, dar nu mă simt bine! — răspunse tânăra.

In mintea ei se trezise o hotărîre neclintită:

— Fii bun şi aşteaptă-mă la masa noastră... vin şi eu numaidecât!

Zicând acestea, se desprinse din braţele partenerului şi se îndreptă spre marginea parchetului de dans. Inginerul o urmă.

— Imi dai voie să te însoţesc?

— Nu, nu, lasă-mă singură! — zise ea, cuprinsă de enervare.

Victor nu se încumetă să i se mai împotrivească şi porni spre nişa în care se afla masa lor. In acest timp, Vera se apropiă de chelnerul, care îi ieşise în cale.

— Spune-mi, te rog, unde e telefonul? — întrebă ea.

— Uşa doua la stânga, doamnă! — răspunse chelnerul, arătând spre cabina telefonică a localului.

Vera porni într'acolo, aruncă o privire cercetătoare în jurul ei apoi dispăru în cabină.

— Allo, centrala, domnişoară, dă-mi te rog, numărul 457!

Telefonista încercă să-i dea legătura cerută, însă sună în zadar, căci nimeni nu-i răspunse.

— Allo, mai sună, te rog, căci trebue să fie acasă cineva! — stărui Vera.

Inima începu să-i svâcnească cu putere, mâinile-i se făcură reci ca două sloiuri de ghiaţă, iar genunchii îi tremurau. In prada unei mari nelinişti, frumoasa fată îşi apăsă receptorul pe ureche, dar nu auzi decât sunetele monotone, la răstimpuri egale, cu cari telefonista chema numărul cerut. Fiecare din aceste sunete spori slăbiciunea Verei, iuţi bătăile inimii sale.

— Dacă nu izbutesc să le atrag atenţiunea? Dacă nu aud soneria? — se întrebă ea.

In sfârşit! Vera simţi cum i se taie răsuflarea.

— Allo, cine-i acolo? — întrebă un glas bărbătesc, de la celălalt capăt al firului.

— Locuinţa inginerului Kraza? — întrebă, la rândul ei, Vera, care aproape că nu-şi mai recunoştea glasul.

Cereţi mâine numărul 183 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Da, dar cine e acolo? — exclamă celălalt, nerăbdător.

Nu primi niciun răspuns, însă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, *duceți-vă* numaidecât în laborator! Se va *comite o spargere* în casa dumneavoastră... Nu *pierdeți nicio* clipă!... Dar.. vă rog să nu mă trădați... *nu pomeniți* nimănui că ați fost prevenit... vă *implor*, nu uitați asta!

Cu o ultimă *sforțare*, Vera puse receptorul în furcă și se rezemă *de pereții* capitonați ai cabinei, căci altminteri *s'ar fi* prăbușit la pământ. Rămase astfel câtva *timp*, cu ochii închiși, apăsându-și cu mâna *pieptul* care tresălta cu putere, apoi *izbuti* să-și revină în fire și părăsi cabina telefonică.

Își dădea seamă că săvârșise cea *mai groaznică* faptă din viața ei: își trădase *patria*, aruncase un nenorocit în ghiarele morții... *Dar nu* fusese în stare să procedeze altfel. O *putere* nevăzută îi mânase pașii, poruncindu-i să *dea de* știre celor amenințați de primejdie. Și se lăsase călăuzită de această putere, se supusese *poruncii*, căci fusese prea slabă ca să se *poată împotrivi*.

Când se *întoarse* la Victor, o roșeață ușoară îi îmbujora *fața*, iar ochii-i păreau că strălucesc de bucurie. O *povară* grea i se luase de pe suflet... acum își făcuse datoria... însă nu datoria *față de patrie*, ci față de ea-însăși. Era poate *ultima bucurie* pe care și-o îngăduise în viața ei *tristă*, plină de necazuri! Și, deodată, simți nevoia să *danseze*, să fie aproape, cât mai aproape *de* bărbatul iubit, căruia îi adusese adineauri cea *mai* prețioasă jertfă pe care un om o poate *aduce*: *viața* lui! Da, știa că trădându-și tovarășul, își pecetluia soarta.

— Victor, vrei să *dansăm* iarăși? — zise ea, cu duioșie.

De astă *dată*, tânărul simți ceea ce dorise cu

atâta ardoare... Vera se alipi de el, părând că tremură de plăcere, și de astă dată, în ochii ei se ivi strălucirea de bucurie a femeii care se știe alături de bărbatul iubit...

Și, în timp ce muzica intona încetișor o melodie duioasă, cei doi tineri alunecau iarăși pe parchet, însă acum li se părea că plutesc deasupra unei grădini plină de miresme, că sunt singuri într'un paradis de flori și nimeni nu-i urmărește, nimeni nu-i pângărește cu privirea...

— Scumpul meu Victor! Ce frumos e să iubești! Chiar dacă nu-ți este îngăduit să iubești decât o zi... sau numai un ceas! — murmură ea.

Victor își lipi fața de obrajii ei aprinși și la suflarea lui caldă trezi în sufletul Verei simțiminte necunoscute până atunci...

— Spune-mi, când pleci? — întrebă el, cu glas tremurător.

Un fior rece străbătu trupul frumoasei fete. Îi era oare îngăduit să se mai înapoieze vreodată în patrie? Chiar dacă nimeni n'ar fi aflat de trădarea ei, simțea că niciodată n'ar mai putea susține privirile străpungătoare ale președintelui Comitetului Central, care îi arătase atâta încredere. Cum să pășească ea înaintea lui Ilino, ea, care primise misiunea să supravegheze pe altul și nu numai că se abătuse din cale, dar zădărnicise reușita întregului plan?

Dar biata Vera suferise atâta în viața ei, încât acum inima i se răsvrăti și-și ceru drepturile, ceru ceea ce nu i se dăduse încă niciodată: o dragoste curată, dragostea unui bărbat vrednic de dânsa... Și acest bărbat avea ochi albaștri și părul blond și... era atât de aproape de ea!

— Scumpul meu Victor, mă întrebi când plec?... Poate niciodată! — șopti ea, cu lacrimi în ochi.

Tânărul văzu aceste lacrimi, dar își închipui că sunt mărturia fericirii ce pusese stăpânire pe inima tovarășei sale. Nici prin minte nu-i trecu că erau mărturia fericirii spulberate...

Vera Ulkitzki știa că de acum încolo va fi prigonită de frații ei, pentru cari voise să se jertfească, dar pe care îi trădase...

Un întunerec de nepătruns domnea pe strada Bojar, unde se afla locuința inginerului Kraza. Cu toate acestea, un bărbat trecu de câteva ori pe dinaintea casei și, după ce se încredință că strada e pustie, sări gardul scund al grădinii, apoi târându-se pe burtă, se apropiă de clădire.

După aceea se cățără pe fațada casei, până aproape de acoperiș, scoase un clește din buzunar și tăiă firele telefonice, în urmă se înapoiă în stradă pe același drum pe care venise și dispăru în noapte.

Bătrânul Kraza lăsă receptorul din mână și porni spre odaia lui Victor. Acum, după ce fusese prevenit de primejdia ce-l amenința, unde putea el să caute ajutor decât la fiul său? Din păcate, însă, odaia acestuia era goală. Tocmai voia să-și trezească nepoata, când se răsgândi

— Nu, poate că lucrurile ajung la luptă! De ce să primejduiesc viața sărmanei copile? — își zise bătrânul.

Și, pășind în vârful picioarelor, intră în biroul său.

Când e amenințat de o primejdie, omul are întotdeauna simțimântul că trebue să mai aranjeze o chestiune grabnică. Dar ce anume? Cu cât timpul trecea și primejdia se apropia de el, cu atât mai greu izbutea Kraza să și adune gândurile și să caute

o cale de scăpare. In cele din urmă, o idee se trezi în mintea lui:

— Ei drace, cum de nu m'am gândit de la început! Trebue să telefonez comisarului Minlas! Da, numaidecât!

Luând această hotărîre, se îndreptă spre vestibul şi ridică receptorul din furcă.

— Alo... alo!

Nimeni nu-i răspunse.

— Ah, am fost izolat! Mi s'au tăiat firele! — murmură inginerul, şi puse receptorul la locul lui.

Se înapoiă iarăşi în birou şi-şi luă revolverul In acea clipă se simţi liniştit, nespus de liniştit... Era, poate, liniştea care dă omului o putere nebănuită atuncic ând se află la un pas de moarte?

Inginerul Kraza se ascunse în laboratorul său şi încuiă uşa pe dinăuntru, căci voia mai curând să moară lângă opera lui, decât să lase altora roadele muncii sale de ani îndelungaţi.

Acum, când nervii bătrânului erau încordaţi şi mintea lui mai născocitoare ca oricând, aparatul din mijlocul încăperii, cu învelitoarea lui albă, i se părea o fantomă ameninţătoare, o fantomă care primejduia însăşi existenţa omenirii... Da, razele morţii aveau însuşirea să distrugă orice întâmpinau în cale — chiar şi metalele cele mai dure. Şi, poate că prima lor victimă avea să fie chiar născocitorul lor!

Bătrânul se strecură îndărătul dulapului de cărţi care se afla lângă uşă şi care nu era lipit de perete astfel că lăsa un loc liber, în care inginerul avea putinţa să stea foarte comod. Acum, însă, după ce-şi găsise locul de pândă, un alt gând îi străbătu mintea:

— In definitiv, de ce n'am dus planurile în birou micşorând astfel primejdia?

Dar un alt gând îi dovedi că aceasta n'ar fi avut niciun rost.

— Dacă firul telefonic a și fost tăiat, nu mai încape nicio îndoială că răufăcătorii sunt pe aproape. Poate că acum se furișează pe covorul gros al vestibulului? Poate că unul din ei a și vârât cheia în broască?

Și, în sfârșit, un alt gând care îi opri inima în loc.

— Dacă Henny e trezită de sgomote și aleargă în întâmpinarea spărgătorilor?... Atunci, va curge sânge, căci sunt hotărît să apăr până la ultima suflare viața sărmanei copile!

Tocmai voia să-și părăsească ascunzătoarea și să pornească spre odaia nepoatei sale, când auzi la ușă un sgomot ușor. Inginerul Kraza îndreptă spre aparat o privire implorătoare, ca și cum ar fi așteptat ajutor de la el, ...sau poate că-și luă rămas bun de la opera sa? In anii îndelungați pe cari îi petrecuse în laboratorul acesta tăcut, inginerul se obișnuise atâta cu fiecare șurub, cu fiecare părticică din complicatul aparat, îi dăduse o parte din viața lui și-l simțea atât de aproape de el, încât uneori uita că n'are de face cu o ființă omenească Și, mai ales acum, când își vedea primejduită creația lui, bătrânul învățat simțea că legătura aceasta era mai trainică, mai indisolubilă ca oricând.

Deodată auzi lămurit că cineva învârtea cheia în broască. Dar după cât se părea, n'o luase pe cea bună, căci scoase cheia și vârî alta în locul ei.

— Ce-o să se întâmple, oare, acum?—se întrebă inginerul — Ușa nu se deschide, dacă roata nu e învârtită așa cum trebue...

Dar, spre groaza lui, bătrânul auzi roata învârtindu-se de trei ori, apoi cele șase plăci de otel se

dădură în lături. Faptul că necunoscutul știa secretul mecanismului îl inspăimântă mai mult decât eventuala luptă pe care avea s'o susțină în curând. Un gând înfiorător străbătu mintea bătrânului: spărgătorul cunoștea atât de bine starea lucrurilor, încât nici nu mai avea nevoie să se folosească de chei potrivite — așa dar putea să-și însușească fără greutate planurile închise în dulăpașul de fier.

Nu mai era vreme de pierdut, căci necunoscutul deschise ușa încetișor și o rază de lumină pătrunse în încăpere, îndreptându-se spre locul unde se afla aparatul. In clipa următoare, Kraza văzu o mână care ținea lanterna electrică, apoi un trup se strecură în laborator... Din pricina întunerecului, fața nu-i se putea deosebi, însă în mintea inginerului se înfiripă imaginea aceluia care venise să-i fure opera..

Raza de lumină alunecă dealungul pereților, se opri asupra telescopului, apoi se plimbă de la un capăt la celălalt, ca și cum ar fi vrut să-i măsoare lungimea.

Inginerul Kraza o urmărea cu ochi holbați, cu răsuflarea întretăiată...

Lanterna fu mișcată din nou și razele ei se opriră asupra dulăpașului de fier, în care se aflau planurile invenției.

Bătrânul ridică mâna încetișor și puse degetul pe trăgaciu, dar nu se încumetă să tragă, căci deocamdată nu vedea decât lanterna și se putea întâmpla cai ndividul s'o ție în așa fel, încât să nu se bănuiască locul unde se afla trupul său.

Inginerul se hotărî deci să mai aștepte până ce celălalt avea să deschidă dulăpașul de fier, căci a-ă tunci nu se putea să nu-și nimerească ținta, mai ales că spărgătorul ar fi fost nevoit să stea inaintea ușii dulăpașului

Deşi laboratorul n'avea covor, individul păşea fără sgomot, ceea ce lăsa să se ghicească cum că purta pantofi de cauciuc. Afară de asta, mişcările sale erau atât de îndemânatece, încât nu clinti de la locul său niciun obiect, cu toată neorânduiala care domnea în încăpere. Incet, dar sigur, se apropia tot mai mult de dulăpaş şi cercul de lumină, format pe suprafaţa acestuia, se mărea din ce în ce.

Intocmai cum făcuse la uşa laboratorului, individul vârî cheia în broască cu o siguranţă uluitoare.. De astă dată, inginerul Kraza îşi dădu seama că a sosit clipa hotărâtoare şi ridică revolverul... Deşi degetele-i tremurau, se strădui să-şi stăpânească turburarea şi apăsă pe trăgaciu.

Lumina dispăru ca prin farmec şi spărgătorul sări spre uşă, fără să mai ţie seamă de sgomote. Inginerul Kraza, însă, nu-şi pierdu nici el cumpătul, ci ieşi repede din ascunzătoarea lui şi tăiă calea spărgătorului, care se simţi cuprins de două braţe vânjoase şi trântit la pământ. Cu o putere uriaşă, individul încercă să se desprindă din strânsoare şi o luptă înverşunată se încinse între cei doi bărbaţi. Trupurile lor se rostogoliră în încăperea cufundată în întunerec, dar niciunul din ei nu izbuti să-şi doboare adversarul, căci fiecare lupta cu desnădejde.

La un moment dat, spărgătorul izbuti să-şi libereze o mână şi, în clipa următoare, Kraza fu izbit în cap cu un obiect greu. Simţi la frunte o durere ascuţită, apoi o dâră de sânge cald i se prelinse peste ochi şi se scurse pe obraji, oprindu-se în gulerul pijamalei. Nenorocitul nu mai avu putere să strige, dar mâinile i rămaseră încleştate de adversarul său...

— Acum, acum ia planurile! — trecu ca un fulger prin mintea inginerului, înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

Henny auzise în somn o detunătură, urmată de un sgomot ușor. Neliniștită, se ridică în capul oaselor și trase cu urechea. Casa era învăluită în tăcere, dar din când în când se auzeau sgomote nelămurite, cari păreau că vin de la mare depărtare.

Cuprinsă tot mai mult de teamă, fata sări din pat, îmbrăcă repede o rochie de casă și ieși afară din odaia ei. Când pătrunse în vestibul, ușa care dădea în curte fu închisă cu putere.

— Cine-i acolo? — strigă fata, din răsputeri.

Nu primi niciun răspuns, însă.

In cele din urmă, izbuti să găsească comutatorul și o lumină vie inundă încăperea. Totul era în ordine, ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic.

Cu pași șovăitori, tânăra se îndreptă spre odaia unchiului ei, unde rămase locului, nedumerită. Era pentru prima dată, când ușa acestei încăperi era deschisă la o oră atât de târzie. După ce trase câtva timp cu urechea, Henny vâri capul pe ușă, nădăjduind să audă răsuflarea bătrânului. Totul era tăcut, însă. Atunci intră în odaie, se apropie de pat, însă nici acum nu auzi nimic.

Ingrijorată, întinse mâna și pipăi pernele... Patul era gol.

Fără să mai stea la gânduri, alergă în birou și făcu lumină. Privirile ei căzură asupra sertarului deschis al mesei unde știa că se află revolverul.

— Unchiule... unchiule! — strigă fata.

Dar nici acum nu primi vreun răspuns.

Deodată, un gând îi străbătu mintea.

— Trebue să fie în laborator! Dumnezeule, numai să nu se fi întâmplat ceva!

Și, fără să mai șovăie, porni în grabă spre laborator, unde fu cât p'aci să se împiedece de trupul inginerului, care zăcea la pământ, fără simțire.

— Unchiule! — strigă ea, îngrozită.

Aprinse lumina şi o privelişte înfiorătoare se înfăţişă înaintea ochilor ei.

Bătrânul zăcea cu faţa la pământ şi capul îi era plin de sânge, care şiruia neîncetat.

— Dumnezeule... ce s'a petrecut aici! — murmură Henny, care în primul moment rămăsese cu ochii holbaţi la trupul unchiului ei, fără să fie în stare să facă vreo mişcare.

In cele din urmă, îngenunchiă lângă el şi-i luă capul în mâini. Nenorocitul ţinea ochii închişi, părând că viaţa sburase din trupul lui.

— Unchiule!... Unchiule!

Desnădăjduită, Henny începu să plângă, dar se potoli repede, dându-şi seamă că n'avea timp de pierdut. Alergă în odaia vărului ei, dar nu găsi pe nimeni. In acea clipă, un orologiu bătu ora trei.

— Unde o fi Victor atât de târziu?

Dar nu-şi frământă mintea cu această întrebare, ci porni spre vestibul, unde se afla aparatul telefonic.

— Dumnezeule, totul e astăzi împotriva noastră! — murmură ea văzând că nimeni nu răspunde la celălalt capăt al firului.

In cele din urmă, alergă în sufragerie, umplu un pahar cu coniac şi se înapoiă în laborator, lângă trupul bătrânului. Ii ridică puţin capul şi-i turnă printre buze băutura întăritoare. (Coperta).

Inginerul tuşi, răsuflă din adânc, deschise puţin ochii, apoi îi închise din nou.

— Unchiule, sunt eu, Henny! — strigă fata, cuprinsă de bucurie, văzând că rănitul îşi venise în fire.

Bătrânul deschise iarăşi ochii şi privi nedumerit spre nepoata lui. In cele din urmă, o recunoscu şi un zâmbet obosit se ivi pe buzele sale palide. Deoda-

tă, însă, gândul înfiorător îi străbătu mintea: planurile...

— Henny, vezi dacă dulăpașul de fier e închis! — murmură el, cu înfrigurare.

Dulăpașul era neatins. Doar pe ușă se vedea un loc unde plesnise lacul, din pricina glonțului.

— Slavă Domnului! — exclamă inginerul, răsuflând ușurat.

Așa dar, planurile rămăseseră la locul lor! Opera nu fusese nimicită!

Aceste gânduri dădură puteri noui bătrânului inginer, care se ridică și, sprijinindu-se de umerii nepoatei sale, se înapoiă în odaia de lucru.

Din fericire, rana nu era prea gravă, astfel că inventatorul «razelor morții» se puse repede pe lucru, căci trebuia neapărat să preîntâmpine un nou atac al adversarilor săi, cari, firește că aveau să încerce iarăși să pună mâna pe taina grozavei descoperiri. In primul rând, inginerul trimise după comisarul Minsal, care își făcu apariția peste puțin timp, însoțit de Hector, câinele său favorit.

— După cât se pare, nu prea ți-ai ținut făgăduiala, domnule comisar! — îl întâmpină inginerul, oarecum batjocoritor. — Deși m'ai încredințat că pot dormi liniștit, s'a întâmplat totuși să fiu trezit din somn și încă într'un chip foarte neplăcut...

— Ce-i drept, așa e, însă n'aveam încotro, căci altminteri am fi atras luarea aminte a ticăloșilor și nu mai izbuteam să punem mâna pe ei — răspunse comisarul.

— In sfârșit, asta nu mai are însemnătate acum, după ce lucrurile s'au întâmplat... Mai bine, să-ți spun despre ce e vorba...

Și bătrânul îi povesti cum fusese atacat în laboratorul său, fără să pomenească ceva despre misterioa-

sa convorbire telefonică, datorită căreia izbutise să împiedece furtul planurilor.

Poliţistul clătină capul, nedumerit, apoi zise:

După cât se pare, trebue să fie ceva la mijloc... In orice caz, vă rog să rămâneţi aici câtva timp, căci n'aş vrea să ştergeţi urmele, de care Hector o fi având nevoie ca să-mi dea ajutor în cercetările mele...

Spunând asta deslegă câinele şi acesta porni spre animal şi-i scoase batista dintre colţi.

căperii, mirosi podeaua, apoi se îndreptă spre dulăpaşul de fier şi se întoarse iarăşi la uşă, ţinând în gură o batistă albă, de mătase. Poliţistul se plecă spre inteligentul animal şi-i scoase batista dintre

Henny privi cu ochi holbaţi spre bucata de mătase, apoi se apropiă de câine, care începu să mârâie.

— Ce s'a întâmplat, Henny? — întrebă Kraza, în şoaptă.

— Nu... nimic, unchiule! — bâigui fata, pălind. — Mi s'a părut numai!

Poliţistul băgă de seamă turburarea tinerei.

— Cunoşti batista asta, domnişoară? — întrebă el, arătându-i-o.

— Nu, domnule comisar! — răspunse Henny, care izbutise să-şi recapete calmul.

— Nici dumneata, domnule inginer? — urmă poliţistul, adresându-se bătrânului Kraza.

Acesta luă batista în mână, o privi din toate părţile, apoi o înapoiă comisarului:

— Nu, nici eu n'o cunosc!

Poliţistul îi străpunse pe amândoi cu privirea şi, după cât se părea, nu dădu crezare niciunuia din ei.

— Care va să zică, nu ştiţi a cui e? — zise el. — Fără îndoială că aparţine unui străin.... spărgătorului, probabil!

Zicând acestea, împături cu grijă batista, apoi o vârî în buzunarul de la piept.

— Domnule Kraza, spune-mi, te rog, cine mai are, afară de dumneata, cheile laboratorului şi dulăpaşului de fier?

Bătrânul rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse:

— Fiul meu.

— Aşa! Nu cumva le mai are şi altul?

— Nu.

— Atunci, aş dori să vorbesc cu fiul dumitale.

— Nu e acasă — mărturisi bătrânul, oarecum încurcat.

Poliţistul aruncă o privire pe ceas:

— E ora trei şi jumătate! Unde-o fi băiatul atât de târziu?

— Nu te înţeleg de fel, domnule comisar! — răspunse inginerul, cu glas ridicat. — Doar n'ei fi având vreo bănuială împotriva fiului meu?

— Îţi atrag atenţia că sunt aici în exerciţiul funcţiunii, domnule inginer! — zise poliţistul, foarte liniştit. — Aşa dar, am dreptul să fac orice, fără să fiu obligat să dau lămuriri... Unde e fiul dumitale?

— Ţi-am spus doar că nu e acasă!

— Asta am auzit, dar vreau să ştiu unde e!

— Din păcate, nu sunt în măsură să-ţi răspund la această întrebare, căci nu ştiu nici eu unde se află fiul meu în clipa de faţă... Cred că e destul de mare, ca să nu fie nevoit să-mi dea socoteală asupra plimbărilor sale nocturne!

— In cazul acesta, mă văd silit să-i perchiziţionez odaia... Vă rog să mi-o arătaţi!

— Domnule comisar, purtarea dumitale mă jigneşte... Te-aş ruga...

— Îţi atrag luarea aminte că, calitatea dumitale de părinte, cât şi situaţia socială de care te bucuri,

nu au nici-o înrâurire asupra mea — îi curmă vorba comisarul Minlas. — Eu, nu mă las călăuzit decât de principiile mele și de aceea te-aș ruga să nu te amesteci în cercetările pe cari vreau să le întreprind.

In cele din urmă, bătrânul își dădu seamă că orice împotrivire ar fi zadarnică, astfel că arătă comisarului odaia fiului său.

Minlas pătrunse în încăpere și încuiă ușa după el, în vreme ce câinele se întinse în fața acesteia.

După ce scotoci printre hârtiile și cărțile tânărului inginer, Minlas cercetă dulapul de haine, dar negăsind nimic suspect, părăsi încăperea și se duse în sufragerie, unde Henny și unchiul ei păreau sdrobiți cu desăvârșire.

— Spune-mi, te rog, domnule Kraza, are fiul dumitale vreu smoking? — întrebă comisarul.

— Firește!

— Atunci, bănuiala mea e întemeiată, căci smokingul lipsește din dulap. După toate probabilitățile, batista aparițnuse de smoking și, afară de asta, cheile laboratorului și dulăpașului nu sunt în odaie, ceea ce înseamnă că le are la el.

Inginerul Kraza se ridică de pe scaun. Părea îmbătrânit cu zece ani și bandajul din jurul capului încărunțit îi dădea o înfățișare de martir. Abia ținându-se pe picioare, bătrânul se apropiă de polițist și zise cu glas slab:

— Domnule comisar, crezi într'adevăr... că fiul meu... a fost aici astă noapte?

Reprezentantul forței publice ridică din umeri, cu nepăsare.

— In cariera mea îndelungată mi-a fost dat să văd multe lucruri, domnule inginer. Cine știe ce născocesc oamenii, cine știe ce-i îndeamnă să comită unele fapte, cari s'ar părea cu neputință la prima vedere?...

De altminteri, chiar dumneata mi-ai spus că numai el are cheile! — adăugă Minlas, cu înţeles.

— Şi ce ai de gând să faci acum!

— Deocamdată, sunt hotărît să aştept înapoierea fiului dumitale.

Zicând acestea, comisarul se aşeză într'un fotoliu şi-şi aprinse o ţigară.

Vera Ulkitzki şi tânărul inginer se înapoiau spre separe-ul lor, dar rămaseră locului la intrarea acestuia. Inaintea lor se afla Klonitzki, care stătea cu spatele spre sală.

— Vă rog să mă iertaţi că am zăbovit atâta! — zise el, când dădu cu ochii de cei doi. — Acum, mă simt mult mai bine!

Vera aţinti o privire întrebătoare asupra lui Klonitzki, al cărui chip era mai palid ca de obiceiu şi părea îngrijorat, nervos chiar. La rândul său, Rusul sfredeli cu privirea pe tovarăşa lui, însă nu izbuti să ghicească ce se petrece în sufletul ei.

— Sper că soţia mea nu s'a plictisit în timpul lipsei mele? — zise el, întinzând mâna sub masă şi strecurând Verei cele două chei.

Ea înţelese gândul lui şi luă cheile, deşi un fior îi străbătu trupul la această atingere.

— In timpul dansului vei vârî cheile în buzunărasul de la piept, îi vei lua batista mea, apoi vom părăsi localul! — urmă Klonitzki, pe ruseşte.

După aceea se întoarse iar spre Victor:

— Sper că nu mi-ai luat în nume de rău că am schimbat cu soţia mea câteva cuvinte în limba noastră maternă? — zise el, politicos. — Crede-mă, am făcut-o din obişnuinţă...

In acea clipă, orchestra începu să cânte iarăşi un tango, astfel că lucrurile trecură neobservate şi Victor se adresă frumoasei Rusoaice:

Cereţi mâine numărul 184 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Imi acordați și dânsul acesta, stimată doamnă?

Vera încuviință din cap și, pe când îi punea mâna pe umăr, izbuti să-i strecoare cheile în buzunar, fără ca tânărul să bage de seamă ceva. După puțin timp, scoase batista lui Klonitzki din buzunărașul dansatorului și, mototolind-o, o ținu ascunsă în palmă.

— Așa dar, mâine la cinci? — întrebă ea, în șoaptă.

— Da, la cinci... Aștept de pe acum întâlnirea noastră, care sper că va pricinui amândurora o bucurie la fel de mare...

— Da, sper și eu... Acum, însă, trebue să mă înapoiez acasă... Nu încerca să ne reții și, mai ales, lasă-ne să plecăm singuri...

Victor clătină capul în semn de încuviințare.

Intre timp Klonitzki plătise socoteala și, la înapoierea celor doi tineri, îi și aștepta în picioare, ținând blana Verei.

— Nu te supăra, domnule Kraza, dar trebue să ne ducem acasă! — zise el. — Știi doar că suntem aici în vilegiatură sau, mai bine zis, am venit să ne odihnim, astfel că trebue să ducem un traiu cât mai liniștit.

Rusul se sili să zâmbească, dar nu izbuti să facă decât o strâmbătură, apoi adăugă, politicos:

— De altminteri, avem același drum...

Se vedea cât de colo însă, că ar fi preferat să nu-i însoțească.

— Nu vă supărați, dar aș vrea să-mi urmez petrecerea — răspunse Victor, spre marea bucurie a vecinului său. — Știți doar că nu prea ies seara în oraș, așa că mă voiu folosi de prilej ca să-mi scot pârleala pentru timpul cât am stat închis în casă.

Își luă rămas bun de la cei doi Ruși, cari părăsiră localul, dar nu mai rămase nici el multă vreme, ci porni agale spre casă.

La răsărit, se şi iviseră cele dintâi raze ale soarelui...

In tot timpul drumului, Klonitzki şi Vera nu schimbară nicio vorbă fiecare privind îngândurat pe fereastra maşinii, care ducea spre casă. In cele din urmă, însă, Vera nu mai putu să rabde această tăcere apăsătoare.

— De ce nu vorbeşti, tovarăşe? — zise ea, cu glas mustrător. — Sau, nu cumva socoţi că nu mă interesează cele ce ţi s'au întâmplat?

— Am dat greş... restul nu te priveşte! — răspunse Klonitzki morocănos.

— Ascultă-mă, de ce nu i-ai înapoiat batista? — întrebă ea, deoarece se temea că aceasta avea o mare însemnătate în evenimentele ce urmau să se producă în curând.

— Pe semne că aşa am socotit eu cu cale! — se răsti Klontizki.

Tăcerea se aşternu iarăşi între cei doi.

— Mâine la cinci... mâine la cinci... mâine la cinci! — repetă Vera necontenit.

Nu ştia nici dânsa ce avea să-i aducă această întâlnire, totuşi nădăjduia că ea îi va dura puntea spre altă viaţă, şi o va ajuta să iasă din mocirla în în care o cufundase cruzimea oamenilor setoşi de sânge. Vera Ulkitzki dorea cu aprindere să cunoască şi ea bucuriile dragostei, să simtă lângă dânsa un om iubit, care s'o răsplătească de tot ce îndurase până acum. Un glas lăuntric, îi şoptea că a doua zi avea să se întâmple ceva, dar ce anume nu ştia nici dânsa...

Intr'acestea, maşina se opri în faţa casei lor şi Klonitzki porni înainte, descuiă uşa şi aprinse lumina în salonaş.

Cu pălăria trasă peste ochi, cu un muc de ţigaretă

în colțul gurii, Pankratoff moțaia într'un scaun. Auzind pașii lor, agentul deschise întâi un ochiu, apoi pe celălalt și duse mâna la gură, pentru a-și acoperi căscatul.

— Drace, dar mult ați mai zăbovit! — mormăi el. — Ei, tovarășe, am dat greș, nu e așa?

— Și asta știi deja?

— Firește! Cine crezi că a tăiat firele telefonice?

Vera tresări. Așa dar casa inginerului fusese izolată? Tovarășul ei o privi cu coada ochiului, dar nu izbuti să descopere pe fața ei nici cea mai mică urmă de turburare.

— Te-am urmărit când ai plecat din local, îndreptându-te spre locuința inginerului Kraza — continuă agentul. — Știam că la ora aceea târzie nu te duci să-ți feliciți vecinii de ziua lor onomastică! Am făcut și eu ce am putut, dar în zadar... Păcat, mare păcat! Un asemenea prilej nu se mai ivește a doua oară...

— Crezi, tovarășe Pankratoff?—întrebă Klonitzki, batjocoritor. — Ce-ai spune dacă ai afla că am tiparele celor două chei?

— Știu că le ai.

— Și asta știi?

— Firește! N'o să-mi iei în nume de rău dacă am scotocit nițel prin sertarele dumitale... Am făcut-o numai fiindcă mă plictiseam, crede-mă! — adăugă Pankratoff, izbucnind în râs. — Din păcate, n'ai decât cărți nemțești și franțuzești, pe care nu le puteam citi fiindcă nu cunosc limbile astea, apoi nu vroiam să aprind lumina... Dar, ia spune-mi, tovarășe, de ce lași tiparele pe deasupra? Nu te gândești că s'ar putea întâmpla să primești într'o bună zi și vizita celor de la poliție?

— N'am mai avut vreme să le ascund, căci tre-

buia să-mi curăț hainele, cari erau într'un hal fără hal.

— Aha, acum înțeleg!... De altminteri, am să vă părăsesc, căci nu mai am ce căuta aici! Socot că planul nostru s'a dus pe gârlă... atât de ușor nu mai pătrunzi dumneata în casa de alături. Cea mai bună dovadă e că un comisar s'a și aciuit în casă de câteva ceasuri...

Și, fără să-și ia rămas bun, agentul se depărtă liniștit.

— Noapte bună! — zise Vera către tovarășul ei, străduindu-se să-i zâmbească prietenos, căci voia cu tot dinadinsul să-i câștige încrederea, măcar pentru câtva timp.

— Noapte bună! — răspunse el, cu răceală, fără s'o învrednicească măcar cu o privire.

Și, privind gânditor spre tiparele în ceară ale celor două chei, adăugă:

— De altminteri, n'o să mai trebuiască să te întâlnești cu Kraza.

— Nu? — făcu ea, surprinsă. — Și de ce?

— Pentrucă nu mai avem nevoie de el! M'ai înțeles?... Afară de asta, te-aș ruga să nu pleci de acasă câteva zile, căci s'ar putea întâmpla să fim nevoiți să ne înapoiem la Moscova pe neașteptate sau, dacă asta nu ne izbutește, să fugim în Franța...

Și, fără să-i dea vreo lămurire, Klonitzki se îndreptă spre odaia lui și încuiă ușa după el.

316. — O bănuială grozavă.

Victor Kraza deschise poarta, străbătu liniștit aleia prunduită, apoi intră în vestibul.

In acea clipă, Hector, câinele comisarului, se năpusti spre el și-l înhăță de mânecă. Speriat, tânărul

încercă să-l alunge, dar animalul nu se clintî din loc şi-şi înfipse colţii în braţul inginerului.

Comisarul Minlas ieşi din sufragerie, iar îndărătul lui, Victor zări trupul gârbovit al tatălui său, cu capul bandajat şi chipul palid.

— Hector, vin' aici! — strigă poliţistul, trăgând animalul deoparte.

Acesta se împotrivi, însă, din răsputeri şi începu să latre cu furie.

— Ce se petrece aici? — întrebă Victor, cu chipul înspăimântat. — Tată, ce-i cu tine?

— Te rog să mă urmezi! — răspunse comisarul, cu glas poruncitor, în locul bătrânului inginer.

— Vreau să ştiu ce înseamnă toate astea! — se răsti Victor.

— Tocmai de aceea te şi rog să mă urmezi, domnule Kraza... Trebue să lămurim ce s'a întâmplat!

Victor porni în urma poliţistului fără să-şi scoată pardesiul.

— Fiţi, vă rog, atât de buni şi lăsaţi-ne singuri câteva clipe — zise Minlas adresându-se bătrânului şi nepoatei sale.

Cei doi se supuseră.

— Cunoşti batista asta de mătase, domnule Kraza? — întrebă comisarul, scoţând-o din buzunar.

Victor o luă în mână şi o privi cu luare-aminte.

— Firește c'o cunosc! E doar batista mea!

— Asta bănuiam şi eu!... Dar unde sunt cheile dela laborator şi de la dulăpaşul de oţel?

Tânărul vârî mâna în buzunarul smokingului apoi depuse pe masă cele două chei.

— Ai dat cheile cuiva domnule Kraza? — urmă comisarul.

— Nu, nu le-am dat nimănui

— Aha, cu alte cuvinte dumneata eşti singurul

care se poate folosi de aceste chei?

— Da!

— Şi n'au fost în mâini străine nici astă noapte?

— Nu!

— Spune-mi, te rog, crezi că s'ar putea face două chei la fel cu astea, sau că laboratorul sau dulăpiorul de fier ar putea fi deschis cu ajutorul unei chei universale? Dumneata, ca inginer, îţi dai mai bine seamă de asta...

— Cu neputinţă ! — răspunse Victor, fără să stea la gânduri.—Broaştele sunt prea complicate... Dar nu înţeleg de fel ..

— Ai puţină răbdare şi ai să înţelegi totul, domnule Kraza!—îi curmă vorba comisarul.—Spune-mi te rog, de unde vii acum ?

— De la Trocadero.

— Ai fost singur acolo ?

— Nu.

— Cine te a însoţit ?

— Nu pot să răspund la această întrebare.

— Şi de ce mă rog ?

— Pentrucă n'aş vrea ca prietenii mei să fie cicălţi de întrebările dumitale stăruitoare, domnule comisar !

— Hm, aşa va să zică ! Nu vrei să-ţi trădezi tovarăşii, astfel că iei toată vina asupra dumitale.

— Ce vină ?

— Ia te uită, faci ca şi cum n'ai şti nimic !

— Domnule comisar... cred că nu eşti în toate minţile !

— Ţi-ai dori din toată inima să mă vezi la balamuc, dar asta nu se poate, dragul meu !

— Imi cer scuze că te-am jignit ! —murmură Victor, abia izbutind să-şi stăpânească turburarea. Domnule comisar, nu mă chinui, spune-mi ce s'a în-

tâmplat aici!

— Bine, am să-ți împlinesc dorința. Astă noapte *un necunoscut* — acest cuvânt fu rostit cu ton apăsat — a tăiat firele telegrafice care duc în casa tatălui dumitale, apoi s'a strecurat în laborator cu gândul de a fura planurile și însemnările ascunse în dulăpașul de oțel. Din fericire, glontele tatălui dumitale l-a împiedicat să-și ducă planul la îndeplinire. După o luptă înverșunată, de pe urma căruia bătrânul s'a ales cu o rană la cap, individul s'a făcut nevăzut, înainte de a izbuti să pună mâna pe planuri. Constat cu multă surprindere însă, că răspândești și dumneata același miros pătrunzător de alcool, pe care tatăl dumitale l-a simțit din gura spărgătorului. Și ceea ce e și mai ciudat, batista dumitale a fost găsită în laborator, iar cheile, pe care individul le-a luat cu el, se află în stăpânirea dumitale... Deoarece dumneata însuți mi-ai mărturisit că n'ai dat nimănui aceste chei, reiese foarte lămurit că...

— Ce... ce vrei să spui ? — strigă Victor, privind spre comisar cu ochii holbați. — Dumnezeule, nu cumva bănuiești... că... ?

— ...ai fost aici astă noapte! — completă Minlas, foarte liniștit.

— Eu? — strigă tânărul, pradă unei turburări fără seamăn.

Câinele începu să mârâie, încredințat că stăpânul său e amenințat de vreo primejdie.

— Da, dumneata! — încuviință Minlas.

— Ești nebun de-a binelea!

— De fel! Nu-i vorbă, mi-ai mai spus asta odată! Uite ce e, domnule Kraza ! Până acum știam că ești inginer, dar nu bănuiam că ai și talent pentru teatru... drept să-ți spun, meriți felicitări, căci joci foarte bine...

Victor se năpusti spre ușă.

— Tată ! Henny ! — strigă el, din răsputeri.

Părea strigătul desnădăjduit al unui om care e amenințat să fie înghițit de valuri, sau care e prăvălit de pe o stâncă înaltă într'o prăpastie fără fund.

Bătrânul inginer și nepoata lui intrară în încăpere.

— Tată, — strigă Victor, cuprinzând mâinile reci ale părintelui său—omul acesta — și arătă spre comisar cu un gest disprețuitor — omul acesta bănuiește că eu am fost acela care a pătruns în laborator astă noapte !... Henny, auzi, Henny ! — urmă el, ațintind spre verișoara sa o privire implorătoare. — Ei, de ce nu răspundeți?... Oare n'ați auzit ce v'am spus ?

— Fiul dumitale e un actor minunat, domnule Kraza! — zise comisarul, zâmbind.

Bătrânul își veni în fire și dragostea părintească fi însufleți iarăși inima împietrită de întâmplarea prin care trecuse.

— Domnule comisar, nu-ți dau voie să vorbești astfel despre fiul meu! — răspunse bătrânul, cu asprime. Sunt încredințat că e o greșeală la mijloc... fiul meu e nevinovat!

— Ei, dacă ne-am lua noi după părerile părinților spărgătorilor, atunci toate închisorile ar rămâne goale, iar judecătorii ar muri de foame ! — zise comisarul, zâmbind. — Ce Dumnezeu, doar nu există părinți, cari să aducă învinuiri copiilor lor...

— Domnule comisar, repet că sunt încredințat de nevinovăția fiului meu ! Și apoi, dacă nu izbutești să pui mâna pe adevăratul făptaș, mai bine lasă lucrurile baltă !

Imi pare rău și cu tot respectul pe care-l am pentru dumneata, domnule Kraza, n'am să-ți pot

urma sfatul!... De altminteri, apropie-te de fiul dumitale şi vezi dacă mirosul care duhneşte din gura lui nu e la fel ca al necunoscutului, care te-a doborât în laborator! Batista aparţine şi ea fiului dumitale, lucru pe care l-a mărturisit el însuşi. Afară de astea, cheile au rămas mereu în stăpânirea lui şi — ceea ce îi împovărează situaţia şi mai mult — refuză cu îndârjire să destăinuiască numele acelora cu cari a fost împreună astă noapte.

— Cu toate astea, sunt încredinţat că fiul meu e străin de cele întâmplate aici!—stărui bătrânul.— Domnule comisar, te-aş ruga să ne laşi singuri...

— Bine, mă duc ! Dumneata, însă — comisarul se întoarse spre Victor — dumneata trebue să mă urmezi, domnule Kraza... Fireşte că te vei înapoia acasă numaidecât, dacă nevinovăţia dumitale iese la iveală. Pentru asta, însă, avem nevoie de dovezi mai precise decât afirmaţiile tatălui dumitale...

De astă dată, bătrânul nu se mai putu stăpâni.

— Bine, dar nu vrei să pricepi că prin arestarea fiului meu îmi primejduieşti descoperirea ! — strigă el, scos din sărite. — Iţi atrag atenţia că te pui în conflict cu Ministerul de interne şi atunci sbori din slujbă ! Şi dacă vrei să fiu şi mai lămurit, află că cu însumi am să port de grijă să fii dat afară.

Acest argument potoli niţel râvna comisarului, care începu chiar să şovăie.

— Dar nu-mi poţi cere să-l las în libertate pe fiul dumitale, cât timp sunt încredinţat de vinovăţia lui...

— Ba ţi-o cer! — stărui bătrânul, cu glas poruncitor. — Imi iau răspunderea că fiul meu nu va părăsi oraşul, înainte de a se fi lămurit totul ! In afară de asta, el va fi în orice clipă la dispoziţia dumitale, astfel că-ţi poţi urma cercetările nestingherit.

Polițistul rămase pe gânduri, căci știa că toată această afacere, care era într'o oarecare legătură cu invenția inginerului Kraza, trebuia lămurită în așa fel ca să nu stârnească vâlvă.

— Bine, dacă așa stau lucrurile, mă supun ! răspunse el, după un răstimp.—Îți atrag atenția însă, domnule inginer, că te țin răspunzător, dacă fiul dumitale părăsește orașul ! Va trebui să semnezi și o declarație în acest sens!

— N'am nimic împotrivă ! — încuviință bătrânul răsuflând ușurat.

Minlas legă câinele de curelușă, se înclină respectuos înaintea inventatorului și a nepoatei sale, apoi părăsi casa fără să învrednicească pe Victor măcar cu o privire.

La oarecare depărtare de locuința lui Kraza, un tânăr se desprinse din umbra copacilor și se apropiă de comisar.

— Ascultă-mă, Pohl — zise acesta din urmă — supraveghează necontenit pe tânărul Kraza, care n'are voie să plece din oraș. Urmărește-l pas cu pas și bagă de seamă cu cine se întâlnește ! M'ai înțeles?

— Da, domnule comisar !

Tânărul agent rămase la pândă în preajma locuinței inginerului Kraza.

După plecarea comisarului, bătrânul se înapoiă în birou, fără să ia în seamă pe fiul său, care privi nedumerit în urma lui. Henny se retrase și ea în odaia ei, încuiând ușa după dânsa.

Ocolit de toți, rămânând singur în încăperea vastă, în care pendula își urmă titacul ei monoton, Victor se simți cuprins de neliniște. Luând o hotărîre, porni cu pași șovăitori spre odaia tatălui său,

căci nu mai putea să îndure această tăcere apăsătoare.

Rămase pe gânduri câteva clipe, apoi bătu la uşă.

Deşi nu primi niciun răspuns, apăsă pe clanţă şi intră în odaie. Bătrânul stătea la birou, cu spatele spre uşă şi, acoperit de speteza înaltă a fotoliului, nu i se vedea decât bandajul alb din jurul capului şi câteva şuviţe din părul său cărunt.

— Tată!

Victor se apropiă de părintele său şi-l [illegible] încetişor pe umăr. Bătrânul tresări, dar fiul său înţelese dispreţul şi spaima pricinuită de această atingere.

— Tată, spune-mi, şi tu mă socoţi vinovat?

Abia acum se uită bătrânul în ochii fiului său şi o tristeţe adâncă se întipări pe chipul lui palid.

— Da, şi eu te socot vinovat, răspunse el.

Victor se dădu înapoi, îngrozit. Aceste cuvinte i se păreau cele mai înfiorătoare din câte auzise în viaţa lui.

— Da, sunt sigur de ceea ce spun! — urmă bătrânul, cu hotărîre. — Nu aveam decât un singur ţel în viaţă: fericirea ta! De câte ori te-am legănat în braţe, nopţi întregi, în vremea când răposata ta mamă mai trăia! De câte ori nu m'am dus la lucru, fără să mă odihnesc noaptea! Am pus de-o parte ban cu ban, am renunţat la orice plăceri, numai ca să-ţi pot asigura un viitor lipsit de griji. Şi, când colo, ce am crescut?... Un spărgător!

— Tată!

— Taci! Mă răneşti spunându-mi astfel! Nu mai lipsea mult şi m'ai fi ucis... ai fi luat viaţa aceluia care te-a adus pe lume... dar pe semne că soarta a hotărît să mai văd, acum, la bătrâneţe, ruşinea mea şi a fiului meu!... Ah, mai bine m'ai fi omorît, Victor!

Dacă ai putut să ridici mâna împotriva mea, atunci ar fi trebuit să ai și curajul să izbești mai cu putere!... Dumnezeule, cu ce ți-am greșit, de m'ai pedepsit atât de crud! — exclamă bătrânul, ascunzându-și fața în mâini și începând să plângă cu amar.

Era pentru prima dată în viață când Victor vedea pe tatăl său plângând. Aproape fără să-și dea seamă, tânărul îngenunchiă lângă fotoliu și, luând mâinile umede de lacrimi ale părintelui său, le acoperi cu sărutări.

— Tată! — strigă el, desnădăjduit. — Tată, dă-ți seamă ce spui!... Sunt doar fiul tău, Victor...

— Ai fost! Astăzi ești un străin!... Pleacă, mi-e teamă de tine!... Pleacă, Victor, lasă-mă singur!

Tânărul se ridică și porni spre ușă, de-a 'ndăratelea, căci nu cuteza să-și desprindă privirile de la tatăl său.

In cele din urmă, însă, părăsi încăperea și se îndreptă spre odaia verișoarei sale.

Bătu în ușă, dar nu primi niciun răspuns. Sfâșiat de durere, tânărul începu să izbească cu pumnii în ușă, strigând:

— Henny, trebue să mă asculți, altminteri va fi prea târziu! Bagă de seamă, nu mai am ce pierde!

Henny descuiă ușa și-l lăsă înăuntru.

— Ascultă-mă, Henny, vreau să aflu un singur lucru... unul singur! — murmură el. — Știu că mă urăști, pentrucă ți-am spulberat nădejdile, pentrucă te-am înșelat în năzuințele tale... dar vreau să știu dacă și tu mă socoți vinovat!

Ochii-i holbați de spaimă se ațintiră asupra verișoarei sale, părând că vrea să-i smulgă răspunsul mai repede.

Tânăra, însă, întoarse capul, fără să scoată o vorbă.

— Henny! — strigă el, cuprinzându-i mâinile. — Henny, trebue să știu... trebue să-mi răspunzi!

— Da, și eu te socot vinovat! — răspunse fata încet, dar cu hotărîre în glas.

— Bine, dar de ce crezi asta?

— Pentrucă totul e împotriva ta! Pentrucă batista pe care ți-am dăruit-o eu, a fost găsită în laborator... pentrucă — de astă dată ea îl privi cu ură și compătimire, în același timp — pentrucă ai păsit pe o cale greșită!

— Va să zică și tu mă învinuiești? bâigui Victor, îndreptându-se spre odaia lui, cu pași șovăitori.

Și, așa cum era, în smoking și guler tare, se răbuși pe pat, unde rămase nemișcat multă vreme, până ce căzu într'un somn adânc.

317. — Drama din pădure.

Gertrud, fiica fermierului Majak, trase cu urechea, căci abia mai avea răbdare să aștepte plecarea mamei sale în satul apropiat.

In cele din urmă femeia porni la drum, în timp ce Majak se duse să-și facă somnul de după-amiază.

Cu șalul pe umeri, frumoasa țărancă ieși din casă în vârful picioarelor, ocoli staulul, apoi sări gardul scund și o luă la goană pe câmp, căci și zărise semnele de bucurie ale aceluia care o aștepta lângă stejarul găunos de la marginea pădurii, unde era locul lor de întâlnire.

Gâfâind, tânăra căzu în brațele iubitului.

— Abia am izbutit să scap... Știi doar că părinții nu mă lasă din ochi nici măcar o clipă...

„Iubitul", care nu era nimeni altul decât prea stimatul Potapoff, o cuprinse de mijloc și porni cu

dânsa spre inima pădurii, unde se așezară pe trunchiul tăiat al unui arbore.

Potapoff era foarte rău dispus în ultimul timp. Nu primise încă nicio veste din Brno, era complect izolat de țara lui, singur pe pământ străin, între oameni străini — toate acestea îl îngrijorau nespus și-l făceau să vadă viitorul în culori tot mai negre. Dacă n'ar fi avut în apropierea lui această fetișcană cu cosițe blonde, poate că s'ar fi lăsat copleșit cu totul de gândurile sale triste.

Totuși, Potapoff nutrea pentru tânăra fată o dragoste aproape părintească. De altminteri, nici nu era de mirare, căci aviatorul se deosebea foarte mult de camarazii săi, cari călcau adeseori alături de drumul drept. Toate aventurile sale de dragoste, toate „greșelile" lui în căsnicie erau oarecum nevinovate și purtau trăsătura firii sale cinstite, căci Potapoff ținea la soția lui, iubea pe „oacheșa" lui. De aceea nu-i venise niciodată gândul s'o părăsească și să se însoare cu alta.

Aici, în străinătate, se apropiase de rumena fetișcană, dar nici prin minte nu-i trecea să se atingă de acest boboc pe jumătate înflorit. Se bucura, la vederea ei, la auzul glasului ei melodios — dar atâta tot.

Potapoff nu era dintre oamenii cari caută să distrugă asemenea flori. Nu, el se apropia numai de acelea pe care le întâlnea în calea sa gata culese de alții. Poate că de aceea se și apropiau femeile de el cu atâta încredere? Știau, doar, că nu le aștepta nicio primejdie din partea lui!

— Ia spune-mi, draga mea Trude, o să-ți fie dor de mine când oiu fi departe?

Cereți mâine numărul 185 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Da, o să-mi fie tare dor! Ştii, însă, că mi-ai făgăduit că la întoarcerea din Franţa ai să cobori iarăşi pe ogorul nostru... şi am să aştept cu nerăbdare să vii înapoi!

— Da, ai să aştepţi! — repetă aviatorul, care văzu în gând ferma lui Majak, la fereastra căreia această micuţă cu ochi albaştri avea să aştepte zile întregi ivirea unui aeroplan pe cer...

Inima i se strânse de milă.

— Eşti încă tânără, draga mea Trude! — murmură el. — In curând ai să găseşti un bărbat care trăieşte pe pământ şi o să te facă fericită. Noi, aviatorii, suntem nişte păsări călătoare, care îşi fac cuibul azi aici, mâine în alt loc... Şi, într'o bună zi, când se stârneşte o furtună puternică, atunci, scumpa mea, atunci...

— Ei, ce se întâmplă atunci? — întrebă ea, cu glasul sugrumat de teamă.

— Atunci, mă prăbuşesc la pământ, pentru totdeauna...

— Bine, dar aici ai coborît foarte frumos, tovarăşe Potapoff!

„Abia acum înţeleg de ce nu izbutim să dăm de dumneata, nici eu nici tovarăşul Klonitzki! — se auzi de-odată un glas.

Cei doi tineri săriră în sus, speriaţi. In spatele lor se afla Pankratoff, care îi privea, zâmbind, cu mâinile în buzunare. Aproape fără să-şi dea seamă, Gertrud se alipi de aviator, neliniştită, căci străinul vorbise într'o limbă pe care ea n'o pricepea de fel.

— Ce vrea omul acesta? — întrebă ea, în şoaptă.

Şi, spre mirarea ei, Potapoff răspunse celuilalt în aceeaşi limbă străină:

— Tovarăşe, doar nu-mi poţi cere să stau în casă toată săptămâna! Ia încearcă şi dumneata! Să vedem, are să-ţi placă?

In clipa următoare, aviatorul tresări, fulgerat de un gând.

— Unde am mai văzut eu chipul ăsta? — se întrebă el, străduindu-se să-şi adune amintirile. — Unde l-am mai văzut?...

— După cât se pare, ai căpătat mare curaj aici, în străinătate! — zise agentul, cu glas batjocoritor. — Fără îndoială că la Moscova nu te-ai fi încumetat să-mi vorbeşti pe un asemenea ton! Dar las' că în curând o să ne întâlnim acolo şi atunci o să ne putem urma convorbirea...

— Ah, unde am mai văzut eu chipul ăsta? — se întrebă Potapoff, necontenit.

Deodată, un fulger îi străbătu mintea! Cei doi fraţi ai săi fuseseră închişi în temniţele Cekei din pricina acestui ticălos. Da, el era!

— Trude, du-te repede acasă, viu şi eu numaidecât! — şopti el, fetei.

Aceasta simţi că nu e lucru curat la mijloc şi şovăi câteva clipe. Potapoff se schimbse la faţă, iar glasul său părea de nerecunoscut. Văzând şovăiala tinerei, aviatorul repetă rugămintea, ceva mai stăruitor şi Trude porni în fugă deacurmezişul ogorului.

— Câine, voiai să ne urmăm convorbirea în Moscova! — strigă Potapoff, apropiându-se de agentul cekist. — Da, firește, vrei să faci şi cu mine ce-ai făcut cu fraţii mei!

— Care fraţi? Ascultă-mă, nu te apropia prea mult, că eu nu ştiu de glumă! — se răsti Pankratoff, scoţând revolverul din buzunar.

Celălalt, însă, îl izbi cu piciorul în burtă, revolverul sbură cât colo şi, în vreme ce Pankratoff se prăbuşi gemând de durere, aviatorul se repezi spre armă şi izbuti să pună mâna pe dânsa.

— Aşa, acum putem sta de vorbă! — zise el foarte [illegible]. — În noaptea aceea, când am scos

aici, nu te-am recunoscut, fiindcă era întunerec. Acum, însă, știu cu cine am de-a face... Ești Alexandru Froloff... un ucigaș!

Pankratoff își dădu și el seamă că se afla înaintea unuia din frații victimelor sale, ceea ce îl făcu să-și piardă stăpânirea de sine. Învingându-și durerea, cekistul izbuti să se ridice în picioare, cu mare greutate.

— Tovarășe, lasă prostiile! — murmură el, cu glas aproape rugător. — Slujim doar amândoi aceluiași stăpân și nu facem decât ceea ce ni se poruncește! Tu trebue să sbori, când așa e ordinul... iar eu... eu trebue să împușc...

— Minți, nemernicule! Și eu sunt comunist, dar până acum n'am ucis pe nimeni! Tu, însă, ai pus la zid mulți oameni nevinovați... poate că ai și uitat numărul lor!... Acum, însă, ți-a sunat și ție ceasul din urmă! Așează-te lângă copacul de colo! — strigă Potapoff, cu glas puternic, care răsună în pădure.

— Ascultă-mă, lasă prostiile!

— Le las eu, n'avea grijă! Până una-alta, însă, execută ordinul! Hai, nu mai sta la gânduri! Dacă nu te dau eu gata aici, mă dai tu gata, la Moscova... Așa dar, cară-te lângă copac!

De astă dată, Pankratoff își dădu seamă că e pierdut. Cu o sforțare supraomenească sări spre dușmanul său și-l cuprinse de cap. In clipa următoare, însă, aviatorul îi puse arma în piept și apăsă pe trăgaciu.

Se auzi o detunătură, care răsună până la mare depărtare, apoi agentul scoase un geamăt și se prăbuși la pământ într'un lac de sânge.

Potapoff își scoase șapca și-și șterse cu mâneca nădușeala de pe frunte, apoi privirile-i se îndreptară spre chipul celui împușcat

Da, își răzbunase frații, spălase în sângele călăului moartea lor nevinovată.

In cele din urmă, se aplecă asupra trupului neînsuflețit și-l scotoci prin buzunare, unde găsi un portofel. Potapoff nu căuta bani, ci pașaportul dușmanului său de moarte. După multă căutare, îl găsi cusut în căptușeala hainei. Cu degetele tremurând de turburare, aviatorul îl deschise și citi:

„Alexandru Froloff, născut în satul Nisovca, din gubernia Arhangelsk, în anul 1891".

— Va să zică, nu m'am înșelat! El e! — murmură Potapoff, răsuflând ușurat.

Apoi vârî pașaportul în buzunarul mortului și târî cadavrul în inima pădurii, cale de vreun ceas, unde îl acoperi cu ramuri uscate și se înapoiă în căsuța fermierului.

318. — Alungat din casa părintească.

Strigătele vânzătorilor de ziare răsunau pe străzile Brno-ului, vestind tragica întâmplare petrecută în laboratorul inginerului Kraza:

— „Ultima oră", ediție specială! Lupta cu spionii! Inginerul Kraza grav rănit! Bănuielile cad asupra unicului său fiu!"

Comisarul Minlas se plimba enervat prin biroul său și strigătele vânzătorilor de ziare pătrundeau înăuntru pe fereastra deschisă. O gazetă, tipărită cu litere groase, se și afla pe biroul său.

— Ei drace, cum de s'au aflat toate astea! — mormăi dânsul, înfuriat. — Cine știe ce o să mai iasă de aici!

In clipa aceea se auzi o bătaie în ușă.

— Intră! — strigă Minlas, supărat.

Un omuleț gras, cu fața roșie, își făcu apariția

în începere. Era Knopp, reporterul ziarului „Ultima oră" și cel mai vesel și cunoscut om din oraș.

— M'ați chemat, domnule comisar, și, firește, că n'am șovăit o clipă să mă supun ordinului d-voastră! — zise reporterul, înclinându-se. — După cum știți, Knopp e înaintea tuturor... înaintea tuturor camarazilor săi!

— Dracu' să te ia, Knopp!

— Când?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine!

— De acord, domnule comisar! Sunt gata să vă execut ordinul, căci Knopp trebue să fie și de astă dată înaintea celorlalți!

— Te sfătuiesc să lași astăzi glumele proaste! — mormăi comisarul. — Nu-ți dau pe ele niciun ban!

— D-voastră sunt gata să vă furnizez oricând un transport de glume gratis. De altminteri, nici nu mă dau în vânt după bani, așa cum vă închipuiți poate d-voastră...

— Ascultă-mă, Knopp, dumneata ai scris în gazetă toate astea? — îi curmă vorba comisarul, arătând spre ziarul de pe masă.

— Firește, cine altul să le fi scris! — răspunse omulețul, cu mândrie. — Am ticluit-o bine, nu e așa?

— Ia spune-mi, Knopp, de unde știi toate astea? Hai, mărturisește, nu mai sta la gânduri!

Reporterul zâmbi, plin de înțeles.

— Știți, domnule comisar, când bunul Dumnezeu l-a creiat pe tata Adam, nu știa câte urechi să-i dea... Ei bine, pe atunci eu și aveam două urechi, așa că nu-i de mirare că aud orice sgomot... Dacă domnul comisar Minlas instruiește un caz interesant, Knopp a și aflat despre ce e vorba, înainte ca dumneavoastră să fi luat afacerea în cercetare...

— Bine, dar spune-mi în ce chip ai aflat știrea!

Nici nu-ţi trece prin minte ce pagubă mi-ai făcut cu flecăreala dumitale.

— Şi eu, care credeam c'o să vă aducă foloase! Eram sigur că numai astfel vom izbuti să alungăm spionii din oraşul nostru!

— Knopp!

— Aici sunt!

— Asta o văd şi eu, dar poate că am să te trimit într'un loc mai puţin plăcut, dacă nu vrei să-mi răspunzi la întrebare. Spune-mi, cum ai aflat despre cele întâmplate?

— Domnule comisar, chestia e atât de simplă, încât n'aş vrea să vă pricinuiesc o desamăgire...

— Ascultă-mă, vreau neapărat să ştiu cum ai aflat ştirea!

— Ei, dacă ţineţi cu tot dinadinsul, cu plăcere! In primul rând, nu prea e recomandabil ca un comisar să-şi aibă biroul la parter şi, mai ales, să lase fereastra deschisă în timpul lipsei sale... Dar şi mai rău e când uită să-şi încuie sertarele, în care se află un raport gata întocmit!

— Va să zică ai şi fost în biroul meu?

— Da, înaintea tuturor, domnule comisar! — răspunse reporterul, plin de mândrie.

— Când?

— In vreme ce luaţi dejunul la „Filip cel şchiop"... Nu cumva doriţi să ştiţi şi ce aţi mâncat astăzi?

Comisarul se uită la el, mirat.

— Al dracului să fiu, dacă-mi amintesc...

— Eu, însă, n'aş vrea să fiu al dracului, pentrucă ştiu ce aţi mâncat, domnule comisar! Două felii de unt cu pâine, un cârnat de purcel şi un ţap cu bere...

— Ia spune-mi şi mie, la ce ţi-a folosit amănuntul ăsta, Knopp?

— Ehei, mi-a folosit, şi încă foarte mult!... Când

cercetați un caz și n'ați izbutit încă să-i dați de rost, atunci sunteți prost dispus și n'aveți poftă de mâncare, așa că vă mulțumiți cu o țuică sau un pahar cu bere. Când aflu, însă, că ați mâncat ceva, sunt sigur că ați lămurit o chestiune încâlcită și, atunci, nu-mi găsesc răgaz, până nu aflu despre ce e vorba...

Polițistul se îndreptă spre fereastră, ca să-și ascundă zâmbetul, și toată furia pe care voia să și-o descarce asupra îndrăznețului reporter, se irosi dintr'odată.

— Knopp!

— Aici sunt!

— Ia spune-mi și mie, de ce nu te faci comisar?

— Motivul e foarte simplu: poliția nu dă avansuri asupra lefii.

— Ascultă-mă, Knopp, ce-ai spune dacă toată chestia asta, despre care ai făcut atâta tărăboiu în gazeta dumitale, n'ar corespunde adevărului? Dacă s'ar dovedi mai târziu că spargerea a fost comisă de altcineva? Ce-ai face în cazul ăsta?

— Unde dă Dumnezeu să fie așa, domnule comisar! Gândiți-vă, aș avea prilejul să scriu un nou reportaj și aș câștiga iarăși o sumă destul de frumușică!

— Hai, cară-te! Să știi, însă: dacă te mai încumeți să intri nepoftit în biroul meu, te fac praf!

— De acord, domnule comisar! Aș avea însă o rugăminte: înainte de a vă duce planul la îndeplinire, dați-mi și mie de veste, ca să pot scrie câteva rânduri pentru gazetă!

Cu aceste cuvinte, reporterul făcu un fel de plecăciune și părăsi biroul comisarului.

Victor simți atingerea unei mâini.

— Nu, nu, sunt nevinovat! — strigă el, trezindu-se din somn.

Bătrânul inginer se afla înaintea lui.

— Iată, gazetele au dat totul la iveală! — zise el cu glas îndurerat. — Acum nu te mai pot ţine în casa mea, în care au locuit până acum numai oameni cinstiţi. Trebue să te faci nevăzut... iată bani, cinci mii de coroane... Imi iau răspunderea cu privire la fuga ta.

Victor smulse ziarul din mâna tatălui său.

„...Bănuielile cad asupra unicului fiu al inginerului Kraza..."

Aceste cuvinte loviră ca nişte palme obrajii tânărului inginer, care închise ochii, copleşit de durere.

Tatăl său depuse banii pe masă şi părăsi încăperea, fără să scoată o vorbă.

Se scurse câtva timp, apoi Victor coborî din pat, se îmbrăcă în grabă şi vru să iasă din odaie. Mai rămase, însă, câteva clipe, căci trebuia să mai împlinească o ultimă îndatorire. Cheile, cheile acelea blestemate! Le scoase din buzunărașul smokingului şi le puse pe masă.

Privirile îndurerate ale tânărului alunecară de-a lungul pereţilor. Nimic nu-l mai reţinea în această casă, unde toţi pierduseră încrederea în el. Dacă două fiinţe care îi fuseseră atât de apropiate, Henny şi tatăl său, se puteau lepăda de dânsul, atunci la ce bun să mai rămână aici? Deodată, îşi aminti de răposata lui mamă şi-i se păru că o vede aievea, cu trăsăturile ei fine, cu ochii-i inteligenţi şi părul alb, frumos pieptănat.

— Ea mi-ar fi dat crezare? — se întrebă Victor. — Da, da, sunt sigur de asta!

Mai chibzui câteva clipe, dacă n'ar fi bine să ia cu el o parte din lucrurile care îi aparţineau.

— Nu! La ce bun să mă încarc cu o povară,

care m'ar stingheri?... Aşa dar, plec pentru totdeauna! Pentru totdeauna!

Cu toate astea, se simţea cu mintea limpede şi cugetul curat, căci era încredinţat de nevinovăţia lui. Poate că, odată şi odată, adevărul avea să iasă la iveală! Poate că cei care îl învinuiau acum, îl vor purta pe braţe mai târziu!

Insufleţit de acest gând, păşi spre uşă. O tăcere apăsătoare domnea pretutindeni.

— Să-mi iau rămas-bun?... Nu! Ce rost ar avea? Cine ar vrea să-mi întindă mâna?

Cu paşi hotărîţi, Victor se îndreptă spre poarta casei, când Henny se ivi îndărătul său. Biata fată nu dormise toată noaptea şi avea chipul tras şi pleoapele roşii de nesomn.

— Victor... vroiam... vroiam să-mi iau rămas-bun de la tine!

Tânărul întoarse capul, spre a-şi ascunde lacrimile. Adânc înduioşată, Henny îl îmbrăţişă, depunând o sărutare lungă pe obrazul său.

— Victor, îţi doresc drum bun... şi, dacă te gândeşti vreodată la mine, scrie-mi! — adăugă ea, cu glas slab.

Străduindu-se să-şi ascundă turburarea, Victor se apropiă de poartă, dar se întoarse iarăşi lângă Henny, care mai stătea în uşa casei.

— Spune-i tatei că-l las cu bine! — murmură el. — Să ştiţi, însă, că sunt nevinovat! Acesta e singurul lucru pe care vi-l pot destăinui...

Când se înapoiă în odaia ei, tânăra fată auzi duduitul unui automobil, care se opri înaintea casei, iar puţin timp după aceea cineva sună la uşă. Henny se duse să deschidă.

Înaintea ei se afla uriciosul Hellbig, ferchezuit, ca întotdeauna, şi ţinând în mână un buchet mare de flori.

— Ah, ce fericit sunt că te găsesc acasă, domnișoară Henny! — zise el, cu glas mieros.

— Dorești ceva, domnule Hellbig?

— Hm, nădăjduiam că n'o să mă primești în vestibul...

— Iartă-mă, te rog, dar sunt atât de turburată!...

— Te înțeleg prea bine, stimată domnișoară! — chicoti el, urmând-o în salonaș. — Fii încredințată că sunt alături de dumneata, în nenorocirea ce s'a abătut asupra d-voastră... Da, am citit în ziar... E înfiorător! Bietul părinte, îmi închipui ce luptă s'a dat în inima lui! La ce să mai crești copii? Ah, e groaznic, groaznic!

— Socot, însă, că dumneata n'ai crescut copii până acum, domnule Hellbig! — răspunse tânăra, numai ca să spună și ea ceva.

— Asta așa e, dar sper că....

Nu-și urmă fraza, ci aținti asupra Henny-ei o privire plină de înțeles.

— Domnule Hellbig, iartă-mi necuviința, dar socot că vizita dumitale de azi nu e de fel potrivită...

— Pe de o parte, ai dreptate, domnișoară Henny! Vezi, însă, că eu nu fac parte din oamenii cari își părăsesc prietenii la nevoie. Nu, așa ceva n'aș face nici în ruptul capului!

— Prietenii?

— Da, cel puțin dă-mi voie să-i numesc astfel... Așa dar, îmi închipuiam ce se petrece astăzi în inima dumitale și înțelegeam cât de amară e desamăgirea, atunci când, cu puțin timp înainte...

— Domnule Hellbig, nu pricep de fel unde vrei să ajungi!

— Ei asta-i! Vezi, domnișoară, întrebarea dumitale mă miră... mă miră foarte mult! Ți-am arătat, doar, atâta respect, în tot timpul cât am fost îm-

preună... știi prea bine că dumneata nu ești pentru mine o simplă cunoștință... îmi știi simțimintele, domnișoară Henny! Așa dar, astăzi, când am aflat din ziare ce s'a petrecut aici, am văzut lămurit că acum nu-mi mai stă nimeni în cale...

— Aha, cu alte cuvinte, ai venit să ocupi un loc liber! Acum înțeleg și eu simțimintele dumitale de prietenie! Te-ai bucurat de nenorocirea care s'a abătut asupra casei noastre! Ai adulmecat-o, întocmai ca o hienă, care simte de departe mirosul hoitului!

Fata își înalță capul cu mândrie, luă florile de pe masă și i le vârî în mână, zicând, cu glas hotărît:

— Te rog să părăsești casa imediat!

— Bine, domnișoară Henny, dar...

— Te rog să nu mă silești să chem servitoarea ca să te dea afară!

Pretendentul porni spre ușă de-a 'ndăratelea.

— Bine, dar... De sigur că m'ai înțeles greșit, domnișoară Henny!

— Pleacă, te-am înțeles prea bine!

Când ajunse la ușă, Hellbig se opri din nou.

— Îmi pare rău, dar socot că ai fost cam pripită, domnișoară!

Și, fără să mai aștepte răspunsul, nenorocosul pretendent se făcu nevăzut.

319 — Suflete sbuciumate

Victor își ridică gulerul paltonului, își trase pălăria peste ochi și porni pe străzi, fără nicio țintă. Simțea nevoia să se retragă într'un colț singuratec, unde să poată chibzui în liniște asupra celor petrecute și să ia o hotărîre.

Acum, când era singur cu el însuși, îl cuprinse mirarea că, în tot acest timp nu se gândise de loc la frumoasa lui vecină. Nenorocirea care se abătuse pe capul său, îl copleșise atât de mult, încât

alungase pe planul al doilea nădejdile care îl însufleţiseră odinioară.

— Oare, ştie dânsa ce s'a întâmplat? — se întrebă el. — Da, firește că ştie, căci o fi citit reportajul din ziar!

Şi, ruşinat, tânărul îşi ascunse faţa şi mai mult în gulerul paltonului.

Picături fine de ploaie începură să cadă pe pământ, în vreme ce nori cenuşii se fugăreau pe cer, atât de jos, încât păreau că ating acoperişurile caselor mai înalte. Vremea se potrivea cu dispoziţia în care se afla tânărul inginer. Oare nu se îngrămădiseră şi deasupra lui nori negri, cari îi întunecau viaţa şi-i spulberau nădejdile?

Se uită la ceas. Era patru. Până la întâlnirea cu Vera mai avea destul timp de chibzuit.

— La urma urmei, ce rost are să-mi mai frământ mintea? — se întrebă el, deodată. — Există oare, vreo scăpare pentru mine? Nu trebue să fug de aici cât mai grabnic cu putinţă?

Se duse într'un birou de voiaj şi cumpără un bilet de tren pentru Paris. Un suspin de uşurare scăpă de pe buzele sale, când simţi biletul în buzunar.

Abia acum îşi dădu seamă că unii trecători îl priveau plini de curiozitate.

— Se uită la mine ca la un spărgător, ca la un om care a vrut să-şi ucidă tatăl! — murmură el. — Trebue să plec de aici, oriunde, numai să plec cât mai repede!... Şi Vera?

„Da, Vera, frumoasa Vera! Va fi oare în stare să-şi părăsească soţul, pentru ca să pribegească prin lume alături de mine? Va cuteza, oare, să înceapă o nouă viaţă, o viaţă plină de lipsuri? Şi dacă n'o să mă urmeze? N'ar fi mai bine pentru dânsa, ca cele ce s'au petrecut să rămână un episod?... Da,

un simplu episod, pe care timpul o să-l șteargă cu multă ușurință!

Tânărul intră într'o cafenea și se așează la o masă izolată. Cei câțiva bărbați, cari se aflau în local, citeau ziarele, cu mult interes.

— Aha, ăștia citesc despre mine! — murmură Victor și deși niciunul din cei de față nu-l cunoștea, se întoarse totuși cu fața la perete. — Da, întocmai ca un răufăcător...

Începu să chibzuiască asupra celor petrecute în ajun. Cum ajunsese, oare, batista lui în laborator?

— Nu cumva o lăsasem acasă? Nu, pe cât îmi amintesc, o aveam cu mine. Totuși, cum ar fi cu putință s'o fi pierdut în laborator, atâta vreme cât n'am intrat acolo niciodată în smoking? Hm, ciudat, foarte ciudat! Iar cheile? Nu m'am despărțit niciodată de ele, și, de altminteri, le-am și scos din buzunar în prezența vecinilor mei... Așa dar, nu le-am dat nimănui, iar de un furt nu poate fi vorba. E mai mult ca sigur, deci, că spărgătorul și-a făcut chei asemănătoare cu ele. Dar modelul lor de unde l-a luat? Nu cumva după cele pe care le avea tata? Tu, nici asta nu-i cu putință, căci le avea la el întotdeauna... Nu mai înțeleg nimic!... Și apoi, în ceea ce privește mirosul de alcool pe care tata l-a simțit în timpul luptei... hm, e caraghios să crezi că eu am fost singurul om din tot Brno, care să fi băut în noaptea trecută. Ce Dumnezeu, doar ceilalți locuitori ai orașului n'or fi anti-alcoolici! De sigur că spărgătorul a băut câteva pahare, ca să capete curaj pentru fapta lui!

„Bine, dar cum să dovedesc că n'am fost eu acela? Cum, în ce chip? Împrejurările îmi sunt atât de potrivnice, încât nu încape nicio îndoială că eu sunt vinovatul. Câți oameni n'au căzut sub se-

curea călăului, numai fiindcă n'au izbutit să-şi dovedească nevinovăţia!

La acest gând, sărmanul tânăr simţi că inima i se opreşte în loc. In clipa următoare, însă, îşi aminti de biletul de tren şi se mai linişti nţel.

Intre timp, se făcuse aproape ora cinci. Privirile lui Victor se îndreptară spre uşă...

Vera Ulkitzki aruncă o privire asupra ziarului care se afla pe masă. Un curent electric păru că străbate trupul frumoasei fete şi literile începură să-i joace pe dinaintea ochilor, amestecându-se, pentru a se orândui din nou, aicătuind câteva cuvinte grozave:

„Lupta cu spionii! Bănuielile cad asupra unicului fiu al inginerului Kraza!"

— Tovarăşe Klonitzki! — strigă ea, pradă unei turburări fără seamăn, pe care nu se mai străduí să şi-o ascundă, deşi prin aceasta îşi trăda adevăratele-i simţiminte. — Tovarăşe, unde eşti! — strigă ea, din nou.

Klonitzki îşi făcu apariţia în odaie.

— Priveşte! — exclamă Vera, ţinându-i ziarul sub ochi.

— Ştiu, am citit! — răspunse el, cu nepăsare. — Bine, dar nu înţeleg de fel turburarea dumitale...

— Tovarăşe, gândeşte-te, bănuielile cad asupra fiului său... asupra lui Victor!

— Ei şi? Cu atât mai bine pentru noi! Sau nu cumva ai fi vrut ca bănuielile să cadă asupra noastră?

— Tovarăşe... la ce bun această victimă nevinovată? Ştii, doar, că a fost fără voia lui complicele nostru, şi, apoi, s'a purtat atât de frumos...

Cereţi mâine numărul 186 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

— Taci, nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala! — se răsti Klonitzki, înfuriat.

— Bine, dar asta e o adevărată crimă...

Tovarăşul ei izbucni într'un hohot de râs.

— Ascultă-mă, nu cumva îţi închipui că spionii fac opere de binefacere? — răspunse el, batjocoritor.

— Da... poate că ai dreptate — murmură Vera, amintindu-şi de făgăduiala dată lui Ilino.

Cu toate acestea, simţi că totul se răsvrăteşte în inima ei şi, cuprinsă de teamă, se apropiă de Klonitzki şi-i puse mână pe umăr:

— Tovarăşe, nu uita că suntem oameni, că trebue să venim în ajutorul aproapelui nostru! Indură-te, fă ceva ca să spulberi bănuiala grozavă ce pluteşte asupra lui... La urma urmei, avem nevoie numai de planuri... La ce bun să distrugem viaţa unui om nevinovat?

— Ia lasă copilăriile astea, tovarăşă Ulkitzki! Pe mine nu mă poţi înşela atât de uşor... n'am deloc chef să salvez viaţa iubitului dumitale!

Tânăra îşi pierdu cumpătul.

— Ticălosule! — strigă ea, ca ieşită din minţi.

— Hm, tot ce se poate! De altminteri, orice femeie socoate că bărbatul care nu-i dă ajutor în aventurile ei de dragoste, e un ticălos....

Şi, fără să se mai sinchisească de tovarăşa lui, Klonitzki se lăsă pradă gândurilor care îl frământau.

— De ce nu mai vine Pankratoff? — murmură el, cuprins de nelinişte.

La auzul acestui nume, Vera tresări, ca atinsă de un curent electric.

— Nu cumva Klonitzki s'a hotărît să mă dea pe mâna acestui om înfiorător? — se întrebă ea, îngrozită. — Acesta să fie sfârşitul, oare?

In acea clipă se auzi soneria. Vera vru să se îndrepte spre uşă, dar Klonitzki o împinse de o parte

cu asprime şi porni el-însuşi în întâmpinarea noului venit.

— Ah, foarte frumos din partea dumitale că ţi-ai adus aminte de noi! — zise el, cu glas ce răsuna ciudat în tăcerea apăsătoare din vestibul.

— Aş vrea să vorbesc cu soţia dumneavoastra...

— Cu soţia mea? S'a întâmplat ceva, oare?... Hm, mă duc să văd dacă e acasă... cred, însă...

— Da, sunt acasă! — se auzi glasul Verei şi tânăra îşi făcu apariţia în vestibul. — Ah, dumneata, domnişoară Henny!...

Văzând, însă, chipul îngrijorat al fetei, rămase locului, nehotărîtă dacă să-i întindă mâna sau nu.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră, zise Henny, adresându-se Rusoaicei. — Dar... între patru ochi....

— Poftim- înăuntru!

Vera deschise uşa budoarului ei şi lăsă pe vizitatoare să treacă înainte. Când vru s'o urmeze. Klenitzki îi cuprinse braţul şi o trase spre el.

— O clipă, te rog! — murmură dânsul.

— Ce vrei?

— Dacă scapi o singură vorbă asupra celor petrecute aseară, să ştii că s'a isprăvit cu dumneata!

— Iţi făgăduiesc că nu voiu pomeni nimic, care să-ţi pricinuiască neplăceri! — răspunse Vera, cu glas scăzut.

— Sper că ai să-ţi respecţi făgăduiala... De altminteri, n'o să fie prea greu de stabilit dacă m'ai trădat.

Zicând acestea, îi dădu drumul şi Vera intră în budoar.

— Aţi citit ce scrie în gazeta de azi? — întrebă tânăra nepoată a inginerului Kraza.

— Da, am citit.

— Spuneţi-mi, a fost aseară cu dumneavoastră?

Henny aștepta răspunsul cu atâta încordare, încât își plecă trupul spre gazda ei, părând că vrea să-i soarbă cuvintele. Vera, însă, rămase câteva clipe pe gânduri, apoi întrebă în șoaptă:

— A spus el că a fost aseară cu noi?

— Nu! N'a vrut să dea nicio lămurire asupra acestui lucru!

Vera închise ochii și i se păru că vede aievea chipul blând si cinstit al tânărului inginer.

— Scumpul meu Victor, dragul meu băiat! — murmură ea, întocmai ca în noaptea trecută.

Și, venindu-si în fire. se adresă din nou tinerei fete:

— Dacă nu vrea să destăinuiască numele acelora cu cari și-a petrecut noaptea, de sigur că se păzește de dumneata, nu e așa, domnișoară?

— Ah, nu înțelegeți sbuciumul meu! Căci, sunt încredințată... da, sunt încredințată că d-ta știi cu cine și-a petrecut noaptea vărul meu! Simt asta, ca orice femeie care iubește...

— Il iubești?

Glasul Verei părea schimbat cu desăvârșire. Acum, însă, după această întrebare, toată durerea înăbușită a Henny-ei, izbucni dintr'odată, întocmai ca un vulcan care clocotește vreme îndelungată. Tânăra copilă se ridică de la locul ei și se apropiă de Rusoaică.

— Dumneata l-ai abătut de pe calea cea dreaptă! Da, vărul meu mă iubea, iar eu îi împărtășeam dragostea cu aceeași patimă, aveam încredere în el, până în ziua când te-ai ivit lângă gardul nostru... Să-ți fie rușine! Femeie măritată!... Dintr'un simplu capriciu, te-ai furișat în viața unui tânăr și l-ai împins la crimă! Ai distrus viitorul lui și al meu, ai spulberat pacea unei familii, pentruca după aceea

să pleci... să alergi după alte aventuri în patria dumitale! Ah, dacă ai şti cât te urăsc, cât te disprețuiesc!

Vera Ulkitzki se făcuse palidă de emoție. Cu sufletul ei de femeie înțelegea prea bine ce se petrece în inima nevinovatei copile. Îi era milă de Henny, de Victor, de ea-însăşi, care era poate de o mie de ori mai nenorocită decât cei doi tineri.

— Domnişoară Henny, te înşeli amarnic! — răspunse ea, cu glas tremurător. — Te rog să mă crezi că nu mi-a spus niciodată că te iubeşte şi — Vera se strădui să-şi reţină lacrimile — că e iubit...

— Spune-mi, doamnă... te implor pentru ultima oară... noaptea trecută a fost cu dumneata? Te rog, mărturiseşte-mi adevărul, poate izbutim să-l scăpăm, poate lămurim această enigmă grozavă, înainte ca el să fi plecat din oraş! Fie-ţi milă de tatăl lui bătrân, care nu poate suporta o asemenea lovitură! Fie-ţi milă de mine!...

— Vărul dumitale vrea să plece din oraş?

— Da, pentru totdeauna!

Vera se ridică. O luptă înverşunată se dădea în sufletul ei.

— Să-i destăinuiesc totul, jertfindu-mi viaţa pentru el? — se întreba tânăra, mereu. — Firește, dacă dau în vileag cele întâmplate, nimeni şi nimic nu mă mai poate salva din ghiarele Cekei!

Se uită la Henny.

— Şi, totuşi, poate că o iubeşte, poate că o va iubi? — îşi zise Vera, nefiind în stare să ia o hotărîre. — Cine ştie dacă eu nu sunt, într'adevăr, decât un episod, care se va uita repede? Cu toate astea...

Nu cuteză să-şi sfârşească gândul, ci se adresă iarăşi nepoatei inginerului Kraza·

– Domnișoară Henny, crede-mă, vărul dumitale n'a fost cu noi aseară!

— Ah, dacă ar fi într'adevăr așa! Dar mi-e teamă că nu vrei să-mi spui adevărul, inima nu mă lasă să-ți dau crezare....

Henny nu mai izbuti să-și stăpânească lacrimile, dar urmă, printre suspine:

— Groaznic, e groaznic! Să ridici mâna împotriva tatălui tău!

In cele din urmă, se mai liniști și luă hotărîrea să plece. Vera o conduse până la ușă.

Când se înapoiă în budoar, tovarășul ei o și aștepta acolo.

— Mi-am ținut făgăduiala! — zise tânăra, cu glas tremurător. — Da, am procedat după cum mi-ai poruncit, însă nu știi cu ce preț am făcut-o...

Și, deodată, frumoasa fată căzu la picioarele inginerului și-i îmbrățișă genunchii.

— Tovarășe, te rog... te implor, în numele lui Dumnezeu... știu că nu crezi în El, totuși te rog să-mi redai libertatea!... Nu mai cer nimic de la viață, dar vreau să-mi găsesc liniștea, vreau să plec la părinții mei, cari s'au stabilit în Franța și cărora le pot fi de folos... Sunt hotărîtă să fac orice, numai lasă-mă să plec, nu mă sili să mă înapoiez în patrie! Ah, e atât de îngrozitor!

Și, cu o mișcare bruscă, tânăra își smulse gulerul rochiei, ca și cum ar fi fost în primejdie să se înăbușe.

— Ah, simt că nu mai pot îndura chinurile astea! — urmă ea. — Colo, în patrie, mi se părea că voiu fi destul de tare ca să-mi duc misiunea la capăt, dar acum îmi dau seamă că m'am încrezut prea mult în puterile mele... Iartă-mă, tovarășe, dar nu mai pot rămâne lângă tine! Vreau să plec, să plec cât mai departe!... Îți jur că n'am să vorbesc

nimic despre scopul venirii noastre încoace, îți jur că n'am să te trădez... nu, mai bine să mor decât să pomenesc ceva despre asta! Numai lasă-mă să plec, redă-mi libertatea!

Klonitzki o ridică.

— Ți-ai pierdut mințile, tovarășă! — zise el, cu nepăsare. — Oriunde ai pleca, agenții Cekei vor ști să te găsească... Știi că Ceka nu ține seamă de ceea ce se petrece în sufletul omului, ea se conduce după fapte! Și, afară de asta, dumneata știi prea multe despre noi, ca să-ți pot împlini cererea. Așa dar, trebue să te înapoiezi în patrie! Te înțeleg prea bine — însă scoate-ți din cap că ai putea pleca în altă parte decât în Rusia! Dacă ai intrat în horă, trebue să joci până la sfârșit, draga mea!

— Tovarășe, ăsta e ultimul tău cuvânt?

— O, nu, ultimul meu cuvânt ai să-l auzi abia la Moscova!

— Așa dar, ești hotărît să mă dai pe mâinile agenților Cekei?

— Cam așa! — răspunse el, zâmbind. — Doar n'ei fi vrând să iau asupra mea vina înfrângerii noastre!

— Atunci, mai bine ucide-mă aici! Da, ucide-mă chiar acum! — strigă Vera, ca ieșită din minți. — Nu plec în Rusia, mi-e teamă de răzbunarea lor...

Sleită de puteri, biata fată se prăbuși pe divan și izbucni într'un plâns desnădăjduit.

— Cu toate astea, sunt sigur că vei pleca... dacă nu cu mine, cu Pankratoff!

În acea clipă, pendula sună ora cinci. Vera înălță capul. Cu părul despletit, cu ochii ațintiți în gol și fața răvășită de turburare, Vera Ulkitzki părea că-și pierduse mințile. Fără să mai stea la gânduri, se năpusti în odaia ei, îmbrăcă mantila, își puse pălăria, apoi alergă spre ușă.

— Ei, încotro? — zise Klonitzki, atinându-i calea.

— Lasă-mă!

— Incotro, tovarășă? — stărui el.

— Lasă-mă, altminteri se întâmplă ceva groaznic!

Inginerul o îmbrânci cu brutalitate. Cuprinsă de desnădejde, tânăra fată se năpusti asupra tovarășului ei și-i înfipse unghiile în carne, îl izbi cu pumnul în față, numai ca să-l poată înlătura din calea ei. Klonitzki, însă, izbuti să-i încleștеze brațele, apoi o împinse cu putere în odaia ei.

Nenorocita se izbi cu capul de muchea dulapului și, scoțând un geamăt, se prăbuși la pământ. Klonitzki păși spre ea și se plecă deasupra trupului nemișcat.

— Trăiește! — murmură el și părăsi încăperea.

Adâncit în gânduri, Victor Kraza nu auzise că bătuse de șase, apoi de șapte... Vera nu se ivise încă. Sărmanul tânăr aproape că nu mai știa care din durerile sale era mai mare: despărțirea de patrie, de tatăl său, de Henny, sau faptul că Vera nu venise la întâlnire tocmai acum, când avea nevoie de vorbe mângâietoare...

— Așa dar, soarta nu-mi ingăduie nici această ultimă bucurie? — murmură el, oftând.

Trenul pleca la ora unu noaptea, totuși se hotărî să pornească spre gară, vrând să străbată orașul pentru a-și lua rămas bun dela locurile în cari copilărise.

Abia făcu, însă, câțiva pași în stradă, când doi bărbați se apropiară de el.

— Victor Kraza? — întrebă unul din ei.

— Da! Ce doriți, mă rog?

— In numele legii, ești arestat

Un bărbat spătos, cu fruntea lată, ca ciopîrța din piatră, se ridică de la biroul său, pe care se aflau două aparate telefonice, făcu câțiva pași prin încăpere, apoi se apropiă de ușa camerei alăturate.

După ce bătu într'însa, intră într'o odaie destul de bine mobilată, în mijlocul căreia se afla un birou mare, de stejar, la care stătea un alt bărbat, oacheș, proaspăt ras și care dicta unei femei îmbrăcată modest.

Noul sosit îi făcu un semn să trimită afară pe dactilografă.

— Tovarășă Naidjonoff, deocamdată vom întrerupe lucrul, urmând să-l continuăm ceva mai târziu.

Ascultătoare, dactilografa se ridică de pe scaun, își luă creionul și carnetul pe care își însemnase stenograma, apoi părăsi încăperea, prin ușa alăturată.

— Ei, ce s'a întâmplat, tovarășe Leontjew? — întrebă cel care dictase.

— Am încercat zadarnic să mă pun în legătură cu Pankratoff. Deși trebuia să mă cheme la ora patru, au trecut încă trei ceasuri și tot n'a dat vreun semn de viață. Faptul e cu atât mai misterios, cu cât știm bine că tovarășul nostru e de o punctualitate proverbială. Drept să-ți spun, tăcerea lui mă îngrijorează foarte mult...

— Ai dreptate, tovarășe! — încuviință celălalt. — N'ar fi bine să te pui în legătură cu Brno și să ceri lămuriri lui Klonitzki? Poate că știe ceva despre el?

— Asta am și făcut-o, tovarășe! Din păcate, însă, am aflat o veste foarte puțin îmbucurătoare: Pankratoff trebuia să vie la el la ora trei, darr nu și-a făcut apariția nici acolo.

— Hm, ciudat! Ce crezi dumneata despre toate astea?

— Cred că Pankratoff a fost arestat.

— Asta ar fi mai rău decât orice. Moscova n'o să treacă cu vederea acest lucru, căci știi și dumneata că Pankratoff urma să fie numit în fruntea Cekei din Harkov... Hm, afacerea se încurcă rău! In orice caz, pune-te în legătură cu Moscova și adu la cunoștință dispariția tovarășului nostru.

— Și asta am făcut-o! Răspunsul trebue să sosească dintr'o clipă într'alta.

Și, adăugă în șoaptă:

— Tovarășe, dacă Pankratoff a fost arestat într'adevăr, atunci trebue să luăm și noi oarecari măsuri, pentruca poliția să nu dea de urmele noastre. Altminteri, se descoperă tot ce am pus la cale în ultimul timp.

— Cât despre asta, putem fi liniștiți, căci nimeni n'o să bănuiască ce se petrece aici. Crezi cumva că o să le treacă prin minte că sub firma „Brotfield et Sons" se ascunde organizația sovietică de spionaj din Praga? Nu, nu, fii liniștit, tovarășe, căci nu ni se poate întâmpla nimic!

O vie agitație domnea în rândurile fruntașilor revoluționari din Rusia, cari urmăreau cu înfrigurare cele ce se petreceau la Brno și aflaseră despre dispariția lui Pankratoff. După puțin timp de la sosirea acestei vești, se convocă o adunare extraordinară, pentru a se lua hotărîrile dictate de împrejurări, cari urmau să fie comunicate atât centralei din Praga cât și la Brno.

Conducătorii statului își luară locurile în jurul mesei lungi, care se afla în sala de conferințe. Erau aceeași cari hotărîseră mai deunăzi plecarea celor

doi tineri în Cehoslovacia, pentru a pune mâna pe planurile inginerului Kraza.

— Tovarăși, dată fiind însemnătatea chestiunii care ne-a adunat aici, vă rog să treceți numaidecât la discuția ei — începu președintele, care părea și el agitat, ca și tovarășii săi.

— Propun să dăm de veste poliției cehoslovace despre dispariția lui Pankratoff — zise unul din comisari

— Cu neputință! — răspunse președintele. — In primul rând, primejduim situația centralei noastre din Praga, iar în al doilea rând, cei doi trimiși n'ar mai putea să-și ducă misiunea la capăt.

— In cazul acesta — propuse altul — deocamdată trebue să facem în așa fel, ca și cum n'am fi băgat de seamă dispariția tovarășului nostru și să lăsăm totul la voia întâmplării, până când se va ivi prilejul să ne ocupăm în mod practic de această chestiune.

— Da, asta ar fi mai bine — încuviință președintele.

— Până una alta, însă, trebue să luăm o hotărîre cu privire la Klonitzki și tovarășa lui.

— Socot că n'ar fi rău să-i trimitem la Praga, deocamdată — propuse Ilino, președintele Comitetului Central, care era îngrijorat de soarta Verei. — Știți cu toții că tovarășa Ulkitzki e la prima încercare de acest fel, așa că lucrul cel mai bun ar fi s'o punem la adăpost, până ce se va potoli furtuna.

Ceilalți păreră de acord cu această propunere și voiau s'o discute mai pe larg, când comisarul Cekei, care tăcuse până atunci, se ridică de la locul lui și izbi cu pumnul în masă.

O tăcere de moarte se făcu în sală.

— Tovarăși, vă dați seamă ce ar însemna aceasta? — strigă el, cu glas tunător. — Tocmai acum

să dăm înapoi, acum, după ce am pierdut pe unul din oamenii noștri cei mai buni și am făcut atâtea pregătiri și cheltuieli? Mă împotrivesc categoric să se ia această măsură, care dă dovadă de slăbiciunea celor care au sprijinit-o! Mai mult decât atât: cer să se trimită, la Praga și la Brno, telegrame urgente, cu ordinul de a se pune totul pe o singură cartă. Tovarășul Klonitzki să facă o nouă încercare... chiar astă noapte! Nu, nu putem pierde vremea în zadar, mai ales acum când prilejul e favorabil. După cum știm, fiul inginerului Kraza a și fost arestat sub bănuiala că el e făptașul agresiunii săvârșite împotriva tatălui său. În acest chip, calea noastră e liberă, căci poliția din Brno va renunța la supravegherea casei din strada Bojar. Klonitzki poate pătrunde în laborator fără nicio teamă și sunt încredințat că de astă dată nu va mai da greș. Nepoata inginerului, care locuiește la el, a fost azi după-amiază la Klonitzki, care mi-a trimis o telegramă amănunțită asupra convorbirii ei cu tovarășa Ulkitzki. Din această convorbire reiese lămurit că, atât tânăra fată, cât și unchiul ei sunt încredințați de vinovăția arestatului, astfel că nici prin minte nu le trece că la noapte s'ar putea săvârși o nouă spargere. Acest fapt mă îndrituiește să cred că trimisul nostru nu va întâlni în cale nici cea mai mică piedecă.

Președintele se uită, pe rând, la cei de față.

— Tovarăși, are cineva de făcut vreo obiecțiune împotriva propunerii comisarului Cekei?

Nimeni nu răspunse.

— În acest caz, declar ședința încheiată! — hotărî președintele, constatând tăcerea celorlalți.

Chiar în același ceas, se și transmiseră telegramele, care nu puteau fi citite decât de acela care

cunoșteau cifrul lor — și aceia erau foarte puțini, în întreaga lume.

Klonitzki, în casa căruia fusese instalat un aparat modern de telegrafie fără fir, primi și el telegrama trimisă de la Moscova, o descifră, apoi se uită la ceasornic. Era ora zece jumătate. Fără să mai stea la gânduri, urcă grăbit scara ce ducea la mansardă și privi pe fereastră spre locuința inginerului Kraza. Două ferestre erau luminate.

Klonitzki îndreptă ochianul spre una din ele și zări o servitoare, care mătura încăperea, în vreme ce Henny avea înaintea ei o carte.

După puțin timp se auzi sgomotul ușii de la intrarea în vilă.

— Aha, servitoarea e liberă astă seară! — își zise Rusul.

După câteva clipe se încredință că presupunerea lui era întemeiată, întrucât văzu slujnica străbătând grăbită strada Bojar.

Îndreptându-și ochianul iarăși spre fereastră, Klonitzki o zări pe Henny care se ridică de la locul ei, se apropiă de scrin și după ce luă ceva dintr'un sertar, părăsi repede încăperea. Bătrânul inginer nu se vedea nicăieri.

— De sigur că, după toate prin câte a trecut, nenorocitul zace în pat, se gândi Rusul.

Și, într'adevăr, așa și era. Înainte cu un ceas, comisarul Minlas îl înștiințase prin telefon că se văzuse nevoit să aresteze pe Victor, întrucât acesta își scosese un bilet de tren pentru Paris. Firește, că sărmanul părinte fu doborît cu desăvârșire. Henny, dimpotrivă, primi vestea foarte liniștită, ba chiar în adâncul inimii simțea oarecare bucurie, căci în felul acesta se împiedecase plecarea vărului ei. In cele din urmă se rușină ea-însăși de josnicia acestui

simțimânt, dar nu-și putu stăpâni bucuria de a se ști aproape de bărbatul iubit. O rază de nădejde încolți în sufletul ei, făcând ca tăcerea din juru-i să i se pară mai puțin apăsătoare. Nici dânsa nu-și dădea seamă de ce nădăjduia, totuși simțea lămurit că soarele avea să strălucească iarăși în casa lor.

Tânăra copilă nu se mișcă de la căpătâiul unchiului ei, care stătea nemișcat și privea în gol.

Klonitzki coborî iarăși în odaia lui și cercetă cu luare-aminte cele două chei făcute după tiparele de ceară. Un zâmbet de satisfacție se ivi pe buzele agentului.

— Hm, sper că au să-mi facă treabă bună! — murmură el.

Scoase revolverul, îl examină cu atențiune, apoi începu să-și împacheteze lucrurile, cu înfrigurare. După ce distruse tot ce nu putea lua cu el, și vârise restul, claie peste grămadă, în valiza lui de piele, Klonitzki intră în odaia Verei.

Tânăra fată stătea la fereastră, cu trupul încovoiat și ochii pierduți în depărtare. Două brazde adânci se săpaseră de la rădăcina nasului spre gură, obrajii îi erau supți, scoțând și mai mult în evidență cearcănele vinete din jurul ochilor înroșiți de lacrimi.

In ziua aceea, sărmana fată își dăduse seamă că soarta ei era pecetluită pentru totdeauna. Acum știa că niciodată nu-i va mai fi dat să părăsească închisoarea, nimeni nu va auzi strigătele ei de ajutor... nimeni! Nici chiar Iesta, care plecase departe, împreună cu iubita lui! Și, conștientă de cele ce o așteptau, Vera Ulkitzki luase hotărîrea să-și urmeze calvarul și să rămână rece la orice s'ar fi petrecut în jurul ei. Tot ceea ce făcuse să-i sva-

nească inima, pierise dintr'odată... Vera Ulkitzki nu mai avea nicio dorinţă pe acest pământ.

Klonitzki o privi cu luare-aminte şi rămase mirat de schimbarea tovarăşei sale. La un moment dat, îi păru rău de ceea ce făcuse, şi începu să regrete asprimea lui faţă de tânăra fată. Dar această părere de rău ţinu doar o clipă, căci ordinul Moscovei era mai poruncitor decât îndemnul inimii sale.

— Tovarăşă Ulkitzki, împachetează-ţi lucrurile! Ne înapoiăm la Moscova chiar astăzi!

— La Moscova! — repetă ea, în neştire şi rămase nemişcată la locul ei.

— Numai că ar trebui să fii ceva mai grăbită! urmă el, ridicând glasul.

Vera tresări, speriată.

— Da, da, numaidecât! — bâigui ea. — Numai să nu mă baţi... să nu mă baţi!

Ochii-i se aţintiră, plini de teamă, asupra tovarăşului ei, apoi se îndreptă spre dulap şi începu să arunce afară lucrurile aflătoare acolo.

— Lasă boarfele astea! Viaţa preţuieşte mai mult decât ele! — strigă Klonitzki.

— Da, da, viaţa! — bâigui ea. — Viaţa, ai dreptate, tovarăşe...

— Tare mi-e teamă că şi-a pierdut minţile! — murmură Klonitzki, neliniştit. — Hm, asta mai lipsea acum! Dacă a înebunit într'adevăr, atunci ar putea să-mi zădărnicească tot planul.

Cereţi mâine numărul 187 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Aduse, totuşi, valiza Verei şi-i ajută să-şi împacheteze lucrurile. Din când în când, nenorocita rămânea cu ochii ţintă asupra unui punct şi, auzind glasul lui Klonitzki, tresărea, ca şi cum s'ar fi trezit dintr'un somn adânc şi holba ochii la el, izbutind cu greu să-i înţeleagă vorbele. După cât se părea, mintea îi era departe şi aproape că nici nu-şi dădea seamă de ceea ce se petrece în jurul ei.

— Aşa, acum bagă de seamă! — zise Klonitzki, cu glas poruncitor, după ce terminară treaba. — Aştepţi zece minute după plecarea mea de aici, apoi iei cele două geamantane şi părăseşti casa în aşa chip ca să nu fii văzută de nimeni. La colţul străzii, unde se află staţia de maşini, te urci într'una din ele şi aştepţi înapoierea mea. Vei avea grijă să nu faci lumină în interiorul automobilului şi, dacă vei zări ceva suspect, vei cere şoferului să te ducă la gară, urmând să ne întâlnim în sala de aşteptare. Nădăjduiesc că voiu sosi la timp ca să mai putem apuca trenul... M'ai înţeles?

— Da, te-am înţeles!

— Bine! Cât despre paşaportul dumitale, nu-l căuta în zadar, căci l-am luat cu mine, pentru ca să-ţi tai pofta să rămâi aici sau să pleci în altă parte. Bani ai, decât atât cât îţi trebue ca să plăteşti cursa până la gară. Biletul de tren se află tot la mine, căci ţin cu tot dinadinsul să facem călătoria împreună. Dacă s'ar întâmpla, însă, să nu mă mai înapoiez, atunci vino iarăşi în oraş şi cheamă la telefon numărul opt sute douăzeci şi şase. Bărbatul care o să-ţi răspundă la celălalt capăt al firului, e o persoană vrednică de toată încrederea şi poţi să-i destăinuieşti totul, fără nicio teamă. El o să-ţi facă rost de un alt paşaport şi de biletul de tren până la Moscova. M'ai înţeles?

– Da, am înțeles! – răspunse Vera, aproape fără să-și dea seamă.

Klonitzki se duse în altă încăpere, deschise sertarul unui scrin vechiu, în care se afla ascuns aparatul de telegrafie fără fir, apoi începu să telegrafieze tovarășilor săi.

După întâmplarea petrecută în pădure, Potapoff devenise cu totul alt om. Râsul său sglobiu nu mai răsuna în casa fermierului. Nici chiar Gertrud nu mai izbutea să-l înveselească, în timpul întâlnirilor lor, care deveneau tot mai rare. Uneori, noaptea, fermierul și soția lui erau treziți din somn de strigătele aviatorului, care părea că se ceartă cu cineva într'o limbă străină. A doua zi dimineață „Polonezul" venea la dejun cu ochii tulburi, înconjurați de cearcăne vinete.

Potapoff, devenea din zi în zi tot mai neliniștit, căci știa ce rol jucase acela pe care-l ucisese și se temea nu atât de autoritățile cehoslovace, cât de răzbunarea Moscovei.

In același timp, era încredințat că se porniseră cercetări pentru descoperirea dispărutului. Dacă dădeau de el în pădure, bănuielile cădeau asupra sa, și atunci îl aștepta în Moscova o moarte cumplită.

Această neliniște chinuitoare și crima care îi apăsa conștiința, îl copleșiră cu totul în ultimele zile, astfel că mai toată vremea și-o petrecea lângă aparatul său de telegrafie fără fir, pe care îl ascunsese în pădure.

Intr'una din zile, Potapoff se afla iarăși lângă aparat și-și fuma pipa în așteptarea veștii, care trebuia să sosească dintr'o clipă într'alta. La un moment dat, prinse câteva sunete ciudate, pe care și le notă repede pe carnețelul dinaintea sa. Apoi scoase

cifrul din buzunarul dela spate al pantalonului şi descifră următoarea telegramă:

„Aici Brno. Ne înapoiăm astă noapte. Nilov soseşte diseară cu avionul. Cercetează dacă motorul e în ordine. Dă semnalele la cotitura liniei ferate, ca să ştim unde trebue să sărim din tren".

Aviatorul scoase un suspin de uşurare. Aşa dar, cadavrul ui Pankratoff nu fusese descoperit încă? Sborul acesta neaşteptat, spre Moscova, nu însemna nicio cursă pentru el.

— Katuşca, scumpa mea soţioară, ne vom vedea în curând! — îşi zise Potapoff. — Încă puţintică răbdare şi te duc la circ, după cum ţi-am făgăduit la plecarea mea.

Şi, deodată, mintea-i fu străbătută de un gând grozav:

— Cum pot eu s'o îmbrăţişez cu aceste mâini, care sunt pătate de sânge?... Ah, sunt un ucigaş, am omorît un om!

Dar se linişti repede, zicându-şi:

— Treci peste asta, dragul meu! N'am făcut decât să-mi răzbun fraţii, salvând, în acelaşi timp, sute de oameni nevinovaţi, cari ar fi căzut răpuşi de mâinile acestui ticălos! De altminteri, nimeni nu trebue să afle ce s'a petrecut aici în pădure... nu, nici Katia, căci asemenea lucruri nu's pentru femei.

Intre timp se făcuse ora zece şi Potapoff se gândi la frumoasa fiică a fermierului ceh.

— Să-mi iau rămaş-bun dela dânsa? Hm, de sărutat tot n'o pot săruta, căci bătrânii sunt acasă. Şi, decât să ne despărţim ca doi străini, mai bine nici să n'o văd înainte de plecare.

„Ah, lucrurile mele! Ei, nu prea erau de preţ! Dă-le draculuil Două batiste, o cămaşă şi o tabacheră — asta-i totul! Mai bine să le rămână amin-

tire dela „Polonezul" pe care l-au adăpostit în casa lor!

Şi, cu toate astea, na-l lăsa inima să se despartă atât de rece de aceia cari fuseseră atât de binevoitori cu el. Nu, Trude nu merita să se poarte astfel cu dânsa!

Şi, luând-o la goană de-a curmezişul ogorului, ajunse pe şoseaua mărginită de arbori. Culese un buchet mare de liliac dintr'o tufă, îl legă de o ramură groasă şi-l înfipse în pământ lângă locul unde se întâlnise de atâtea ori cu fata. Fără îndoială că tânăra avea să se înapoieze acolo în curând.

Potapoff se dădu înapoi cu câţiva paşi ca un artist care îşi admiră opera.

— Aşa, iată ultima mea salutare, copilă micuţă, cu cosiţe blonde! Nu fii supărată pe mine!

321. — O jetfă nevinovată.

Klonitzki stătea la pândă în odăiţa din mansardă şi privea cu luare-aminte spre casa inginerului Kraza. De jumătate ceas, vila era cufundată într'un întunerec adânc, cu toate astea Rusul socoti că nu sosise încă momentul prielnic pentru a-şi duce planul la îndeplinire. Treizeci de minute erau, doar, prea puţin ca ceilalţi să se fi desbrăcat şi să adoarmă adânc, mai ales acum când erau atât de turburaţi. Nu, trebuia să mai aibă răbdare câtva timp!

Rusul stătea singur, în întunerec, dar toate gândurile-i se 'nvârteau numai în jurul întreprinderii sale, căci se temea ca nu cumva celelalte preocupări să-i întunece limpezimea minţii şi să-i zădărnicească reuşita planului pe care voia să-l ducă la îndeplinire în acea noapte.

Avea să izbutească, oare?

Nici la asta nu voia să se gândească. Ar părea ciudat, poate, dacă am spune că nu-i pasa care va fi rezultatul încercării sale. Şi, cu toate astea, aşa era, căci Klonitzki nu urmărea decât un singur lucru: să execute întocmai porunca Moscovei, pentru ca să-şi salveze pielea şi să nu mai dea ochi niciodată cu blestemata celulă în care lâncezise atâta vreme. Dacă avea să dea greş, ştia că-l aştepta închisoarea, că va fi întemniţat de autorităţile cehoslovace, dar asta nu era atât de primejdios ca neexecutarea ordinului primit de la guvernul sovietic. Ceea ce era mai rău în noaptea asta, era că Klonitzki fusese izolat de tovarăşii săi şi nu se putea bizui pe ajutorul nimănui.

Vera Ulkitzki?

Inginerul înălţă din umeri, plin de dispreţ. Nu, Vera nu mai putea fi socotită printre oameni, ea ieşise din rândurile lor! Firește, numai el era vinovat de asta, căci el o silise să-şi înăbuşe tot ce era simţire în sufletul ei. Acum, nenorocita devenise un automat, care nu ascultă decât de poruncile stăpânului său... dar şi cel mai bun automat se poate strica, uneori... Acelaşi lucru se putea întâmpla şi cu tovarăşa lui...

Pankratoff?

Dar unde era, oare? Această întrebare îl chinuia de câteva zile încoace şi nu putea să găsească un răspuns, căci nu-i era îngăduit să pornească cercetări pentru descoperirea agentului. Pankratoff avea o slujbă secretă, dar foarte importantă. Era pretutindeni şi nicăieri, dar nimeni n'avea dreptul să facă cercetări ca să-i dea de urmă, căci ar fi considerat asta ca un control al activităţii sale şi atunci, ar fi fost neîndurător cu aceia care ar fi cutezat să facă una ca asta.

Să dea de știre poliției? Nu, asta era și mai rău! Fără îndoială că poliția din Brno nu știa nimic despre existența lui Pankratoff. Poate că el știa cu precizione ce avea să se întâmple peste un ceas și cunoștea planul lui Klonitzki tot atât de bine ca și el-însuși? Poate că în curând avea să-i aducă ajutor?

Și, cu toate că omul acesta îi inspira o teamă nemărginită, cu toate că-l ura de moarte, Klonitzki se simți liniștit la gândul că se putea bizui pe ajutorul lui.

— Acum a sosit clipa hotărîtoare! — murmură trimisul guvernului sovietic.

Imbrăcă o haină scurtă de piele, își puse pe cap o căciulă neagră, apoi fumă o țigaretă și coborî iarăși în vestibul.

Vera Ulkitzki mai stătea în mijlocul lucrurilor împrăștiate în odaie.

— Imbracă-te, a sosit momentul să intrăm în acțiune! — șopti Klonitzki.

— Da, a sosit momentul! Mă îmbrac numaidecât! — răspunse Vera.

Cu mintea departe, nenorocita începu să cotrobăiască prin încăpere. Tovarășul ei îi întinse paltonul și pălăria, care zăceau aruncate într'un colț.

— Așa dar, știi ce ai de făcut, tovarășă?

— Da, știu!

— Și ești hotărîtă să urmezi întocmai instrucțiunile mele?

— Da, sunt hotărîtă!

— Bine! Așa dar, la revedere!

Klonitzki se îndreptă spre ușă, dar nu părăsi încăperea, ci se întoarse, după ce chibzui scurt timp.

— Ascultă-mă, tovarășă, ce ar fi să uităm tot ce s'a petrecut între noi în această casă? Viața noastră nu se poate asemăna cu aceea a celorlalți oa-

meni... ea e împletită din teamă, groază și primejdii... Cred că mă înțelegi, nu-i așa?

— Da, te înțeleg!

Klonitzki îi întinse mâna, pe care fata o strânse, cu oarecare înfrigurare.

Peste câteva clipe, Vera Ulkitzki rămăsese singură în încăperea mohorîtă. Acum, când nimeni nu mai era lângă dânsa, i se părea că vede aievea sfârșitul înfiorător care o aștepta. Și ce putea să fie mai cumplit decât să se gândească la această moarte și să se apropie de ea cu fiecare kilometru străbătut de avion, cu fiecare mișcare a arătătorului de la ceasornic? In curând, când aveau să plutească deasupra Moscovei, ochii-i întristați aveau să vadă pentru ultima dată turnurile bisericilor... apoi... apoi o aștepta sfârșitul, un sfârșit groaznic!

In acea clipă, își aminti o melodie pe care o auzise la bar, când dansase cu Victor.

— Unde o fi el, acum? — se întrebă Vera.

Imaginea tânărului se trezi în mintea ei înfierbântată și, gândindu-se la dragostea ei, care nici nu apucase să înflorească măcar, îi veni în minte chipul acelnia care o împinsese în mocirlă, silind-o să joace un rol josnic, pentru ca după aceea s'o târască spre Moscova, unde avea să piară hulită de foștii ei tovarăși.

Fără voie, tânăra fată roti ochii în jurul ei.

— Singură, singură cu desăvârșire! — îngână ea.

Și, deodată, privirile-i se opriră asupra oglinzii, unde văzu un chip îmbătrânit, care nu mai era al ei... In aceeași clipă se trezi într'însa demnitatea de femeie, pe care Klonitzki o terfelise, și, tot ceea ce Rusul zăgăzuise prin asprime, izbucni dintr'odată, într'un acces de furie și dorință de răzbunare.

— Da, trebue să trăiesc!... Dacă nu pentru mine,

cel puțin pentru alții! Ah, scumpul meu iubit, te salvez... te salvez!

Alergă pe întunerec prin toate odăile, urcă repede scara ce ducea la mansardă, încuiă ușa după dânsa, apoi ridică receptorul telefonic.

— Allo! Domnișoară, dă-mi, te rog, numărul patru sute cincizeci și șapte! Dar... repede... repede!

In clipa următoare, ușa sări din țâțâni și Klonitzki se năpusti spre tovarășa lui, smulgându-i receptorul din mână.

Vera scoase un țipăt și aținti ochii-i holbați asupra inginerului.

— Aha, din astea îmi ești! Din fericire, sunt mai viclean decât dumneata și am izbutit să te împiedec la vreme! — zise el, tăios. — Urmează-mă! Hai, nu mai sta la gânduri!

— Nu, nu mă mișc de aici, chiar de m'ai ucide!

— Bagă de seamă, nu încerca să te împotrivești! — răspunse Klonitzki, amenințător.

— Nu! Rămân aici, ucigașule!

Rusul se dădu înapoi cu câțiva pași, scoase revolverul și-l îndreptă asupra ei.

— Te întreb pentru ultima dată: mă urmezi sau nu? Bagă de seamă, nu există altă soluție: sau vii cu mine, sau te împușc!

— Nu mă mișc de aici! Impușcă-mă, ticălosule! — strigă Vera, cu glas răgușit.

Klonitzki apăsă pe trăgaciu. O detunătură, urmată de un geamăt prelung, apoi nenorocita se prăbuși la pământ, într'un lac de sânge.

Când norul de fum se împrăștiă, Klonitzki se lăsă în genunchi lângă trupul ei neînsuflețit, îi luă capul în mâini și depuse o sărutare lungă pe buzele ei vinete.

— Iartă-mă, Vera! — murmură el. — Te-am iu-

bit dar teama de răzbunare m'a silit să nu țin seamă de simțimintele mele.

Apoi, se strecură afară.

322. — Mărturisirea rănitei

Un automobil închis se opri în fața gării din Brno. Dintr'însul coborî un bărbat cu ochelari negri, care întinse șoferului o bancnotă și se făcu nevăzut printre călătorii cari intrau în sala de așteptare.

Șoferul rămase uluit și privi neîncrezător la bancnota pe care o ținea în mână.

— Sfinte Dumnezeule, o sută de coroane din strada Bojar până aici? — murmură el, clătinând capul, nedumerit.

Și, ca și cum s'ar fi temut că mărinimosul pasager ar putea să se răsgândească, șoferul puse motorul în mișcare și dispăru în cea mai mare viteză.

Klonitzki — căci el era darnicul călător — se așeză lângă fereastră, într'un compartiment din clasa întâia, scoase din buzunar o gazetă și o ținu în așa fel ca să-l ascundă de privirile tovarășilor săi de drum. Rămase astfel, nemișcat, cu inima svâcnind de fiecare dată când auzea pași pe coridor, dar se liniștea repede, după ce se încredința că noul călător nu prezenta nicio primejdie pentru el.

Mai erau șase minute până la plecarea trenului. De teamă să nu-și piardă stăpânirea de sine și să trădeze prin vreo mișcare starea nervoasă în care se afla, Klonitzki începu să citească titlurile articolelor din ziar, străduindu-se astfel să-și îndrepte atenția în altă parte. Superstițios cum era, Rusul încercă să pătrundă viitorul, folosindu-se de un mijloc caraghios.

— Dacă literele formează un număr cu soț, atunci

scap cu fața curată; altminteri, voiu avea de întâmpinat piedeci.

Absorbit de această îndeletnicire, nici nu băgă de seamă că trenul se pusese în mișcare.

Când observă că acesta pornise, lăsă ziarul din mână și începu să privească pe fereastră, spre orașul învăluit în întunerec.

Colo, undeva, la stânga, în mijlocul unei grădini, se afla o casă... In mansarda acestei case, zăcea pe podea, într'un lac de sânge...

Kloniizki suspină din adâncul inimii. Tovarășul său de drum îl privi mirat, astfel că luă iarăși ziarul în mână și-l ținu dinaintea sa, ca să nu poată fi zărit.

Până la cotitura liniei ferate, unde urma să sară din tren, spre a se întâlni cu Potapoff, mai erau două ceasuri jumătate. Da, socotise timpul foarte precis! Un nou suspin scăpă de pe buzele lui.

— Nu vă simțiți bine, domnule? — întrebă, îngrijorat, tovarășul său de drum.

— Nu, nu, mulțumesc... mă simt foarte bine! — răspunse Klonitzki, cu glas slab.

„Ce dracu' o fi cu mine? Am și început să mă trădez? — se 'ntrebă el, mustrându-se.

Și se strădui să-și adune toată puterea de voință, pentru a-și ascunde turburarea ce-l frământa. Din păcate, însă, gândurile îl copleșiră din nou: Dacă Potapoff n'a primit telegrama mea? Dacă nu mă așteaptă? Dacă mă rănesc cu prilejul săriturii din tren?

Izbuti, totuși, să-și învingă teama și începu iarăși să numere literele titlurilor.

Călătorul din fața lui, tocmai adormise, cu capul sprijinit pe spetează, astfel că inginerul se încumetă să lase din nou ziarul din mână. Mai avea un ceas până la cotitură, dar acest ceas i se părea nesfârșit

de lung. In cele din urmă se ridică şi ieşi în coridor. Dar acolo se mai aflau câţiva călători, ceea ce îl sili să se înapoieze în compartiment.

Teama, îngrijorarea şi mustrările de cuget îl istoviseră într'atâta, încât era cât p'aci să aţipească. In clipa următoare, însă, deschise ochii speriat şi se sili să rămână treaz, căci altminteri s'ar fi putut întâmpla să treacă de locul unde trebuia să sară. Incercă să-şi aducă aminte când întorsese ceasul. N'ar fi fost cu neputinţă ca tocmai acum, când viaţa lui era strâns legată de arătătoarele ceasornicului, acesta să se oprească din mers. In orice caz, cel mai bun lucru era să-l învârtească. Dar abia întorsese rotiţa de câteva ori, când tovarăşul său de drum se mişcă în somn, astfel că Rusul vârî grăbit ceasul în buzunar. Incepu iarăşi să numere literele, dar nu izbuti niciodată să ajungă până la sfârşit şi trebuia mereu s'o ia de la capăt, până ce această îndeletnicire îl plictisi. Compartimentul i se păreа prea strâmt şi lipsit de aer. Işi descheiă haina de piele, dar o încheiă repede la loc.

Astfel se chinui Klonitzki două ceasuri şi jumătate, frământat mereu de fel de fel de întrebări, ale căror răspunsuri le căuta în zadar. Sleit de puteri, era tocmai să aţipească din nou, când privi iar la ceasornic şi inima începu să-i svâcnească, ameninţând să-i spargă pieptul. Mai erau opt minute până la clipa hotărîtoare! Silindu-se să nu facă sgomot, Klonitzki îşi luă valiza, se furişă ca un hoţ, peste picioarele întinse ale călătorului adormit, apoi străbătu coridorul şi ajunse la uşa vagonului, unde lăsă valiza din mână şi-şi lipi faţa de geam. Arborii sburau pe dinaintea lui, din când în când se ivea câte o colină, care dispărea iarăşi, făcând loc copacilor şi stâlpilor de telegraf, care se fugăreau într'o goană ameţitoare.

Cu ochii holbați ca o fiară de pradă, Klonitzki încercă să străbată întunerecul cu privirea. Genunchii-i tremurau de teama săriturii pe care trebuia s'o facă în curând. La vârsta lui această acrobație nu era tocmai ușoară... dar îi rămânea oare altceva de făcut?

Deodată, zări în depărtare un punct verde, care se mișca necontenit. Klonitzki privi în jurul său cu băgare de seamă. Nimeni, era singur pe coridor. Luă valiza în mână, își trase cozorocul peste ochi, lăsă în jos apărătoarele de urechi, apoi deschise ușa... Un vânt rece îi biciui fața... Acum, la cotitura liniei ferate, trenul își încetini viteza. Lanterna verde a lui Potapoff se zărea foarte deslușit. Klonitzki își scoase ochelarii, își făcu vânt și sări în noapte...

Drumul pe care îl străbătu în aer i se păru nesfârșit și singurul lucru de care își mai dădea seamă în această clipă era că mâna-i se încleștase de mânerul valizei. In sfârșit, simți o izbitură în coaste, rămase o clipă nemișcat, apoi se rostogoli pe povârniș.

După câtva timp, își aținti ochii spre cer. De pe bolta nesfârșită, stelele păreau că-l privesc, zâmbind... Simți, totuși în piept o durere ascuțită și nu izbuti să facă nicio mișcare.

Niciodată, în viața lui, singurătatea nu i se păruse atât de apăsătoare ca în această noapte.

Singur, pe pământ străin, zăcând sub cerul liber, cu oasele sdrobite, după ce ucisese o femeie nevinovată, care fusese, ca și el, unealta oarbă a unei puteri pe care o ura din toată inima... Da, astfel zăcea nenorocitul, întocmai ca un vierme strivit de un picior neîndurător.

Acolo, sub stelele mute, singur cu el-însuși, ferit de ochiul ager al lui Pankratoff, departe de poruncile nemiloase ale Moscovei, bietul Klonitzki în-

cepu să plângă în voie, pentru prima dată, după atâția ani... Și plânse, plânse cu amar, chinuit de dureri, presimțind că ajunsese la capătul vieții sale amărîte.

Deodată, auzi în apropierea lui pași. Se opri din plâns și ascultă, cu răsuflarea întretăiată. La o depărtare de vreo patruzeci de pași, zări o lumină verde, care se mișca în desișul învăluit în beznă.

— Ajutor, ajutor! — gemu Klonițzki.

Pașii se apropiară, apoi o umbră se plecă deasupra lui.

— Tovarășul Klonitzki? — întrebă un glas, în șoaptă.

— Da!... Valiza... Caut-o, prietene... trebue să fie aici pe undeva!

Ochii ageri ai aviatorului sfredeliră întunerecul, alunecară pe pământ și descoperiră geamantanul într'un tufiș din apropiere.

Când se văzu iarăși în stăpânirea prețioasei valize, Klonitzki răsuflă ușurat și încercă să se ridice, dar nu izbuti.

— Fără îndoială că mi-am frânt câteva coaste! — murmură el.

— Hm, proastă afacere! făcu celălalt. — Cu toate astea, n'am încotro... trebue s'o ștergem cât mai repede cu putință! Nilov se înapoiază pe jos la Brno. Sburăm singuri, însă nu mai putem zăbovi nicio clipă. Avionul e pregătit și trebue să decolăm chiar acum, pe întunerec...

După ce făcu acest raport, aviatorul îi ajută să se ridice, trecu brațul lui Klonitzki pe după umerii săi și, sprijinindu-l, porni mai departe.

Cei doi bărbați ajunseră la avion, istoviți cu desăvârșire. Potapoff așeză pe rănit în carlingă, îl acoperi cu câteva pături groase și-i puse valiza la picioare.

— Dar tovarășa dumitale unde e? — întrebă aviatorul, deodată, amintindu-și de Vera.

— A rămas în oraș... O femeie nu poate sări din tren în plin mers.

Peste câteva clipe, uriașa pasăre de oțel se înălță în aer.

Vera Ulkitzki deschise ochii.

De cât timp zăcea în nesimțire, pe podeaua din mansardă? Și ce însemna, oare, durerea ascuțită care o sfredelea sub umăr? De ce se lipeau rufele de trupul ei?

Tânăra fată înălță capul și abia acum simți rana pricinuită de glonțele tovarășului ei. Se întinse iarăși și încercă să-și adune gândurile. Da, acum își amintea tot ce se petrecuse în urmă.

— Dacă mai e în casă? Dacă mă pândește și-și dă seamă că nu m'a ucis? Dacă va veni să mă omoare? — se întrebă ea, plină de spaimă.

Își ținu răsuflarea și trase cu urechea, dar nu auzi decât svâcnelile inimii sale.

— A plecat... a plecat pentru totdeauna! — murmură ea. — Dar dacă îl trimite încoace pe Pankratoff, ca să mă înlăture din calea lor?

Spaima că s'ar putea întâlni iarăși cu omul acesta înfiorător, îi dădu putere să se ridice întâi în genunchi, apoi în picioare. Gândurile i se învălmășeau în creier.

— Trebue să plec de aici! Da, cât mai repede cu putință! Dar încotro să mă îndrept, ce să fac fără pașaport și fără bani?

Deodată, un gând îi străbătu mintea:

— Victor, Henny!... Doar trebue să-i salvez... chiar acum! Poate că Klonitzki mai e acolo?

Cereți mâine numărul 188 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Cu mare greutate, Vera izbuti să ajungă până la aparatul telefonic şi ridică receptorul.

Rana, care în timpul leşinului ei, se închisese întrucâtva, începu iarăşi să sângereze. Din pricina slăbiciunii, mintea prinse să i se întunece şi nenorocita era ameninţată să fie cuprinsă de un nou leşin.

— Ah, dacă-mi pierd cunoştinţa, Pankratoff mă găseşte aici... iar Klonitzki are tot timpul să-şi ducă planul la îndeplinire! — bâigui ea, străduindu-se să-şi adune puterile.

Işi apăsă mâinile pe rană şi, clătinându-se, coborî scara, iscodind mereu în jurul ei, ca şi cum s'ar fi temut să n'o surprindă cineva. Din fericire, însă, nu descoperi nimic suspect şi ajunse cu bine în stradă.

Mai mult târîndu-se decât mergând, nenorocita izbuti să se apropie de poarta casei inginerului Kraza, străbătu cărarea ce ducea la uşă, mai avu puterea să sune, apoi se prăbuşi la pământ.

Henny sări din pat, înspăimântată. Temându-se că bătrânul s'ar putea trezi din somn, alergă la uşă şi întrebă, cu glas scăzut:

— Cine-i acolo?

— Deschide, repede!

Tânăra recunoscu glasul Verei. Când deschise uşa, rănita, care izbutise să se ridice în picioare şi se sprijinise de pervaz, căzu la picioarele ei.

— Salvează-mă, sunt rănită! Fie-ţi milă de mine... lasă-mă înăuntru!

Glasul implorător al nenorocitei spulberă toată ura Henny-ei, care îi ajută să se ridice şi o conduse în odăiţa ei.

Văzând starea desnădăjduită a Rusoaicei, care era plină de sânge, miloasa copilă vru să pornească

după ajutor, dar Vera îi cuprinse mâinile și o reținu lângă dânsa zicând:

— Așteaptă... deocamdată nu trebue să te îngrijești de mine! Victor e nevinovat... nevinovat! In seara aceea, a fost împreună cu noi... cu mine și cu acela care se dădea drept soțul meu... și care a încercat să mă ucidă astă noapte!

— Sfinte Dumnezeule, dar de ce a încercat să vă ucidă? — întrebă Henny, cu glas tremurător.

— Fiindcă e un spion... un agent trimis de Soviete! Fiindcă i-am zădărnicit toate planurile și am vrut să-l împiedec să fure însemnările asupra descoperirii unchiului dumitale... Da, am cutezat să lucrez împotriva lui... și asta numai din milă pentru dumneata și Victor!

— Să fie adevărat, oare? — bâigui Henny, care abia izbutea să-și stăpânească turburarea.—Spune-mi drept, acesta e adevărul?

— Da, adevărul curat, draga mea!... Du-te repede în laborator!... Klonitzki a fost iarăși aici... Tocmai voiam să vă chem la telefon... ca să vă previn de primejdia care vă amenință, dar în aceeași clipă, ticălosul a dat peste mine și... m'a împușcat!

Fără să mai stea la gânduri, Henny dădu buzna în laborator, dar abia trecu pragul încăperii, că rămase locului, cu ochii holbați de groază. Ușa dulăpașului de fier era dată în lături, iar planurile descoperirii dispăruseră!

Tremurând toată, biata copilă își ascunse fața în mâini și rămase astfel câtăva vreme. In cele din urmă, însă, își veni iarăși în fire și-și aduse aminte de rănită, pe care o lăsase singură în odăiță.

— Dumnezeule, e vorba de viața unui om! — bâigui ea. — Trebue să-i viu în ajutor! Și apoi... poate că va fi în măsură să-mi dea lămuriri asupra drumului pe care l-a luat spionul!

Peste câteva clipe, se afla iarăşi lângă Vera.

— Când a fost aici tovarăşul dumitale? — întrebă ea, cu înfrigurare.

— Nu ştiu, căci nu-mi pot da seamă cât timp am zăcut leşinată... Dar cât e ceasul acum?

— Două.

— In orice caz, cred că au trecut cel puţin două ore de atunci... aşa dar, trebue să fi pătruns în laborator pe la miezul nopţii... Ascultă-mă, Henny, n'avem vreme de pierdut, fiecare clipă e preţioasă... Du-te repede la poliţie şi dă de ştire... Klonitzki a luat trenul spre Praga... la o depărtare de două ceasuri jumătate de Brno... acolo unde linia ferată face o cotitură... va sări din tren... apoi se va urca într'un aeroplan care îl aşteaptă acolo... şi care îl va duce la Moscova! Poate că a şi pornit spre patrie şi nu-l mai puteţi ajunge... Apă, apă... repede!

Henny se năpusti spre masă, unde se afla sticla cu apă şi un pahar. Cuprinsă de turburare, abia izbuti să ţie sticla în mână, iar paharul era cât p'aci să-i alunece dintre degetele-i tremurătoare.

Când se înapoiă la căpătâiul rănitei şi-i duse paharul la buze, îşi dădu seamă că nenorocita îşi pierduse cunoştinţa.

323. — O dramă în împărăţia norilor.

— Victor e nevinovat! Victor e nevinovat! — se gândea Henny mereu, în timp ce se îmbrăca în cea mai mare grabă.

Când fu gata, aduse un taximetru şi, cu ajutorul şoferului, transportă pe rănită în maşină.

— Repede la spitalul comunal!

Nu trecu multă vreme şi Vera Ulkitzki fu internată în spital, unde i se dădură îngrijirile trebuin-

cioase. Rana era destul de gravă şi, mai ales din pricina sforţărilor şi a pierderii de sânge, viaţa nenorocitei era în primejdie.

Henny nu rămase la căpătâiul ei, ci spuse şoferului s'o ducă la prefectura poliţiei, unde ceru să vorbească cu comisarul Minlas. Dar acesta nu se afla acolo, astfel că tânăra fată porni spre locuinţa lui şi-l trezi din somn.

Poliţistul o privi surprins, neştiind ce să creadă despre această vizită la o oră atât de nepotrivită. Henny îl lămuri numaidecât însă:

— Domnule comisar, Victor Kraza e nevinovat... da, nevinovat! Planurile descoperirii unchiului meu au fost furate tocmai acum, când Victor e arestat, ceea ce dovedeşte că n'a avut niciun amestec în spargerea săvârşită zilele trecute; când răufăcătorul a încercat să fure planurile şi însemnările, care se aflau în dulăpaşul de oţel din laborator. Ştiu, însă, cine e hoţul şi unde se găseşte el acum. Dacă vreţi să răscumpăraţi greşeala de care v'aţi făcut vinovat faţă de Victor şi de noi, trebue să porniţi, cât mai neîntârziat, pe urmele hoţului, pentruca să-i smulgeţi planurile din mână!

— Stai, domnişoară, că prea eşti grăbită! — răspunse comisarul, foarte liniştit. —In primul rând, trebue să mă încredinţez şi eu dacă planurile au fost furate, într'adevăr, şi dacă bănuiala dumitale are vreun temeiu...

— Domnule comisar, acum n'avem vreme de pierdut! — strigă Henny, cu însufleţire. — Vă fac răspunzător, dacă din pricina dumneavoastră hoţul izbuteşte să ducă planurile în loc sigur! Şi, în acelaşi timp, cer ca arestatul să fie pus în libertate, căci ajutorul lui ne-ar putea fi de mare folos în clipa de faţă.

— Regret din toată inima, domnișoară... Firește, nu mă mir de fel că o fată atât de frumoasă e cuprinsă de milă pentru un tânăr arestat... Cred, însă, că n'ați uitat principiul meu, despre care v'am vorbit și zilele trecute: nu prea dau crezare spuselor acelora care se înrudesc cu arestații mei... Așa dar, Victor Kraza trebue să rămână la închisoare, până ce voi fi descoperit adevăratul făptaș al agresiunii... Altminteri, îmi scapă și unul și altul!

Henny scrâșni din dinți și abia se stăpâni să nu dea curs mâniei care îi clocotea în piept.

— Domnule comisar, gândiți-vă ce urmări ar putea avea nepăsarea dumneavoastră! Dacă acum mai există posibilități să punem mâna pe hoț, ele scad pe măsură ce vremea trece, fără să facem nimic! In curând, planurile vor fi la loc sigur, căci hoțul se folosește de mijloacele cele mai moderne... E vorba de un agent al Sovietelor, care urmează să plece cu avionul în patria lui.

Comisarul tresări, căci știa prea bine că spionii aveau la dispoziție mijloace moderne și se puteau face nevăzuți într'un timp foarte scurt.

— Da, e vorba de așa-zisul doctor Klonitzki, care locuia alături de noi — urmă fata, cu înfrigurare, văzând că polițistul începe să șovăie. — Astă noapte și-a împușcat tovarășa, din pricină că aceasta s'a împotrivit să-i dea ajutor și a încercat chiar să ne prevină de primejdia ce ne amenința. Din nefericire, sărmana femeie n'a mai avut răgazul să ne dea de veste, căci ticălosul a rănit-o grav cu un glonte de revolver.

Și, încetul cu încetul, Henny izbuti să-l încredințeze pe comisar de temeinicia spuselor sale. In cele din urmă, Minlas își dădu seamă de gravitatea situației și luă hotărîrea să se pună pe lucru fără

întârziere. Chemă la telefon prefectura poliției, apoi aerodromul orașului și dădu câteva instrucțiuni.

Indată după aceea o vie însuflețire se stârni pe aerodrom. Oamenii alergau pe întunerec, încoace și încolo. Nu trecu multă vreme și două avioane mari, pe care fuseseră montate mitraliere, erau gata de sbor. Toate pregătirile se făcuseră în mai puțin de un sfert de ceas, apoi uriașele păsări de oțel se înălțară în văzduh.

In aceeași noapte, un factor trezi din somn pe portarul unei clădiri uriașe din Praga.

Buimăcit, portarul deschise ușa, luă telegrama, apoi porni cu ea spre unul din etajele clădirii.

Această telegramă fusese trimisă de misteriosul personagiu, căruia Vera urma să-i telefoneze, în cazul că tovarășul ei n'ar fi izbutit să apuce trenul. Noaptea, individul stătuse la pândă pe peronul gării din Brno, zărise că Klonitzki se urcase în tren și... înțelese tot ce se întâmplase, sau, mai bine zis, își dăduse seamă că lovitura izbutise. Acest individ misterios făcea și el parte din serviciul de spionaj al Sovietelor, însă nu era folosit decât ca informator și niciodată nu i se încredința vreo misiune în care să aibă un rol activ.

La etajul al doilea din clădirea amintită mai sus, se aflau trei bărbați, cari stăteau tolăniți în fotoliile lor și fumau. Tictacul unui ceasornic de argint care se afla pe masă, era singurul sgomot care se auzea în încăpere. Cei trei bărbați urmăreau cu încordare arătătoarele ceasornicului, căci știau prea bine când trebuia să pătrundă Klonitzki în casa inginerului Kraza, cât timp avea să zăbovească acolo și la ce oră pleca trenul din Brno.

Nimeni din casă nu cunoștea numele acestor trei oameni, nici treburile pe care le învârteau ei — în

schimb, o teamă nelămurită silea pe toți ceilalți chiriași să-i ocolească pe cât era cu putință.

Ei se dădeau drept conducătorii sucursalei pe care firma londoneză „Brotfield et Sons" o avea la Praga — dar nimeni nu bănuia că, în realitate, erau capii serviciului de spionaj sovietic din Cehoslovacia.

La un moment dat, se auzi o bătaie în ușă. Unul din cei trei bărbați se ridică de la locul său și se îndreptă spre ușă, unde portarul îi înmână telegrama adusă de factor.

Când se înapoiă lângă tovarășii săi, aceștia se plecară deasupra hârtiei și o priviră cu luare-aminte.

— Din Brno! Așa dar...

Cel care rostise aceste cuvinte, își curmă vorba, căci deschisese telegrama și o exclamație de bucurie scăpă de pe buzele celorlalți, când le-o citi:

„Totul în ordine".

Atâta doar cuprindea depeșa, însă părea că e de ajuns, căci cei trei bărbați abia izbutiră să-și ascundă bucuria. Unul din ei ridică receptorul telefonic și se puse în legătură cu odaia alăturată.

— Tovarășe Kasimir, transmite la Moscova o radiogramă urgentă, cu următorul cuprins: „Expediat marfa".

După ce dădu acest ordin, spionul puse iarăși receptorul în furcă, apoi se despărți de tovarășii săi.

Chircit de durere, Klonitzki stătea în carlinga avionului, cu harta pe genunchi, urmărind zborul aparatului, care îl ducea spre patrie. Firește că nici prin minte nu-i trecea că poliția pornise pe urmele lui, pentru a-i smulge planurile furate din laboratorul inginerului Kraza.

Înaintea lui, despărțit printr'un geam, Volapoff părea înțepenit de volanul aeroplanului. Bucuria re-

vederii apropiate cu soția lui, tainica părere de rău pentru micuța Trude lăsată în urmă, copleșeau inima aviatorului.

Dedesubtul lor, țăranii obosiți de munca zilei, dormeau în căsuțele curate, care păreau niște cutiuțe de la înălțimea la care plutea uriașa pasăre de oțel. Dar acești țărani își iubeau ogorul, munceau cu râvnă și nu-și doreau să cucerească aerul, care fusese hărăzit numai păsărilor...

Intre timp, cele două avioane cehoslovace porniseră spre răsărit, cu cea mai mare viteză. Piloții socotiseră că avionul dușman trebue să fi decolat cam pe la ora patru, căci spionul plecase din Brno cu trenul de noapte, din care avea să sară abia după două ceasuri și jumătate de drum, urmând apoi să mai străbată și pe jos o bucată bună, până la locul unde îl așteptau tovarășii săi. In acest caz, — firește, dacă avionul avea să urmeze drumul arătat de Vera — era mai mult ca sigur că Rușii vor fi ajunși din urmă, încă deasupra teritorului cehoslovac. De altminteri, acesta era și lucrul de căpetenie căci dacă spionii izbuteau să treacă granița, urmărirea nu s'ar mai fi putut face, fără să se dea loc la un conflict diplomatic cu țările vecine.

Intunerecul se risipi încetul cu incetul și razele soarelui se iviră pe cer, făgăduind o zi frumoasă, ceea ce ar fi înlesnit foarte mult urmărirea avionului rusesc.

Klonitzki aruncă o privire asupra seismografului și păli. Aparatul arăta apropierea unui avion. Cu mare greutate, inginerul izbuti să deschidă ferestruica ce dădea în cabina pilotului și strigă:

— Potapoff, suntem descoperiți! Uită-te la seismograf!

Aviatorul privi și el spre aparat și o umbră de

îngrijorare se ivi pe chipul său. In clipa următoare însă păru mai liniștit, căci nu prea îi venea să creadă că erau amenințați de o primejdie.

— Poate că e vreun avion de pasageri! — răspunse el.

— Tocmai pe același drum cu noi?

— Și de ce nu? E interzis, oare, să sbori unde îți place?

— Vezi, însă, că nu prea îmi vine să cred că un singur avion pricinuiește o deviere atât de mare a acului seismografului...

— Atunci, or fi două avioane de pasageri!

Klonitzki se rezemă iarăși în fotoliul său, liniștit oarecum de calmul pilotului. Dar continuă să-și concentreze toată luarea-aminte asupra seismografului, ale cărui devieri erau tot mai mari.

La un moment dat, Potapoff scoase capul afară, apoi uriașa pasăre de oțel începu să se înalțe tot mai sus. Klonitzki, care urmărea manevra pilotului, privi și el pe fereastră și zări două puncte negre care se apropiau de ei. Aplecându-se iarăși spre Potapoff, puse câteva întrebări, dar aviatorul rămase tăcut, părând cu totul absorbit în conducerea aparatului.

După câteva clipe, când Potapoff scoase capul pentru a măsura din ochi depărtarea dintre el și avioanele celelalte, Klonitzki își dădu seamă că situația devenea îngrijorătoare, căci tovarășul său părea vădit neliniștit, iar pe fața lui se întipărise o expresie de teamă.

Potapoff era încredințat și el acum că nu avea de-aface cu avioane de pasageri, căci drumul urmat de el era foarte primejdios și n'avea niciun loc de aterizare.

Avioanele cehoslovace se apropiau tot mai mult și, după viteza lor, se vedea foarte bine că aveau motoare puternice.

Potapoff își dădu seamă că „șobolanul lui bătrân" — cum își poreclise el aparatul — nu prea avea sorți de izbândă. Incetul cu încetul, aviatorul simți că-și pierde sângele rece și, în dorința de a-și salva pielea, începu să coboare, pentru a găsi la nevoie un loc prielnic pentru aterizare.

Klonitzki înțelese pe dată ce urmărea tovarășul său și, uitându-și durerile, se apropiă de fereastră și strigă cu glas tunător:

— Să nu care cumva să coborî, căci atunci s'a sfârșit cu noi!

— Du-te dracului! — scrâșni Potapoff, care nu se gândea decât la viața lui.

In această clipă, aviatorul nu mai voi să țină seamă de nimic, singura lui preocupare fiind să-și salveze pielea. Da, voia să trăiască, să trăiască cu orice preț!

— Bagă de seamă ce faci! Moartea ne așteaptă și așa și așa! — strigă Klonitzki din răsputeri.

— Ba nicidecum! Eu unul, n'am de ce să mă tem, căci nu sunt spion, ci aviător! Doar n'o să...

Își curmă vorba, căci simți la ceafă țeava unui revolver.

Potapoff, ai cărui frați muriseră împușcați la zid, știa prea bine că aceasta nu era o simplă amenințare și că tovarășul său avea să apese pe trăgaciu, dacă nu se supunea poruncilor sale.

— Inalță-te cât mai sus! — tună Klonitzki.

Pilotul îndeplini ordinul, căci mai simțea la ceafă țeava revolverului.

Intr'acestea, unul din avioanele cehoslovace se apropiase de ei și Potapoff zări semnele, prin care i se dădea a înțelege să coboare.

— Ni se cere să aterizăm! —strigă el.

— Inainte, cât mai sus! Nicio împotrivire, căci altminteri s'a sfârșit cu fine!

Aviatorul se supuse și de astă dată.

Un glonte sparse geamul carlingei, șuieră deasupra capului plecat al spionului, apoi se înfipse în peretele din fața lui. Avionul, însă, sbura tot mai sus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trebue neapărat să aterizăm! — răcni Potapoff, desnădăjduit, fără să-și dea seamă că rostise numele Domnului, pe care îl tăgăduise o viață întreagă.

— Mergi înainte, dacă nu vrei să te trezești cu țeasta găurită de un glonte!

Klonitzki era palid ca un cadavru, iar degetele-i tremurătoare abia mai aveau putere să țină revolverul.

Intre timp, cel de al doilea avion cehoslovac se apropiase și el de fugar, încercând să-i taie drumul.

Deodată, răsună o detunătură, care acoperi sgomotul elicei.

— Au tras în rezervorul de benzină! — răcni Potapoff, lăsând volanul din mână și plecându-și capul spre genunchi.

Klonitzki se simți năpădit de un val fierbinte, iar în clipa următoare avionul era în flăcări și se prăbușea în adâncime cu o iuțeală amețitoare.

Cele două aeroplane cehoslovace aterizară în apropierea locului unde se produsese catastrofa. Avionul rusesc se înfipsese cu botul în pământ, iar printre sfărâmăturile sale se zăreau cadavrele carbonizate ale celor doi pasageri. Klonitzki mai ținea între genunchiu rămășițele arse ale valizei în care ascunsese planurile invenției inginerului Kraza.

Și, deasupra lor, pe bolta nesfârșită a cerului, soarele trona măreț, luminând cu razele sale blânde, înfiorătoarea priveliște. Câțiva fluturași sburau voioși prin aer, bucurându-se de venirea primăverii. Nevinovatele ființe erau mai fericite decât oamenii...

După o noapte neliniştită, bătrânul inginer Kraza deschise ochii şi privi cu teamă în jurul său.

— Am dormit, oare? — se întrebă el.

Somnul din acea noapte i se păruse un amestec de vis şi realitate. Toată viaţa lui se desfăşurase ca un film, începând din cea mai fragedă copilărie şi până în noaptea aceea înfiorătoare, ale cărei urme le mai simţea îndărătul bandajului din jurul capului său.

Bătrânul trase cu urechea. O linişte de moarte domnea de jur-împrejur. Acum era momentul prielnic pentru a-şi duce la îndeplinire hotărîrea pe care o luase încă din ajun.

Coborî din pat şi se îmbrăcă încet.

— Da, totul e în ordine! — murmură el. — Nu mai am nimic de rezolvat...

Porni spre odaia Henny-ei. Bătrânul ţinea foarte mult la această fată, care crescuse în casa lui şi care îi rămăsese credincioasă mereu. Acum, după ce fiul său săvârşise fapta aceea grozavă, Henny era singura fiinţă care se bucura de dragostea bătrânului. Inainte cu o zi, acesta o privise necontenit, căci ştia că n'o va mai vedea niciodată...

— Nu cumva bănuieşte ce mi-am pus în gând?— se întrebă el. — Nu, nu, n'are cum să-i treacă prin minte... Totuşi, trebue să mai arunc o privire asupra ei... ultima privire...

Fata, însă, nu se afla în odaia ei.

— Henny! — strigă bătrânul, cuprins de nelinişte.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, începu s'o caute prin casă, până când ajunse înaintea laboratorului.

Uşa era deschisă. Adânc îngrijorat, bătrânul păsi

înăuntru și rămase cu ochii holbați la dulăpașul de fier.

— Planurile... s'au furat planurile! — îngână el. Așa dar, soarta nu m'a cruțat de această lovitură! Ticăloșii mi-au distrus opera la care am muncit o viață întreagă. Da, trebue să-mi duc la îndeplinire hotărîrea luată!

Abia acum își dădu seamă ce rost avea lipsa Henny-ei. Sărmana copilă pornise de sigur în căutarea hoților și încerca să-l cruțe de a afla cruda veste...

— Cu atât mai bine! Un asemenea prilej n'o să se iveaască atât de curând! — murmură inginerul, îndreptându-se spre biroul său, unde se așeză la masă și începu să scrie:

„Scumpa mea Henny!

„N'aș fi vrut ca ultimele clipe din viața mea să fie îngreuiate de nenorocirea care te-a lovit. Dimpotrivă, singura mea dorință a fost să închid ochii, gândindu-mă la fericirea ta... Dumnezeu, însă, în mâinile căruia se află soarta oamenilor, a hotărît altfel! Facă-se voia Lui.

„Nu mai am ce căuta în lumea asta și sunt bucuros că, după toate câte am îndurat în zilele din urmă, mai am puterea să mă despart de viață.

„Tot ceea ce am agonisit cu trudă, roadele muncii mele, îți rămân ție... Testamentul se și află depus la notarul Hajn, care va purta de grijă să se respecte toate dispozițiunile mele. Caută de-ți croiește viața după gustul tău și după cum te îndeamnă inima ta bună.

„Știi că am avut întotdeauna cea mai mare încredere în tine și vreau să-ți arăt și de astă dată aceeași încredere ce și până acum... Mă cunoști prea

bine, copila mea, astfel că știi tot ce se petrece în sufletul meu. Mândria mea nu poate îndura rușinea pe care mi-a făcut-o fiul meu... Am avut în viață două țeluri: trăiam pentru copiii mei, tu și Victor, și pentru descoperirea mea, care era sortită să asigure granițele țării noastre și să ne apere de atacurile acelora cari ar fi încercat să ne cotropească pământul pe care l-am câștigat cu atâtea jertfe omenești. Planurile au fost furate și, în loc să dau ajutor țării mele, am dat o unealtă dușmanilor, cari nu vor pregeta o clipă să se năpustească asupra noastră...

„Așa dar, unul din idealurile mele a fost distrus... Ceea ce am creiat pentru noi, aparține acum dușmanilor...

„In ce privește cel de-al doilea ideal, socot că nici nu mai trebue să vorbesc despre asta, căci mi-e groază să amintesc de fiul meu... Și, cu toate astea, amintesc de el! Dacă va fi vreodată la impas și-ți va cere ajutor, te rog să nu i-l refuzi, ci să faci tot ce-ți va sta în putință spre a-i împlini cererea. Nădăjduiesc, însă, că Victor va ști să-și facă un rost în străinătate...

„Iartă-mă, Honny, iartă-mă că-ți pricinuiesc această durere, însă fii încredințată că numai astfel îmi voiu găsi liniștea...

„Iartă-l pe acela care te-a iubit până la ultima lui suflare...

Unchiul Rudolf"

După ce sfârși de scris, bătrânul puse tocul de o parte și scoase revolverul din sertar.

— Lucrul de căpetenie e să nu șovăi, căci cu cât stai mai mult la gânduri, cu atât mai grea ți se pare despărțirea de viață! — murmură el.

Cereți mâine numărul 189 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 2 lei exemplarul.

Şi, într'adevăr, fără să mai întârzie, duse revolverul la tâmplă şi închise ochii...

— Tată, stai! — răcni Victor, în clipa următoare, năpustindu-se spre bătrânul inginer şi smulgându-i arma din mână.

— Unchiule! — îngână Henny, îmbrăţişându-l cu dragoste.

Rudolf Kraza se uită mirat la cei doi tineri, ca şi cum abia atunci s'ar fi trezit dintr'un somn adânc. Gândurile-i şi erau îndreptate spre lumea în care voia să păşească.

Încetul cu încetul, însă, izbuti să-şi vină în fire şi, ridicându-se de la locul său, privi când spre Victor, când spre tânăra copilă.

— Unchiule, Victor al nostru e nevinovat... nevinovat — auzi, unchiule? — murmură ea, copleşită de fericire. — Da, e liber... liber cu desăvârşire.... Cere-i iertare, căci şi eu l-am rugat să mă ierte... Şi-a meritat-o pe deplin, bietul băiat!... Planurile descoperirii au pierit în flăcări, împreună cu hoţul şi cu acela care urma să-l transporte în patria lui. Bucură-te, n'au căzut în mâini străine, unchiule!

Dar fericitul părinte nu se mai gândea la planuri acum! Nu, el îşi regăsise fiul, Victor era iarăşi al lui!

Adânc mişcat, îşi îmbrăţişă fiul, cu atâta însufleţire, de parcă ar fi vrut să-l poarte iarăşi pe braţe, aşa cum îl purtase când era mic şi plânsetele lui nu-l lăsau să doarmă.

— Mă ierţi, Victor? — întrebă el, cu lacrimi în ochi.

— Da, tată, te iert şi... mai ales, nu vreau să te mai gândeşti vreodată la aşa ceva!

Numărul viitor al romanului
VRAJA MILIOANELOR
fiind ultimul, va costa Lei 4

Zicând acestea, arătă revolverul pe care îl smulsese din mână înainte cu câteva clipe.

Rușinat, bătrânul își întoarse fața spre fereastră și-și șterse lacrimile.

Apoi, când privi iarăși spre cei doi tineri, chipul îi strălucea de bucurie.

Henny și Victor rămaseră singuri în odaie, privind tăcuți unul spre celălalt.

Da, trecutul avea să fie uitat. Nimic din ceea ce se petrecuse în urmă nu trebuia să turbure fericirea acestei zile.

Dar prezentul? Acesta nu fusese limpezit încă, dar în curând simțimintele celor doi tineri aveau să-l făurească așa cum își dorise bătrânul inginer. Kraza.

— Henny, mă ierți? — murmură Victor, în cele din urmă.

— Pentru ce să te iert?

— Pentrucă am cutezat să păşesc alături de calea cea dreaptă, pentrucă m'am lăsat ispitit de un vis ademenitor...

Frumoasa copilă nu răspunse nimic, dar o fericire nespusă se întipări pe chipul ei plin de viață.

Victor o privi câtva timp în tăcere, apoi o atrase spre el și se așezară amândoi pe divan, dar atât de aproape unul de altul, cum nu mai șezuseră niciodată.

— Henny, știu că-ți plăceau poveștile... Spune-mi, îți mai plac și acum?

— Da, încă și mai mult ca în copilărie — răspunse ea, în șoaptă.

— Bine, atunci ascultă...

Își apropiă fața de a ei și începu:

— A fost odată un prinț și o prințesă, cari se

iubeau foarte mult... Intr'o bună zi, se ivi în țara lor o zână rea...

— Nu, Victor, nu o zână rea, ci una nenorocită...

Tânărul rămase pe gânduri, apoi urmă:

— Da, una nenorocită... poate că ai dreptate... Dar atunci de ce nu mi-a dat să înțeleg că mergeam spre pieire? Am urmat-o cu ochii închi ea știa asta și, totuși, a tăcut...

— Victor, nu puteă să-ți desvăluie adevărul! — zise fata, adânc întristată.

— Și unde e acum?

Henny rămase tăcută.

— De ce nu vrei să-mi răspunzi? Nu cumva...?

— E la spital!

— De ce a fost dusă acolo?

— Soțul ei a rănit-o cu un glonte de revolver... voia s'o ucidă!

Victor sări în sus, cuprins de spaimă.

— Spui că e rănită? Se află în primejdie de moarte?

— Da.

Și adăugă, în șoaptă:

— Vrei să mergi... să mergem la dânsa?

— Cum, nu ești geloasă, Henny? Așa dar, crezi într'adevăr că totul n'a fost decât un vis urât, care nu mai are nicio înrâurire asupra mea?

— Nu, nu sunt geloasă, am încredere în tine.

Victor o cuprinse în brațe și o sărutare lungă contopi buzele celor doi tineri, cari, se regăsiseră iarăși, după ce un vis urât îi despărțise câtăva vreme.

Când se desprinseră din îmbrățișare, dădură cu ochii de bătrânul inginer, care intrase în odaie pe nesimțite și privea zâmbind duioasa scenă. O fericire fără seamăn se întipărise pe chipul său.

Da, în această clipă i se înfăptuise dorința lui cea mai arzătoare, își vedea realizat visul pe care îl nutrea de atâția ani... Henny și Victor se uniseră pentru totdeauna! Soarele răsărise iarăși în casa lor.

— Vezi, băiete, tocmai asta voiam și eu de la tine! — zise el, adresându-se fiului său, care plecase ochii, încurcat.

Și, apropiându-se de cei doi tineri, le luă mâinile și le puse una într'alta.

— Copii, poate că gestul meu o să vi se para caraghios, totuși sper că nu vă îndoiți de sinceritatea mea! Fiți fericiți, dragii mei!

Chiar în aceeași zi, Henny și Victor veniră la spitalul comunal din Brno, unde fusese internată Vera Ulkitzki.

— Aș vrea să vorbesc cu rănita — zise Victor, adresându-se surorii de caritate.

— Starea ei e foarte gravă și mă îndoiesc dacă biata femeie ar putea întreține o convorbire — răspunse sora.

— Bine, atunci aș vrea s'o văd numai! — stărui Victor, în timp ce o turburare fără seamăn pusese stăpânire pe el. — Îți făgăduiesc că-mi voiu da toate silințele să n'o obosesc.

Sora de caritate se lăsă înduplecată și-i conduse în odaia rănitei.

Vera zăcea nemișcată, între pernele albe ca zăpada. Ochii-i păreau și mai strălucitori ca altă dată, iar fața îi era înseninată de o fericire tainică, o fericire care se întipărește de obiceiu pe chipul muribunzilor, cari se despart de viață fără părere de rău.

Când dădu cu ochii de tânărul inginer, o tresărire străbătu trupul frumoasei fete.

— Victor! — murmură ea, închizând ochii.

Faţa-i se făcu pământie şi o umbră trecu deasupra ei. Victor îi cuprinse mâna, fără să fie în stare să scoată o vorbă măcar. Turburarea îl sugruma, îi răpise graiul, deşi această turburare nu mai era decât o adâncă milă pentru o fiinţă chinuită, crunt lovită de soarta neîndurătoare.

— Victor... El, tovarăşul meu m'a ucis... Da, m'a pedepsit pentru trădarea mea... Am fost şi eu o spioană... Am vrut să-mi slujesc patria, să-mi îndeplinesc cu sfinţenie misiunea încredinţată de conducătorii ţării... dar n'am izbutit să mă învinge pe mine însămi... dragostea a fost mai puternică!... In curând, însă, voiu trece într'o lume mai bună... unde nu sunt patimi şi prefăcătorii...

— Vera! — îngână tânărul, cu glas sugrumat de lacrimi

— Da, da, mi-am trădat fraţii... îmi merit pedeapsa, căci n'am ştiut să-mi înăbuş simţimintele, care clocoteau în pieptul meu... O spioană n'are dreptul să iubească... ea trebue să execute orbeşte poruncile primite de la mai marii ei... Şi eu am fost o spioană, dar Dumnezeu a vrut să mă pedepsească pentrucă m'am lăsat târîtă în mocirlă... M'am prefăcut, Victor, am căutat să-ţi câştig încrederea... dar în schimb mi-ai cucerit tu inima...

— Vera, fii liniştită, în curând ai să te faci bine...

Un zâmbet îndurerat apăru pe buzele rănitei.

— Nu, n'am să mă fac bine niciodată... şi nici n'aş vrea, căci nu mai am ce căuta pe lumea asta... Nu, locul meu e dincolo, în împărăţia unde soarele străluceşte veşnic, unde florile nu se vestejesc niciodată, unde sufletele trăiesc în frăţie... acolo, acolo, am să-mi găsesc pacea... căci Cel de Sus ştie că nu sunt vinovată... că n'am fost decât o unealtă oarbă!

Victor o privi ţintă şi o milă adâncă se trezi

în sufletul său, pentru această ființă care se stingea sub ochii lor.

— Vera, îți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine! — zise el.

— Spune-mi drept... ești supărat pe mine? murmură ea.

— Cum aș putea să fiu supărat?...

Își curmă vorba, căci o licărire se ivi în ochii rănitei, în timp ce buzele-i se învinețiseră

— Vera, Vera!

Trupul nenorocitei fete păru străbătut de un fior, apoi moartea își puse pecetea pe chipul ei supt de boală.

— S'a sfârșit! — murmură sora de caritate

— Da, s'a sfârșit! — repetă Victor.

In acea clipă, Henny se ivi în pragul ușii. Tinerețea ei, privirile-i strălucitoare și chiar florile, pe cari le ținea în mână, alcătuiau un contrast ciudat, aici, la căpătâiul moartei. De o parte tristețea, doliul — de cealaltă, voioșia, dorul de viață.

Tânăra înțelese repede ce se întâmplase. Fără să mai stea la gânduri, depuse buchetul de flori pe pieptul moartei și mângâiă cu duioșie fruntea albă și rece...

Deodată, copleșită de turburare, ea se întoarse spre perete și-și acoperi ochii cu mâinile. Lacrimi fierbinți îi șiruiră pe obraji, deși ființa aceasta îi cășunase cele mai mari necazuri din viața ei. In schimb, la urmă se jertfise, răscumpărând astfel toate greșelile pe care le făcuse până atunci.

Nu, Vera nu era vinovată! Nenorocita încercase să se jertfească pentru patria ei, dar se jertfise pentru ea-însăși. Abia acum își dădu seamă Henny ce luptă înverșunată avusese loc în sufletul sărmanei femei. Și, din această luptă, ieșise învin-

gătoare firea ei cinstită, care nu se putea împăca cu gândul că va înșela pe bărbatul iubit.

Cei doi tineri se depărtară. Când părăsiră spitalul, un soare cald învăluia firea. Pe ramurile copacilor vrăbiile ciripeau vesele, părând că se bucură de venirea primăverii. Un năvalnic dor de viață umplu sufletele celor doi tineri, cari păşeau acum spre un viitor plin de bucurii.

Indărătul lor, o ființă nevinovată, care nu-și găsise fericirea pe acest pământ, își dormea somnul de veci. Sufletul ei sburase într'o lume mai bună, lipsită de patimi... Acolo era locul Verei Ulkitzki, sărmana prințesă care nu trăise decât pentru frații ei asupriți și care fusese, totuși, sortită să-i trădeze... Dar această trădare o plătise cu viața ei chinuită...

325. — Răzbunarea proxenetei

Natașa părăsi casa proxenetei, în care fusese cât p'aci să cadă victimă ticăloșiei acelei femei neîndurătoare.

Jos o aștepta baronul Keller, care îi întinse mâna, plin de bucurie.

— Mare noroc că te-am mai găsit, domnișoară! — zise el, zâmbind prietenos. — De sigur că tovarășa mea se răfuiește acum cu ticăloasa aceea...

— Da, doamna contesă mi-a spus să plec înainte, dar sper că mă va urma în curând — răspunse Natașa.

Baronul îi luă valiza din mână și, oferindu-i brațul, o conduse până la colțul străzii, unde rămaseră în așteptarea artistei.

Nu trecu multă vreme și aceasta își făcu apariția, cu chipul roșu de mânie.

In timp ce Natașa pășea tăcută alături de ei, gândindu-se cu îngrijorare la viitorul care o aștepta, contesa Auertaler istorisi baronului capitolul final al tragediei.

— Asta o să mă țină minte câte zile o avea! — încheiă dânsa, zâmbind. — Și mai ales când m'o vedea pe ecran, o să-și iasă din sărite, căci sunt sigură că am devenit cea mai mare vrăjmașă a ei.

Zicând acestea, izbucni într'un hohot de râs. Apoi se întoarse spre Natașa și-i mângâiă obrajii, fără să se sinchisească de lumea care trecea pe stradă.

Câțiva trecători rămaseră locului, privind surâzători duioasa scenă. Cea mai mare parte, însă, se uitară cu admirație la frumoasa femeie, care părea acum mai fermecătoare ca oricând.

— Nu-ți face griji, draga mea — zise contesa, care băgă de seamă că Natașa era foarte îngândurată. — In curând ai să te întremezi în casa mea și totul o să ți se pară un vis urât. Viața nu e decât un lanț de lupte și, dacă nu știm să fim tari, atunci suntem doborîți de vrăjmașii noștri, cari nu așteaptă decât să dăm dovadă de o clipă de slăbiciune, ca să ne aplice lovitura hotărîtoare. Crede-mă, și eu am necazuri, însă nu vreau să depun armele, decât atunci când n'oiu mai fi în stare să le țin în mână. Atâta vreme, însă, cât mai am putere să lupt, nu mă voiu lăsa învinsă de piedecile pe care le întâlnesc în cale.

Luară o mașină, care îi duse în Grünewald, unde se afla locuința artistei. Baronul Keller își luă rămas-bun de la cele două femei și, după ce le sărută mâinile, se depărtă în grabă.

O teamă nelămurită puse stăpânire pe inima Natașei, când aruncă o privire asupra frumoasei vile. Era o căsuță modernă, construită abia de doi

ani, dealungul căreia se întindea un balcon mărginit de două turnulețe.

Grădina părea foarte bine îngrijită. Un bătrân cu barba albă — grădinarul — salută respectuos pe cele două femei.

— Bună ziua, Möller! — zise contesa, cu glas prietenos.

— Sărut mâna, doamnă contesă! — răspunse grădinarul.

Cele două femei intrară într'un coridor lung. De o parte și de alta, pereții erau acoperiți cu tablouri prețioase, iar ici colo erau împrăștiate mobile mici, din acelea care se află de obiceiu în vestibuluri. Totul arăta că oamenii cari locuiau în această casă nu duceau lipsă de nimic.

— Așa, draga mea, desbracă-te aici! — zise artista cu blândețe, scoțându-și și ea mantila.

Apoi se așeză înaintea oglinzii și începu să-și dea cu roșu pe buze și să se pudreze.

O cameristă cu bonetă albă își făcu apariția și întrebă de dorințele stăpânei sale.

— Aranjează cele două odăi de musafiri — răspunse contesa. — De acum încolo domnișoara rămâne la noi și va locui în cele două încăperi.

Slujnica aruncă o privire cercetătoare asupra prințesei și rămase surprinsă de frumusețea ei.

Contesa și Natașa urcară o scară, apoi intrară într'un salon elegant, în care se vedeau diferite instrumente muzicale, printre care și o balalaică. Din această încăpere se putea ieși pe balconul casei. Grădina se întindea până la malul unui lac, pe care pluteau lin câteva bărci cu pânze.

— Ce frumos e aici! — exclamă Natașa, vrăjită. — Parcă ar fi raiul pe pământ...

— Care va să zică, îți place? — întrebă contesa. — Drept să-ți spun, eu nu prea stau pe acasă,

iar soţul meu vine foarte rar în această încăpere. Mai toată ziua şi-o petrece în odăiţa din turn, unde se îndeletniceşte cu clasarea mărcilor poştale şi a vechiturilor pe care le cumpără mereu.

— Şi vă vedeţi rar? — întrebă Natasa, oarecum mirată.

— Da, uneori trece săptămâni întregi fără să dau ochi cu soţul meu.

— Ciudat! — se gândi prinţesa, dar nu răspunse nimic.

In acea zi, contesa rămase acasă, de hatârul mosafirului ei.

Seara era atât de frumoasă încât cele două femei ieşiră pe balcon. Două lămpi cu abajururi roşii răspândeau o lumină slabă. Contesa stătea de vorbă cu Natasa, care până acum nu făcuse încă cunoştinţă cu baronul de Auertaler.

Deodată, un sgomot uşor se auzi în salon, apoi prinţesa zări un bărbat care se înclină respectuos înaintea ei.

— Ah, tu eşti, Fridolin! — exclamă contesa, aruncând o privire fugară spre soţul ei. — Dă-mi voie să-ţi prezint pe musafirul nostru, domnişoara Lydia Barickin... dacă nu mă înşel, acesta e numele dumitale?

Natasa se îmbujoră la faţă şi clătină capul în semn de încuviinţare, căci era nevoită să-şi păstreze acest nume, deocamdată.

Contele rămase tăcut în pragul uşii ce dădea pe balcon. Natasa nu cuteza să-şi ridice privirile, căci simţea ochii contelui aţintiţi asupra ei.

O teamă nelămurită o cuprinse. Fără să atragă luarea-aminte, se întoarse încetişor, dar simţi în ceafă privirile străpungătoare ale bărbatului.

Acesta rămase lângă ele toată seara şi se amestecă în vorbă din când în când. Glasul său era

tremurător, mieros, şi părul Natașei foarte neplăcut, respingător chiar.

— Hm, astă seară ești foarte rezistent, dragă Fridolin! — zise contesa, la un moment dat. — De obiceiu, nu prea te culci atât de târziu, căci obosești repede...

Un zâmbet batjocoritor încolți pe buzele ei şi Natașa își dădu seamă ce însemna zâmbetul acesta.

Contele, însă, rămase tăcut şi privirile-i visătoare erau ațintite spre oglinda lacului, din spre care se auzea un cântec duios.

Când i se îngădui să se retragă în odaia ei, Natașa fu foarte bucuroasă. Nici nu ajunse bine în încăpere că şi deschise fereastra şi rămase multă vreme acolo, trăgând în piept aerul proaspăt al nopții.

Fără să știe de ce, se simțea iarăşi nenorocită, poate şi mai nenorocită decât fusese până acum. Un văl des părea că o învăluie tot mai mult, amenințând s'o înăbuşe.

Deodată, auzi glasul contelui şi al soției sale. Până acum nu băgase de seamă că odăile ei se aflau deasupra balconului. Cei doi soți intraseră în salon, dar uşa rămăsese deschisă, astfel că Natașa putea să audă toată convorbirea lor. Tocmai voia să închidă fereastra, căci socotea nedemn să tragă cu urechea la cele ce vorbeau ocrotitorii ei, când o auzi pe contesă, răstindu-se:

— Ești îndrăgostit, dragă Fridolin! Bagă de seamă, însă, căci mi-e teamă să nu-ți frigi degetele... O femeie ca asta n'o poți cuceri atât de uşor!

Ferestrele fură închise, ca şi uşa ce dădea pe balcon, apoi se stinseră şi luminile, iar casa rămase cufundată într'o tăcere de moarte.

Natașa, însă stătu nemişcată, lângă fereastră şi gânduri negre o copleşiră din nou. Aşa dar, nici

de astă dată nu găsise un adăpost liniștit! Iarăși era nevoită să ia toiagul pribegiei!

Dar încotro să se îndrepte? Ce să facă, lipsită de bani, fără prieteni?

In zilele următoare, Natașa băgă de seamă că contele Auertaler se străduia din răsputeri să fie cât mai adesea în apropierea ei. De obiceiu, când ea stătea în salon și contesa era la studio, el își făcea apariția ca o umbră, și rămânea nemișcat înaintea ei, privind-o cu ochi aprinși de patimă.

Intr'o zi, prințesa luă balalaica din perete și în cepu să cânte melodia „oacheșei Natașa". După ce sfârși, aruncă o privire cercetătoare în jurul ei. Era atât de absorbită de amintirile pe care i le trezise duiosul cântec, încât nici nu băgase de seamă că cineva intrase în odaie.

— Bravo! Minunat! — auzi ea un glas bărbătesc.

Se întoarse și dădu cu ochii de contele Auertaler, pe al cărui chip se citea foarte lămurit turburarea ce-l cuprinsese.

— Dacă nu te superi, ce cântec e acesta, domnișoară? — întrebă el, cu glas tremurător. — L-ai cântat minunat...

Turburată, Natașa nu izbuti să-i răspundă.

— Nu... nu știam... că ești aici, domnule conte! — bâigui ea, în cele din urmă.

— Da... însă, cum se numește cântecul? — stărui ei și-i cuprinsese genunchii. (Coperta).

— „Natașa cea oacheșă".

— „Natașa cea oacheșă" — murmură contele, ca vrăjit.

Și, înainte ca tânăra femeie să-și dea seamă ce se va întâmpla, bărbatul îngenunchiase înaintea ei și-i cuprinsese mâinile.

Izbucnirea de patimă, care urmă după aceea,

răpi cu totul judecata Natașei, care rămase înlemnită de groază.

— Tu, cea mai incântătoare dintre femei... tu, dulce și scumpă Natașa! — exclamă contele, mistuit de văpaia care se aprinsese în inima lui. — Da... tu ești „Natașa cea oacheșă"... pentru tine a fost compus acest cântec... numai pentru tine...

„De ce fugi de mine?... De ce te depărtezi din calea mea? Oare nu ți-ai dat seamă ce se petrece în sufletul meu?... Ah, simt că nu mai pot trăi fără tine... mă usuc de dorul tău... Scumpă copilă, fii a mea... îți făgăduiesc să te fac fericită... sunt gata să mă descătușez din lanțul care m'a legat până acum... da, vreau să mă despart...

Intr'acestea, Natașa izbutise să-și revină în fire. Prin rochia ei subțire, simți răsuflarea caldă a bărbatului sălbătecit de patimă și, cuprinsă de desgust, frumoasa femeie se dădu înapoi brusc, astfel că îndrăgostitul se întinse pe podea cât era de lung.

Când ajunse la ușă, Natașa se opri ca să mai răsufle puțin și, atunci, îl văzu plecându-se deasupra fotoliului și sărutând perna pe care șezuse dânsa.

Turburată, sărmana femeie se înapoiă în odaia ei, unde se prăbuși pe un scaun. Își roti privirile în jur, ca și cum ar fi așteptat ajutor de undeva. In zadar, însă, căci ajutorul nu veni și Natașa își dădu seamă că va fi iarăși nevoită să rătăcească prin lume.

— Sfinte Dumnezeule, de ce mă pedepsești atât de cumplit? — murmură ea. — Cu ce ți-am greșit, oare, că mi-ai hărăzit o soartă atât de crudă, silindu-mă să pribegesc mereu, fără odihnă? De ce trebue să sufăr necontenit din pricina bărbaților? Ah, Dumnezeule, numai când eram sub ocrotirea lui Boris... numai atunci mă simțeam la adăpost.

„Dar unde o fi el acum? Am să-l mai revăd oare

vreodată? Cine știe ce-mi mai hărăzește soarta!

Și biata femeie plânse iarăși de dorul iubitului, gândurile-i se îndreptară din nou spre el, chemându-l în ajutor.

In zilele următoare, se strădui și mai mult să nu iasă în calea contelui. Incercă chiar să pătrundă gândurile artistei, dar aceasta se arăta tot atât de nepăsătoare față de soțul ei și o înconjura pe dânsa cu tot mai multă dragoste.

Natașa se gândea cu groază că s'ar putea întâmpla să dea iarăși ochi cu îndrăgostitul conte și, mai ales, se temea de privirile sale sfredelitoare, aprinse de dorință.

Ca măsură de prevedere, Natașa o însoțea pe contesă, ori de câte ori aceasta pleca de acasă.

Intr'o bună zi, artista o întrebă dacă nu cumva se simte atrasă spre film. Natașa voia tocmai să răspundă negativ, când îi veni un gând salvator: încuviință, plină de însuflețire, și-și arătă dorința de a lua parte la filmări.

— V'aș rămâne foarte recunoscătoare, dacă mi-ați îngădui să vă însoțesc la studio — zise ea.

In acest chip, avea putința să rămână mereu în apropierea contesei, fiind ferită de stăruințile soțului ei.

In ziua următoare, cele două femei părăsiră vila într'o mașină deschisă, care se îndreptă spre suburbia Tempelhof, unde se aflau studiourile societății de filme.

Natașa rămase uimită, văzând agitația ce domnea acolo. Cum, era cu putință ca din acest talmeș-balmeș să iasă un film? Pretutindeni nu se auzeau decât strigătele regisorilor și operatorilor, nu se vedeau decât femei sulemenite, bărbați eleganți, cari roiau în sunetele unei muzici asurzitoare.

Cereți mâine ultimul număr tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare — 4 lei exemplarul.

Și în mijlocul acestei învălmășeli de nedescris zări pe baronul Keller, care i se păru de nerecunoscut în halatul lui alb. Regisorul se agita ca un nebun, striga porunci prin megafon, făcea gesturi agitate, alerga de colo până colo, pentru ca apoi să rămână nemișcat lângă operator, care filma o scenă.

Deodată, dădu cu ochii de Natașa, îi zâmbi prietenos, apoi nici nu se mai sinchisi de dânsa.

La un moment dat tânăra se apropiă de un decor și vru tocmai să treacă înainte, dar rămase locului, ca încremenită. In umbra decorului se afla o femeie într'o rochie de mătase, iar pe cap purta o diademă strălucitoare. Un călăreț frumos, cu ochii mari, o săruta cu patimă.

Această femeie nu era nimeni alta decât contesa Auertaler, care își trecuse brațele în jurul gâtului frumosului călăreț.

Incetul cu încetul, Natașa își reveni, și deodată auzi glasul puternic al regisorului:

— Contesa Auertaler!

Așa dar, scena care se desfășurase înaintea ochilor ei nu făcea parte din film? Nu, nu mai încăpea îndoială, căci artista se desprinse din brațele tânărului și porni spre baronul Keller.

Va să zică și această femeie, pe care o respecta atât de mult, era și ea o decăzută? Abia acum înțelese Natașa de ce se arăta contesa atât de nepăsătoare față de soțul ei.

La vremea prânzului, nu se duseră acasă, ci luară masa într'un restaurant elegant. Mai erau și alți artiști, cu dânșii, printre carî și frumosul călăreț, care rămase tot timpul lângă contesă, făcându-i curte în văzul tuturor.

Cele două femei se înapoiară la vilă abia după-amiază. Contele Auertaler le aștepta pe balcon și nici nu se sinchisi de soția lui, ci își îndreptă toată luarea-aminte asupra musafirului lor. Natașa, însă, rămase foarte puțin timp în tovărășia celor doi soți,

apoi se retrase în odaia ei, căci simţea nevoia să fie singură. Din acelaşi motiv, nu se arătă nici seara, pretextând dureri de cap, atunci când contesa trimise s'o cheme.

A doua zi dimineaţă, ochii-i erau umflaţi de nesomn, căci nu dormise toată noaptea. Contesa nu trebuia să se ducă la studio, căci era zi de odihnă. Trecând pe dinaintea odăii ei, Natasa auzi glasul artistei, care vorbea la telefon:

— Cum, astăzi nu se poate, scumpule? Nu ţi-e dor de Lona ta?... Da, te iubesc mult...

Desgustată, prinţesa se retrase iarăşi în camera ei. Era cu neputinţă să mai rămână aici, dar nici să dea ochi cu contesa nu era în stare.

La un moment dat auzi soneria, apoi paşi, care se apropiară de odaia ei.

Cineva bătu la uşă. Era camerista.

— Doamna contesă vă poftește jos! — zise aceasta, după ce intră în cameră.

Fără să bănuiască ceva. Natasa coborî în vestibul, unde zări doi domni, vorbind cu stăpâna casei.

— Dumneata eşti domnişoara Lydia Barickin?... întrebă unul din ei, apropiându-se de prinţesă.

Aceasta simţi că inima începe să-i bată cu putere. După cât se părea, cei doi bărbaţi erau de la poliţie.

— Da, eu sunt! — bâigui sărmana femeie, abia izbutind să se ţină pe picioare.

— In cazul acesta, trebue să ne urmezi! Eşti arestată!

Natasa scoase un ţipăt şi era cât p'aci să se prăbuşească la pământ, dacă artista n'ar fi prins-o în braţe.

— Iată, ce-aţi făcut! — izbucni contesa, plină de furie.

Nenorocita mai auzi aceste cuvinte, apoi îşi pierdu cunoştinţa şi nu-şi reveni în fire, decât în închisoare, când medicul se plecă deasupra ei.

O tăcere apăsătoare se lăsase în biblioteca din castelul „Denise". Bătrâna prezicătoare, care de astă dată își scosese masca, arătându-se în adevărata ei înfățișare, cuprinse mâinile lui Vasilieff și privi câtva timp în ochii lui mari, strălucitori de fericire. Dânsul își regăsise soția pe care o crezuse moartă atâta vreme! Scumpa lui Tatiana se mai afla în viață și venise să îndepărteze vălul cu care se înconjurase până acum.

Cei doi soți se îmbrățișară cu dragoste, apoi Vasilieff o duse pe contesă până la un divan și o îndemnă să ia loc.

— Așa dar, tu erai prezicătoarea Denise Barobleur și călugărița din ordinul „Maicilor cenușii"? — întrebă el, nedumerit încă.

— Da, Gregor Vasilieff, eu eram.... Dar nu numai atât.... am avut multe taine, căci trebuia să fiu îngerul ocrotitor al sărmanilor oameni, cari aveau nevoie de mine...

Vasilieff îi cuprinse capul între mâini și o sărută cu dragoste.

— Scumpa mea Tatiana, dacă ai ști cât am suferit!... Acum, însă, vom fi iarăși fericiți și nimic n'o să ne mai poată despărți! Da, am trăit destul timp departe unul de altul, însă bunul Dumnezeu a hotărît să ne întâlnim iarăși și să rămânem uniți până la moarte. Inainte de toate, însă, aș vrea să știu totul... căci mi-e teamă că ai suferit și tu foarte mult!

Contesa clătină capul, plină de tristețe.

— Da, dragul meu, am suferit mult!.... Aici, în această încăpere, am petrecut clipele cele mai frumoase din viața mea, după ce m'am despărțit de tine. Aici îngenunchiam adesea înaintea portretului tău și mă rugam lui Dumnezeu să te ocrotească...

— Va să zică, tu ai adus aici cele două por-

trete? — întrebă moşierul, aţintind asupra soţiei sale o privire plină de recunoştinţă.

— Da, eu le-am adus... De altminteri nu prea am salvat multe lucruri din castelul nostru din Livadia. Dar portretul tău preţuia foarte mult pentru mine, ca şi acel al mamei tale, căci ştiam că-ţi va pricinui o mare bucurie în ziua când trebuia să ne regăsim....

— Îţi mulţumesc din toată inima, scumpa mea Tatiana! — murmură Vasilieff, înduioşat, şi-i sărută mâinile.

Cei doi soţi rămaseră îmbrăţişaţi ca nişte tineri îndrăgostiţi, în vreme ce contesa urma să povestească.

— Când ai fost răpit de lângă mine, ştiam că duşmanul nostru, prinţul Potcikev, pusese totul la cale, astfel că mă pregătii de fugă. La început eram hotărâtă să mă înfăţişez înaintea Ţarului, tatăl tău, dar mândria mea, cât şi sfaturile prietenilor mă îndemnau să renunţ la această hotărâre.

„Atunci mă pusei în legătură cu Petroneff, pe care îl însărcinai cu administrarea bunurilor noastre. După aceea, mă făcui nevăzută, ştiind că prinţul Potcikev se aţine prin apropierea castelului şi nu aşteaptă decât prilejul pentru a se folosi de singurătatea mea.

Pentru ca să mi se piardă urma cu desăvârşire, simulai o sinucidere şi manevra izbuti. Ceva mai târziu se pescui din mare cadavrul unei femei, al cărei chip era desfigurat cu totul, şi toţi rămaseră încredinţaţi că era vorba de mine.

In vremea asta eu mă aflam la una din moşiile mele din Anglia, unde trăiam cât mai departe de ochii oamenilor....

— Va să zică aveai moşii în Anglia? — o întrerupse Vasilieff. — De ce nu mi-ai spus adevărul?

— Asta ai s'o afli în curând. Fii încredinţat însă că aveam motivele mele, care mă sileau să pro-

cedez astfel....

„Așa dar, după cum îți spuneam, mă retrăsei în Anglia, unde locuii câțiva ani. După aceea — contesa plecă privirile și oftă din adânc — după aceea, scumpul nostru Gregor muri, răpus de o boală grozavă, care bântuia în Anglia pe atunci...

Contesa se opri și-i strânsse mâna, ca și cum ar fi vrut să prindă puteri noui.

— In cele din urmă, îmi făcui iarăși apariția... numai câteva persoane știau că mai sunt în viață. Răposata mea prietenă Olga Dolgurov și, înainte de toate, Petroneff, fură inițiați asupra celor ce aveam de gând. Prietena mea știa de la început că sinuciderea mea fusese simulată și că prin aceasta voiam să fac ca dușmanii mei să-mi piardă urma. Petroneff află taina mea, abia în clipa când mă înfățișai înaintea lui. Firește, însă, că l-am pus să jure că nu va destăinui nimănui că mai eram în viață.

„Așa dar, rămase mai departe administratorul moșiilor mele, deși se îngrijea și de ale tale. Acest lucru, însă nu-l știam decât eu, pe câtă vreme tu erai încredințat că soția ta pierise în valurile mării. Cu timpul se trezi în mine dorința de răzbunare și începui să lupt împotriva acelora cari ne distruseseră fericirea.

„Mă înapoiai la Moscova, sub alt nume și, în primul rândâ mă pusei în legătură cu doamna Denise Barobleur, care era vestită și pe vremea aceea și care știa multe din cele ce se petreceau la Curte.

„Intr'o bună zi luai o hotărîre îndrăzneață. Prezicătoarea îmi destăinuise că ar vrea să se odihnească, întrucât era bătrână și memoria începuse să-i cam lase de dorit. Așa dar, îmi spuse că ar dori să-și petreacă la o moșioară ultimii ani din viață. Ii făcui atunci propunerea să-i iau locul, ceea ce refuză la început, dar se lăsă înduplecată de o mare sumă de bani.

„In acest chip, aflai cele ce se petreceau la Curtea imperială, căci clienții Denisei Barobleur făceau parte din clasa cea mai înaltă. Nimeni dintre aceștia, însă, nu bănuia că prezicătoarea se afla în Franța și trăia liniștită pe moșia ei. Datorită rolului meu, izbutii să pun la cale multe lucruri și cred că liberarea ta, după câțiva ani, a avut loc tot în urma intrigilor țesute de mine. Un ministru, la care împăratul Alexandru ținea foarte mult, veni la mine într'o bună zi și-mi ceru să-i fac un oroscop. Ii spusei multe lucruri adevărate, care îl turburară peste măsură, hotărîndu-l să destăinuiască Țarului proorocirea mea, prin care îi atrăsesem luarea aminte că se vor întâmpla evenimente foarte neplăcute, dacă deținuții politici nu vor fi puși în libertate cât mai curând.

„Și, într'adevăr închisorile politice își deschiseră porțile și foarte mulți arestați își recăpătară libertatea. Vroiam să mă unesc iarăși cu tine, dar inima îmi spunea că se va porni din nou prigoana împotriva noastră, astfel că luai hotărârea să rămân mai departe singură.

„Anii se scurseră în liniște. Din când în când, făceam călătorii în străinătate și în acest chip, aflai că te căsătorișeși în taină cu fiica Anușcăi Verodin. Firește că acest lucru m'a îndurerat nespus... Ceva mai târziu mi se aduse la cunoștință moartea soției tale de a doua.

„Copilul născut din această căsătorie e frumoasa Irina, nu-i așa?

Vasilieff clătină capul în semn de încuviințare.

— Da, Irina e fiica mea — răspunse el.

— Fiica ta... însă, nimeni nu știe unde se află ea acum — reluă contesa, înăbușindu-și suspinele. — Sărmana copilă! Când am aflat că ai murit, m luat-o sub ocrotirea mea și aș fi vrut să-i netesc calea spre o viață fericită....

Contesa povesti cum fugiseră cu avionul din

Petrograd, şi cum se văzuseră nevoiţi să aterizeze în Polonia, unde frumoasa fată fusese răpită de Rokkartin.

— Şi, în sfârşit, veniră anii dinaintea războiului — urmă dânsa. — Cunoşteam foarte bine situaţia familiei imperiale şi încercai să împiedec războiul prin proorocirile mele negre... Dar, nu izbutii să înlătur catastrofa.... Ceea ce s'a întâmplat după aceea, ştii tot atât de bine ca şi mine.... Când te-am îngrijit în palatul Gogineff din Petrograd, voiam iarăşi să-mi dau jos masca, totuşi nu-mi era îngăduit s'o fac, căci mai aveam duşmani, iar Potcikev era mai puternic ca niciodată. Atunci ţi-am luat giuvaierul şi am schimbat fotografia din medalion.

„ In acelaşi timp, am luat parte activă la acţiunea de liberare a familiei imperiale. Mi-era milă de ţarul Nicolai şi soţia lui, astfel că pusei la dispoziţia conspiratorilor casa mea din Petrograd, în care se aflau nenumărate ascunzători. Agenţii revoluţionari îşi făcură apariţia de câteva ori, percheziţionând locuinţa, dar nu mă găsiră decât pe mine, de care nu cutezară să se atingă.

„Vestea asasinării Romanovilor mă umplu de groază şi singura mea dorinţă de atunci incolo, era să te ştiu în afara graniţelor Rusiei, căci făceai şi tu parte din familia imperială.

Contesa îşi aţinti privirile asupra soţului ei şi urmă, în vreme ce-i mângâia obrajii:

— Nu e aşa că n'ai să te mai înapoiezi în Rusia, scumpul meu Gregor?

— Nu, n'am să mă înapoiez...

— Petroneff nu prea era ocupat cu administrarea moşiilor tale, astfel că m'am putut folosi de el mai tot timpul — continuă distinsa femeie. — Astăzi pot să-ţi destăinuiesc că el era Negrul care te primea în casa prezicătoarei Denise Barobleur. De altminteri, îl aveam pe lângă mine mai toată vremea.

In cele din urmă veni vorba şi despre Natasa.

Contesa destăinui moşierului tot ce ştia despre nenorocita prinţesă.

— Trebue neapărat să-i venim în ajutor! — murmură el, adânc îndurerat.

— Detectivul Jonny Walker a pornit pe urmele ei şi nădăjduiesc că va izbuti să-i descopere adăpostul — răspunse contesa. — Din păcate, Boris Verodin a fost despărţit de dânsa... Cred că ştii că cei doi tineri s'au cununat la Petrograd?

Vasilieff făcu o mutră posomorită:

— Odinioară m'am străduit din răsputeri să împiedec această legătură... Il cunosc pe Boris Verodin.... era sortit să se însoare cu Irina.

— Cum... un biet luntraş să devină ginerele contelui Romanov? — murmură contesa, dusă pe gânduri. — Nu, acest proiect nu putea fi înfăptuit niciodată!

— Ascultă-mă, Tatiana, în anii din urmă am învăţat să privesc lucrurile cu totul altfel... Mi-am dat seamă că toată nenorocirea patriei mele s'a tras numai din faptul că exista o prea mare deosebire între clasele sociale. Suntem oameni cu toţii şi avem aceleaşi drepturi.....

O sclipire ciudată se ivise în ochii contesei, care luă mâna soţului ei şi o sărută, înainte ca acesta s'o poată împiedeca.

— Ce înseamnă asta, Tatiana ? — strîgă moşierul, retrăgându-şi mâna.

— Gregor, nădăjduiesc că în curând vom fi iarăşi fericiţi! — răspunse contesa. — Dar ia spune, ce ai căutat în Anglia acum câtva timp? — întrebă ea, deodată.

— Petroneff ţi-a spus că am fost acolo?

— Da, însă ştiu şi mai mult.... Ştiu, de pildă, că ai fost ţinut prizonier în castelul Worcester.

— Cum, ştii şi asta! — strigă moşierul, mirat peste măsură.

— Da, dragul meu, iar detectivul care te-a eli-

berat de acolo, fusese trimis de mine.

— Tatiana, de ce nu mi-ai destăinuit odinioară că tu eşti ducesa de Worcester? întrebă moşierul cu mustrare.

— Aşa dar, ştii cine eram în realitate? — făcu contesa zâmbind. — Ţi-aş fi spus-o mai înainte, dar socoteam că acest lucru n'are atâta însemnătate. De unde ai aflat că sunt ducesa de Worcester?

— N'a fost prea greu să stabilesc asta. Ştiam că faci parte din familia de Worcester şi l-am trimis pe Jonny Walker să culeagă informaţiuni despre tine. Ceva mai târziu am plecat eu însumi la Londra şi, cu ajutorul fotografiei tale, am izbutit să-ţi dau de urmă. Ce-i drept, administratorul bunurilor ducale mi-a spus că ducesa de Worcester nu mai e în viaţă, dar din altă parte am aflat tocmai contrariul. De ce nu mi-ai spus adevărul la nunta noastră?

Contesa rămase pe gânduri şi o umbră de tristeţe se întipări pe chipul ei.

— Trebue să-ţi fac o mărturisire, scumpul meu Gregor — zise ea, apoi. — La început nu prea trăiam în bună înţelegere cu tatăl meu şi, într'o bună zi, am plecat din Anglia... De atunci, am călătorit foarte mult, până ce am ajuns la Petrograd, unde m'am îndrăgostit de tine de cum te-am văzut. Fiind mândră din fire, n'am cerut tatălui meu încuviinţarea la căsătoria mea, mai ales că ştiam că-mi alesese un soţ după gustul lui. Când a aflat de legătura noastră, tu şi erai în temniţă, astfel că mă înapoiai în patrie şi avui cu părintele meu o discuţie care ne despărţi cu totul. In urma acesteia, şi-a schimbat chiar testamentul, lăsând ca moştenitor un baronet dintr'o linie colaterală a familiei noastre. L-ai cunoscut şi tu de altfel... e un om decăzut.

„Mai târziu, tatăl meu şi-a schimbat iarăşi testamentul, instituind ca moştenitor universal pe fiul meu, iar în cazul că acesta ar fi murit, averea re-

venea tot baronetului.

— Dar, Petroneff știa că tu ești ducesa de Worcester? — întrebă moșierul.

— Nu, nu știa, căci mi-a destăinuit mirat că tu te interesezi de această ducesă.

Seara, avu loc în castelul „Denise" un mic banchet, cu prilejul căruia Petroneff ceru voie moșierului să se retragă din serviciul său. Acesta, însă, îi cuprinse mâinile și le strânse cu căldură.

— Cum, vrei să mă părăsești, într'adevăr, dragul meu Petroneff? — zise el, mustrător.

— Da — răspunse contesa, zâmbind. — Petroneff e acum omul meu de încredere, însă ți-l pot împrumuta dacă ai nevoie de el.

Vasilieff râse înveselit și aruncă soției sale o privire plină de dragoste

327. — In sfârșit uniți pe vecie.

Natașa căzuse iarăși jertfă răutății oamenilor. Biata femeie habar n'avea că arestarea ei fusese pusă la cale de proxeneta Bendler, în complicitate cu baronul, care trimiseseră la poliție o scrisoare anonimă, destăinuind adăpostul Lydiei Barickin.

Comisarul Krause — care fusese și la Paris în căutarea frumoasei Rusoaice — se prezentă la vila contesei, însoțit de agentul Riemann și arestară pe Natașa.

Astfel stăteau lucrurile, când mai târziu cu patru zile, un bărbat se înfățișă la Prefectura poliției din Berlin. Era detectivul englez Jonny Walker.

— Ai făcut foarte bine că mi-ai lăsat adresa, domnule Walker — zise comisarul, adresându-se detectivului. — In acest chip, mi-a fost cu putință să te chem încoace. Vrei să trimit după arestată?

Jonny Walker, care după înapoierea lui la Pa-

ris începuse să caute iarăși urma Natașei, clătină capul în semn de încuviințare.

— Dar cum se poartă arestata? — întrebă el.

— După cât se pare, nu vrea să mai știe nimic din cele ce se petrec în jurul ei.

Natașa fu adusă în cabinetul comisarului, care o întrebă:

— Vrei să pleci, cu domnul acesta, care o să te ducă la prietenii dumitale? E vorba de o doamnă, care te iubește mult și un oarecare domn Vasilieff.

Prințesa avu o tresărire de bucurie.

In cele din urmă, comisarul Krause îi strânse mâna și-i ură drum bun.

Inainte de a părăsi Berlinul, Natașa mai făcu o vizită contesei Auertaler căreia îi mulțumi pentru tot ceea ce făcuse pentru dânsa.

Acum, calea se deschidea liberă înaintea Natașei. Ea porni spre Londra, însoțită de Jonny Walker.

— O să vină, oare? — întrebă contesa Romanov, care se plimba, la brațul soțului ei, prin grădina castelului bancherului Lincoln.

Vasilieff aruncă soției sale o privire plină de dragoste.

— Da, trebue să vină, dacă o știi că Natașa e aici. Dar cum să dăm de dânsa?

In acea clipă, un servitor se apropiă de ei.

— Șir Lincoln vă roagă să poftiți în casă, căci a sosit cineva care întreabă de dv., — zise el.

— Venim numaidecât — răspunse Vasilieff, privind întrebător spre soția lui. — Cine să fie oare? Irina și Iesta n'au putut sosi încă, deoarece au plecat din Rusia abia ieri...

Când păsiră în vestibul, cei doi soți scoaseră o exclamație de bucurie. Inaintea lor se aflau. Natasa de Gogineff și Jonny Walker.

— Copila mea, scumpă prințesă! — murmură contesa Romanov, îmbrățișând-o cu dragoste.

Cele două femei abia puteau să-și stăpânească turburarea.

— Ah, dacă ai ști cât mă bucur că ești iarăși printre noi! — zise Vasilieff, adânc mișcat.

Prințesa îi strânse mâna, apoi fu prezentată bancherului și soției sale.

In cele din urmă, istorisi toate prin câte trecuse și, la rândul ei, află că Vasilieff era soțul contesei Romanov, că Iesta și Irina se logodiseră la Petrograd și erau în drum spre Londra, însoțiți de bătrâna Sașa și că nevinovăția lui Boris Verodin ieșise la iveală.

— Și unde e Boris acum? — întrebă Natașa, plină de îngrijorare.

— In Franța, draga mea, — răspunse contesa. — Boris a plecat din Rusia, împreună cu fiul bancherului Lincoln si au pornit spre Riviera, unde voiau să dea de urmele dumitale... Să sperăm, însă că în curând o să vină și el aici.

Peste două zile, își făcură apariția Iesta și Irina.

Când aflară că tânăra fată e fiica lui Vasilieff bucuria lor nu mai cunoscu margini.

— Il iubești copila mea? — întrebă moșierul, clipind din ochi.

Irina se îmbujoră la față și privi cu duioșie spre logodnicul ei.

A doua zi un aeroplan se roti de câteva ori deasupra castelului Lincoln, apoi coborî pe pământ. Era avionul lui Reginald.

Natașa stătea visătoare pe o bancă, gândindu-se la scumpul ei Boris. Chipul său frumos, statura lui mândră, ochii-i albaștri — da, i se părea că-l vede aievea.

Deodată auzi pași îndărătul ei. Se întoarse și un țipăt îi scăpă de pe buze.

— Boris, scumpul meu Boris!

Şi cei doi iubiţi căzură unul în braţele celuilalt.

Peste vreun ceas, Boris, Natașa, contesa Romanov şi Vasîlieff se adunaseră într'un pavilion din parc.

— Doamnă contesă, vă rog din suflet să-mi destăinuiţi misterul celor o sută de mii de lire sterline, pe care le-aţi depus în contul meu la banca Lincoln — zise Boris Verodin, deodată. — Altminteri, voiu pleca de aici, fără să mă ating de aceşti bani.

— Cum vrei să pleci... să-ţi părăseşti mama?

— Mama? — îngână tânărul, nedumerit.

— Da, căci eu sunt mama ta....

Un fulger străbătu mintea lui Boris Verodin. După o clipă de înmărmurire el se aruncă în braţele contesei Romanov.

— Da, copila mea, acum ai iarăşi o mamă! — zise apoi aceasta, adresându-se Natașei.

Prinţesa îngenunchiă şi primi binecuvântarea distinsei femei.

— Bine, Tatiana, dar mi-ai spus că fiul nostru a murit? — îngână Vasilieff care privise tăcut întreaga scenă.

— Nu, Gregor, fiul nostru n'a murit, — răspunse contesa, cu glas solemn. — După ce am simulat sinuciderea, am pornit în Nordul Rusiei, unde l-am dat în îngrijirea unei femei. Peste un an, l-am luat de acolo şi l-am adus în satul Anuşcăi Verodin lăsându-l înaintea căsuţei ei, împreună cu o sumă de bani. Nimeni nu ştia al cui era copilul. Abia peste câţiva ani, când Irina venise şi ea pe lume, mă dusei la Anuşca şi-i destăinuii totul, inmânându-i în acelaşi timp o casetă, în care se aflau lucruri de valoare precum şi actele din care reieşea că Boris e moştenitorul familiei Worcester. Caseta a fost furata, însă Sonia Petrovici mi-a trimis actele înapoi, cu rugămintea să le predau lui Boris.

„Am îndepărtat copilul de lângă mine, pentrucă voiam să ne răzbune împotriva Ţarului şi pentrucă

mi-era teamă să nu fie ucis de baronetul de Worcester. Acum, însă, nu mai am de ce să fiu îngrijorată, căci dorinţele mi s'au împlinit...

— Fiul meu! Aşa dar, fiul meu trăieşte!

Boris Verodin se aruncă în braţele moşierului.

— Ei, tot vrei să mai plec?—întrebă contesa.

— Nu, nu mai plec! Rămân lângă voi pentru totdeauna! Am luptat pentru înfăptuirea unui vis măreţ, dar acum îmi dau seamă cât de uşuratec am fost, încrezându-mă în recunoştinţa oamenilor... Nu, fericirea mea e aici, alături de părinţii mei iubiţi şi de soţia mea, de care nimic nu mă mai poate despărţi!

Lacrimi de bucurie se iviră în ochii moşierului şi ai contesei Romanov, cari îşi regăsiseră fiul după atâta amar de vreme.

După puţin timp, trei perechi fericite păşeau împreună în viaţă: Irina şi Iesta, Boris şi Natasa, precum şi Reginald şi Grace.

Boris Verodin şi soţia lui se retraseră la castelul Worcester, care aparţinea de drept fostului luntraş de pe Volga.

Iesta şi Irina se stabiliră pe moşia contesei de lângă Fontainebleau.

Şi. în sfârşit, Reginald Lincoln rămase lângă tatăl său, care îl luă asociat la bancă.

Soarele străluci din nou pentru nişte oameni pe cari soarta îi încercase mult, dar cari izbutiseră să înfrângă răutatea semenilor lor şi să facă să triumfe dreptatea.

SFÂRŞIT

Cupon No. 66
VRAJA MILIOANELOR

Participanţii la marile premii oferite de romanul nostru, trebue să trimită — odată cu cupoanele din No. 25, 50, 75, 100, 125, 150 175 şi ultima fascicolă — şi cupoanele zilnice cari au apărut în locul acesta, până astăzi.